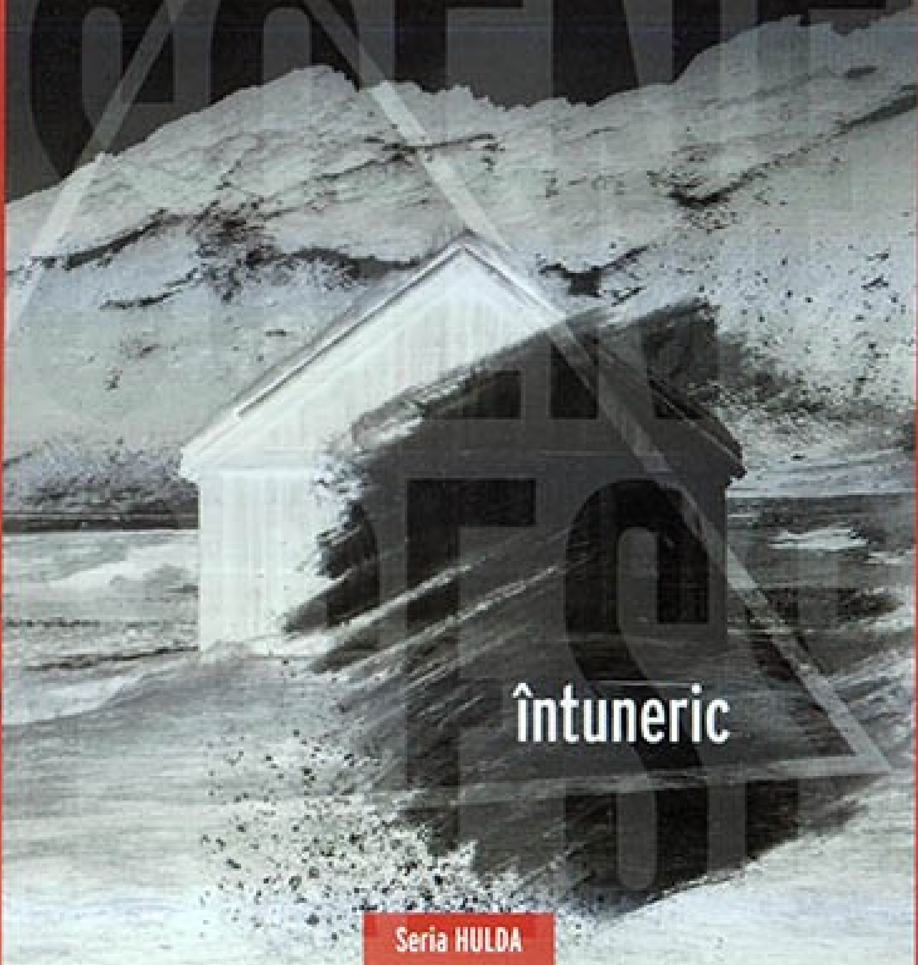
RAGNAR JÓNASSON

„Una dintre cele mai bune povești ale autorului, învăluită în atmosfera aceea scandinavă mohorâtă care ne place la nebunie."
New York Times Book Review

întuneric

Seria HULDA

RAGNAR JÓNASSON

— Seria: HULDA —

1. ÎNTUNERIC

Original: *Dimma* (2015)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

— 2021 —

Scriitorul islandez **Ragnar Jónasson** s-a născut în Reykjavík în 1976. Lucrează ca avocat şi predă legislaţia privind dreptul de autor la Facultatea de Drept a Universităţii din Reykjavík. În trecut, a lucrat în televiziune şi radio, chiar ca reporter pentru Radiodifuziunea Naţională Islandeză. Înainte să-şi înceapă cariera de scriitor, Ragnar a tradus paisprezece romane ale Agathei Christie în islandeză şi a publicat mai multe povestiri scurte în reviste literare din Germania, Marea Britanie şi Islanda.

Cărţile lui Ragnar s-au vândut în peste 2 milioane de exemplare în toată lumea, iar numărul e în continuă creştere. Ragnar a devenit bestseller #1 în Germania, Franţa, Marea Britanie (Kindle) şi Australia (tot Kindle). *Fata care a murit* este primul roman islandez care a intrat în lista de bestselleruri Sunday Times.

Cele două serii care l-au consacrat pe Ragnar sunt Dark Iceland (care îl are în centru pe tânărul Ari Thor) şi Hulda (cu detectiva care poartă acelaşi nume). Drepturile pentru Dark Iceland s-au vândut deja în 30 de ţări.

Ragnar a fondat prima filială a Crime Writers' Association din afara Marii Britanii, în Islanda, şi e cofondator al festivalului internaţional de literatură mystery & thriller Iceland Noir, care a fost declarat în The Guardian „cel mai bun festival de literatură poliţistă din lume." Locuieşte în Reykjavík cu soţia şi cele două fiice.

PRIMA ZI

I

— Cum m-ai găsit? întrebă femeia.

Glasul îi tremura, iar pe faţă i se citea spaima.

Inspectoarea de poliţie Hulda Hermannsdóttir simţi cum îi e stârnit interesul, deşi lunga ei experienţă o învăţase să se aştepte la o reacţie de surescitare din partea celor interogaţi, chiar şi atunci când nu aveau nimic de ascuns. Să te chestioneze poliţia e întotdeauna intimidant, indiferent dacă e vorba de un interogatoriu oficial sau de o conversaţie informală ca aceea. Stăteau faţă în faţă într-o cafenea înghesuită de lângă cantina personalului de la azilul pentru bătrâni din Reykjavík, unde lucra femeia. Avea cam patruzeci de ani, păr tuns scurt şi o înfăţişare obosită, parcă tulburată de vizita inopinată a Huldei. Bineînţeles, putea fi o explicaţie cât se poate de nevinovată pentru starea femeii, dar Hulda era aproape sigură că avea ceva de ascuns. De-a lungul timpului vorbise cu atât de mulţi suspecţi încât învăţase să se prindă când lumea încerca s-o ducă de nas. Unii i-ar fi putut spune intuiţie, dar Hulda nu suporta cuvântul, considerându-l un semn de lene în munca de poliţist.

— Cum te-am găsit? repetă cu calm. Dar nu voiai să fii găsită?

Îi întorcea femeii cuvintele pe dos, dar trebuia să înceapă cumva conversaţia.

— Cum? Ba da…

În aer plutea un iz de cafea – nu puteai s-o numeşti chiar aromă încăperea prea mică era întunecoasă, iar mobila era învechită, cu un aspect tern, impersonal.

Femeia ţinea mâna pe masă. Când o ridică înapoi la obraz, lăsă o urmă umedă pe tăblie. În mod normal, Hulda ar fi fost încântată de semnul limpede că îşi găsise vinovatul, dar nu simţi nici urmă din mulţumirea obişnuită.

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări despre un incident care a avut loc săptămâna trecută, continuă Hulda după o pauză scurtă.

Aşa cum îi era obiceiul, vorbea destul de repede, pe un ton prietenos şi energic, o latură a personajului pe care-l juca în viaţa ei profesională chiar şi atunci când îndeplinea sarcini dificile, ca aceea. Seara, când era singură acasă, putea fi exact opusul acelui personaj, când toate rezervele de energie îi erau epuizate şi o lăsau pradă oboselii şi depresiei.

Femeia încuviinţă dând din cap: era limpede că ştia ce urmează.

— Unde erai vineri dimineaţă?

Răspunsul veni imediat:

— La serviciu, din câte-mi amintesc.

Hulda se simţi aproape uşurată că femeia n-avea de gând să renunţe la libertate fără să lupte.

— Eşti sigură? întrebă ea.

Aşteptă cu luare aminte reacţia femeii şi se sprijini de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate, adoptând postura pe care o avea de obicei la interogatorii. Unii ar fi interpretat-o drept un semn că se află în defensivă sau că nu dă dovadă de empatie. În defensivă? Ţi-ai găsit! Făcea gestul acela numai ca să nu-şi lase mâinile s-o încurce şi s-o distragă atunci când trebuia să se concentreze. Cât despre lipsa empatiei, nu simţea nevoia să-şi folosească emoţiile mai mult decât ar fi făcut-o în mod natural – oricum serviciul îşi punea suficient de mult amprenta asupra ei. Îşi desfăşura interogatoriile cu integritate şi cu un grad de dăruire care – era conştientă – friza obsesia.

— Eşti sigură? repetă ea. Putem verifica foarte uşor. Nu ţi-ai dori să te prind cu minciuna.

Femeia nu zise nimic, însă era clar că nu se simte în largul ei.

— Un bărbat a fost lovit de o maşină, spuse Hulda pe un ton neutru.

— Da?

— Da, probabil ai citit în ziar sau ai văzut la televizor.

— Ce? A, da, poate.

După un scurt moment de tăcere, femeia adăugă:

— Cum se simte?

— O să supravieţuiască, dacă asta încerci să afli.

— Nu, nu tocmai… Eu…

— Dar n-o să-şi revină niciodată pe deplin. Încă e în comă. Deci ştii de accident?

— Eu… Probabil că am citit ceva undeva…

— În ziar nu scrie, dar bărbatul era un pedofil condamnat.

Când femeia nu reacţionă, Hulda merse mai departe:

— Dar sigur ştiai asta când l-ai doborât.

În continuare nicio reacţie.

— A fost condamnat la închisoare acum mulţi ani şi îşi ispăşise pedeapsa.

Femeia o întrerupse:

— Ce te face să crezi că am avut vreo legătură cu asta?

— După cum spuneam, îşi ispăşise pedeapsa. Dar în cadrul anchetei am descoperit că asta nu însemna că se şi oprise. Vezi tu, am avut motive să credem că accidentul n-a fost unul întâmplător, aşa că am căutat prin apartamentul lui ca să găsim un posibil mobil. Atunci am găsit toate acele poze.

— Poze?

Acum femeia părea puternic tulburată.

— Poze cu ce?

Îşi ţinea respiraţia.

— Copii.

Era limpede că femeia voia cu disperare să întrebe mai multe, dar se abţinea.

— Inclusiv cu fiul tău, adăugă Hulda, ca răspuns la întrebarea nerostită.

Pe chipul femeii începură să curgă lacrimi.

— Poze… cu fiul meu, bâigui ea, suspinând.

— De ce nu l-ai reclamat? întrebă Hulda, încercând să nu pară că o acuză.

— Ce? Nu ştiu. Bineînţeles, asta ar fi trebuit să fac… Dar, vezi tu, mă gândeam la el. Mă gândeam la fiul meu. N-aş fi suportat să-i fac aşa ceva. Ar fi trebuit… să le spună oamenilor… să depună mărturie la tribunal. Poate că a fost o greşeală…

— Să-l calci pe individ cu maşina? Da, a fost.

După o scurtă ezitare, femeia continuă:

— Păi, da, dar…

Hulda aşteptă, acordându-i spaţiul necesar să-şi dezvolte mărturisirea. Totuşi, la dezlegarea acestui caz nu avea sentimentul obişnuit de victorie. De obicei se concentra să exceleze în profesia ei şi se mândrea cu numărul de cazuri complicate pe care le rezolvase de-a lungul timpului. Acum problema era că nu se lăsa deloc convinsă că femeia care stătea în faţa ei era adevăratul criminal, în ciuda vinei pe care o purta. S-ar fi spus mai degrabă că e victima.

Suspinând incontrolabil, ea spuse:

— L-am… l-am urmărit…

Apoi vocea i se frânse, gâtuită.

— L-ai urmărit? Locuieşti în aceeaşi zonă, nu-i aşa?

— Da, şopti femeia, de astă dată ţinându-şi glasul sub control, furia dându-i o putere neaşteptată. L-am supravegheat pe ticălosul ăla. Nu suportam gândul că ar putea continua să facă lucrurile alea. M-am tot trezit din pricina coşmarurilor, visând că alesese o nouă victimă. Şi… şi… de fiecare dată era vina mea, pentru că nu depusesem plângere împotriva lui. Înţelegi?

Hulda încuviinţă dând din cap. Înţelegea, fără îndoială.

— Apoi l-am văzut, lângă şcoală. Tocmai îl lăsasem pe fiul meu acolo. Am parcat şi l-am urmărit – stătea de vorbă cu nişte băieţi cu… cu rânjetul ăla dezgustător pe mutră. A mai rămas o vreme pe la locul de joacă şi m-am înfuriat cumplit. Nu se oprise – cei ca el nu se opresc niciodată.

Se şterse pe obraji, însă lacrimile continuau să-i curgă pe chip.

— Aşa e.

— Apoi, dintr-odată, mi s-a ivit ocazia. Când a plecat de la şcoală l-am urmărit. A traversat. Nu mai era nimeni în preajmă, nimeni care să mă vadă, aşa că pur şi simplu am călcat acceleraţia. Nu ştiu la ce mă gândeam – de fapt, nu cred că gândeam deloc.

Femeia începu iar să suspine puternic şi îşi îngropă faţa în palme înainte să-şi continue povestea, cu glas tremurat:

— Nu voiam să-l omor, sau cel puţin nu cred. Mi-era doar frică şi eram furioasă. Acum ce-o să se-ntâmple cu mine? Nu pot… nu pot să merg la închisoare. Suntem doar noi doi, eu şi fiul meu. Taică-su e inutil. N-o să-l ia în grijă sub nicio formă.

Fără să rostească vreun cuvânt, Hulda se ridică şi puse o mână pe umărul femeii.

II

Tânăra mamă stătea lângă geam şi aştepta. Ca de obicei, se îmbrăcase elegant pentru vizita ei. Cel mai bun palton pe care-l avea arăta puţin cam uzat, însă banii erau la limită, aşa că trebuia să meargă şi aşa. O puneau de fiecare dată să aştepte, parcă vrând s-o pedepsească, să-i amintească de greşeala pe care o făcuse şi să-i dea ocazia să reflecteze la calea greşită pe care o urmase. Mai rău, afară ploua, iar paltonul îi era umed.

Trecură câteva minute de tăcere pe care le resimţi ca pe o veşnicie înainte ca o asistentă să intre într-un sfârşit în cameră ducând-o pe fetiţă. Inima mamei sări o bătaie, cum făcea de fiecare dată când îşi vedea fiica prin sticlă. Se simţi copleşită de amărăciune şi disperare, dar făcu un efort curajos să nu trădeze nimic în exterior. Deşi copila avea doar şase luni – împlinite chiar în ziua aceea, de fapt – şi era puţin probabil să-şi amintească ceva despre vizită, mama ei simţea instinctiv că era esenţial ca orice amintiri i-ar fi rămas să fie pozitive, ca vizitele acelea să fie întâmplări fericite.

Însă copila nu părea deloc fericită şi, mai rău, nu schiţă aproape nicio reacţie faţă de femeia aflată de partea cealaltă a sticlei. Parcă s-ar fi uitat la o străină: o femeie ciudată, îmbrăcată cu un palton jilav, pe care n-o mai văzuse niciodată. Şi totuşi, nu cu mult timp înainte se aflase în braţele mamei ei, la maternitatea spitalului.

Femeia avea dreptul la două vizite pe săptămână. Nu era destul. De fiecare dată când venea acolo simţea cum distanţa dintre ele creşte. Numai două vizite pe săptămână, cu un strat de sticlă între ele.

Mama încercă să-i spună ceva fiicei sale. Încercă să vorbească prin geam. Ştia că sunetul urma să răzbată de partea cealaltă, dar ce folos ar fi avut cuvintele? Fetiţa era prea mică să înţeleagă. Ceea ce avea ea nevoie era să fie legănată în braţele mamei ei.

Abţinându-se din greu să nu plângă, femeia zâmbi spre

fiica ei, spunându-i cu glas scăzut cât de mult o iubeşte.

— Ai grijă să mănânci cât trebuie, spuse ea. Să fii cuminte cu doamnele asistente.

De fapt, în loc să spună vorbele astea, ar fi vrut să spargă geamul şi să înşface copila din braţele asistentei, s-o ţină strâns la piept şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Fără să-şi dea seama, aproape că se lipise de geam. Lovi uşor sticla, iar gura fetiţei schiţă un zâmbet care-i topi mamei ei inima. Prima lacrimă ieşi la iveală şi îi coborî de-a lungul obrazului. Bătu puţin mai tare, dar copila tresări şi începu să plângă.

Nereuşind să se abţină, mama începu să bată din ce în ce mai tare în geam, strigând:

— Daţi-mi-o! O vreau pe fiica mea!

Asistenta se ridică şi ieşi în grabă din salon cu copila, însă nici atunci mama nu conteni loviturile şi strigătele.

Brusc simţi o mână fermă pe umăr. Încetă să bată în geam şi se uită la femeia în vârstă care stătea în spatele ei. Se mai întâlniseră.

— Ştii că nu e bine ce faci, spuse femeia cu blândeţe. Nu te putem lăsa să vii în vizită dacă faci un asemenea scandal. O s-o sperii pe cea mică.

Cuvintele răsunară în mintea mamei. Le auzise pe toate: că era în interesul copilului să nu formeze o legătură prea puternică cu mama, că aşteptarea dintre vizite nu ar face decât să devină mai dificilă. Că trebuia să înţeleagă că aranjamentul acela era pentru binele fiicei ei.

Pentru ea nu avea niciun sens, dar se prefăcea că înţelege, îngrozită de gândul că i s-ar putea interzice vizitele.

Când ieşi din nou în ploaie, se hotărî ca, odată ce erau din nou împreună, să nu-i povestească niciodată fiicei ei despre perioada aceea, despre geamul acela şi despre separarea impusă. Spera doar ca fetiţa să nu-şi amintească nimic.

III

Era aproape ora şase când Hulda termină interogatoriul femeii, aşa că porni direct spre casă. Avea nevoie de timp să se gândească înainte să facă următorul pas.

Vara se apropia, iar zilele deveneau tot mai lungi, însă nu se vedea nici urmă de soare, numai ploaie şi iar ploaie.

Îşi amintea că în trecut verile fuseseră mai calde şi mai luminoase, scăldate în razele soarelui. Aşa de multe amintiri – prea multe, la drept vorbind. Nu-i venea să creadă că mai avea puţin şi făcea şaizeci şi cinci de ani. Nu simţea că se apropie de vârsta aceea şi că la orizont pândea borna celor şaptezeci de ani.

A-ţi accepta vârsta era una, a-ţi accepta pensionarea era cu totul altceva. Însă nu avea cum s-o evite: mult prea curând, urma să iasă la pensie. Nu că ar fi ştiut cum ar fi trebuit să se simtă cineva de vârsta ei. Mama ei fusese deja bătrână la şaizeci de ani, dacă nu chiar mai devreme, dar acum, că ajunsese ea însăşi la pragul acela, Hulda nu simţea nicio diferenţă reală între patruzeci şi cinci de ani şi şaizeci şi patru. Poate că în ultima vreme avea mai puţină rezistenţă, însă n-ai fi observat. Vederea îi era încă destul de bună, deşi auzul nu mai era chiar ca odinioară.

În plus, se menţinea în formă – ăsta era rezultatul iubirii ei pentru natură. Avea chiar şi un certificat care dovedea că nu e bătrână. „În formă excelentă”, spusese doctorul tânăr – mult prea tânăr ca să fie doctor, desigur – la cel mai recent control medical. De fapt, îi spusese: „În formă excelentă *pentru vârsta dumneavoastră”.*

Îşi păstrase silueta, iar părul tuns scurt era încă negru natural, cu numai câteva fire albe ici-colo. Numai când se uita în oglindă observa ravagiile timpului. Uneori nu-i venea să-şi creadă ochilor, avea senzaţia că persoana din reflexie era o străină, cineva pe care ar fi preferat să nu-l recunoască, deşi chipul îi era cunoscut. Riduri ici-colo, cearcăne, pielea care-i atârna… Cine era femeia asta şi ce căuta în oglinda Huldei?

Stătea în fotoliul bun, fotoliul mamei ei, şi se uita pe fereastra din living. Nu avea o mare privelişte – vedea exact ce te-ai aştepta să vezi de la etajul patru al unui bloc.

Nu fusese mereu aşa. Din când în când îşi acorda un moment trecător de nostalgie pentru zilele din trecut, pentru viaţa de familie din casa lor de lângă mare, din Álftanes. Îşi dădea voie să-şi amintească. Cântecul păsărilor era mult mai puternic şi mai insistent acolo. Nu trebuia decât să ieşi în grădină şi erai aproape de natură. Sigur, apropierea de mare însemna că bătea vântul, dar aerul proaspăt de ocean, deşi rece, fusese pentru Hulda un colac de salvare. Obişnuia să stea pe mal, mai jos de casa lor, să închidă ochii, să-şi umple mintea cu sunetele naturii – mugetul valurilor, ţipetele pescăruşilor – şi pur şi simplu să respire.

Anii trecuseră în zbor. Parcă mai ieri devenise mamă, se căsătorise... Dar când începea să numere anii îşi dădea seama că toate astea se întâmplaseră cu o viaţă de om înainte. Timpul era ca un acordeon: acum era comprimat, o clipă mai târziu se întindea la nesfârşit.

Ştia că urma să ducă dorul slujbei, în pofida momentelor când se simţise ofensată că nu-i sunt apreciate talentele. În ciuda plafonului de sticlă de care se lovise de atâtea ori cu capul.

Adevărul era că se temea îngrozitor să fie singură, cu toate că la orizont se întrevedea un punct luminos. Încă nu ştia încotro avea să se îndrepte prietenia cu bărbatul de la clubul de drumeţii, însă posibilităţile care se deschideau erau deopotrivă ademenitoare şi tulburătoare. Fusese singură, mai mult sau mai puţin, de când rămăsese văduvă, iar la început nu încurajase cu nimic avansurile bărbatului. Rămăsese fixată asupra dezavantajelor pe care le-ar fi avut o relaţie şi asupra grijilor cu privire la vârsta ei, lucru care n-o caracteriza. De obicei, făcea tot posibilul să uite de acest aspect, să considere că e tânără la suflet. Însă de data aceasta cifra – şaizeci şi patru! – îi bloca drumul. Se tot întreba dacă era cu adevărat o idee bună să înceapă o nouă relaţie la vârsta ei, dar în curând îşi dăduse seama că

astfel de întrebări nu erau decât un pretext ca să evite să-şi asume un risc. Îi era teamă, atâta tot.

Orice s-ar fi întâmplat, Hulda era hotărâtă să ia lucrurile încet. Nu era nevoie să se grăbească în nicio direcţie. Îl plăcea şi se vedea fără probleme petrecându-şi anii de pe urmă împreună cu el. Nu era vorba despre iubire – uitase sentimentul –, dar pentru ea iubirea nu era ceva necesar. Împărtăşeau pasiunea pentru natură, lucru care nu era de colo, şi îi plăcea compania lui. Dar ştia că mai exista un motiv pentru care fusese de acord să mai iasă cu el după acea primă întâlnire. Dacă era să fie sinceră cu sine, ieşirea iminentă la pensie fusese factorul decisiv: nu suporta gândul să îmbătrânească singură.

IV

E-mailul o tulbură pe Hulda, cu toate că rugămintea din el părea simplă. Şeful ei voia să se întâlnească la ora nouă în dimineaţa aceea şi să stea de vorbă. E-mailul fusese trimis târziu în seara dinainte, lucru neobişnuit în sine, iar lui nu-i stătea deloc în fire să-şi înceapă ziua stând la o şuetă cu ea. Hulda îl văzuse luând parte la tot felul de întâlniri informale dimineaţa, însă ea nu fusese niciodată invitată la ele. Nu erau atât şedinţe de lucru cât întruniri de gaşcă, iar ea fără îndoială nu făcea parte din gaşcă. În ciuda tuturor anilor în care ocupase o poziţie cu răspundere, încă avea impresia că nu se bucura de încrederea totală a superiorilor – şi nici a subalternilor, de altfel. Conducerea nu reuşise s-o evite complet când venise vorba despre promovare, dar, în cele din urmă, Hulda se lovise de un zid. Posturile pentru care aplica ajungeau tot timpul pe mâna colegilor ei mai tineri, iar într-un final acceptase inevitabilul. În loc să candideze pentru posturi care să-i aducă mai multă recunoaştere, se mulţumise să-şi desfăşoare cât putea de bine munca de inspector.

Aşa că străbătu coridorul spre biroul lui Magnús cu o emoţie destul de puternică. El răspunse imediat ce auzi bătaia în uşă, afabil ca de fiecare dată, însă Hulda avea sentimentul că amabilitatea lui era doar de faţadă.

— Ia loc, Hulda, o invită el, iar ea se zburli identificând în glasul lui ceva ce i se păru o notă de superioritate, conştientă sau nu.

— Am multe pe cap, zise ea. E ceva important?

— Ia loc, repetă el. Trebuie să discutăm puţin despre situaţia ta.

Magnús avea puţin peste patruzeci de ani. Urcase repede în ierarhia poliţiei. Era înalt, cu un aspect sănătos, cu toate că neobişnuit de slab pentru un bărbat de vârsta lui.

Ea se aşeză, simţind un gol în stomac. Situaţia ei?

— Nu mai ai mult, începu Magnús şi zâmbi.

Când Hulda nu spuse nimic, el îşi drese glasul şi încercă din nou, încă şi mai stângaci:

— Vreau să spun, e ultimul an cu noi, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunse ea nesigură. O să ies la pensie la sfârşitul anului viitor.

— Exact. Ideea e că…

Se întrerupse, parcă încercând să-şi aleagă cuvintele cu grijă:

— …luna viitoare o să ni se alăture un tânăr. Un tip care a realizat foarte multe.

Hulda tot nu pricepea încotro se îndreaptă conversaţia.

— O să-ţi preia locul, continuă Magnús. Avem mare noroc că am pus mâna pe el. Ar fi putut să plece în străinătate sau în sectorul privat.

Hulda parcă încasase un pumn în stomac.

— Poftim? Să-mi preia locul? Cum… cum adică?

— O să-ţi preia postul şi biroul.

Hulda rămase fără cuvinte. Gândurile începură să-i gonească prin minte.

— Când? întrebă cu glas răguşit, când izbuti din nou să rostească un cuvânt.

— În două săptămâni…

— Dar… cu mine cum rămâne?

Vestea o zdrobise.

— Poţi să pleci acum, imediat. Şi-aşa nu mai ai mult timp. E nevoie doar de o formalitate ca să-ţi devansăm cu câteva luni punerea pe liber.

— Punere pe liber? Imediat?

— Da. Cu salariul întreg, desigur. Nu eşti dată afară, Hulda, doar o să-ţi iei liber câteva luni, apoi o să ieşi direct la pensie. N-o să afecteze suma pe care o primeşti. N-ai de ce să fii aşa surprinsă. E un târg bun. Nu încerc să te fur la bani.

— Un târg bun?

— Normal. O să ai mai mult timp pentru hobbyurile tale. O să poţi petrece mai mult timp cu…

Din nou, se întrerupse în mijlocul frazei – ar fi trebuit să ştie că Hulda nu avea rude.

— E o ofertă generoasă, dar nu vreau să ies la pensie mai devreme, zise Hulda răspicat, încercând să-şi ţină sub control expresia feţei. Mersi oricum.

— De fapt, nu e o ofertă – am luat deja hotărârea.

Vocea lui Magnús se înăsprise.

— De când e doar hotărârea ta? Eu n-am nimic de zis?

— Îmi pare rău, Hulda. Avem nevoie de biroul tău.

Şi ai nevoie să te înconjori de o echipă mai tânără, îşi spuse ea.

— Astea-s mulţumirile pe care le primesc?

Îşi auzea singură tremurul vocii.

— Nu, n-o lua aşa. Nu e ceva care să reflecte abilităţile tale. Haide, Hulda, ştii foarte bine că eşti unul dintre cei mai buni ofiţeri pe care-i avem. Amândoi ştim asta foarte bine.

— Şi cum rămâne cu cazurile mele?

— Pe majoritatea le-am alocat deja altor membri ai echipei. Înainte să pleci, poţi să stai cu tipul nou şi să-l pui în temă. Cel mai important caz pe care-l ai acum e pedofilul călcat de maşină. Ai avansat în vreo direcţie?

Ea cumpăni o clipă. Şi-ar fi satisfăcut orgoliul dacă ar fi plecat pe cai mari, cu cazul închis, cu mărturisirea obţinută oficial. O femeie care, într-un moment de nebunie, luase legea în propriile mâini ca să împiedice ca alţi copii să cadă în ghearele unui agresor. Poate că atacul avusese un sâmbure de dreptate, poate că răzbunarea fusese întrucâtva justificată…

— Mă tem că nu sunt nici pe-aproape să-l finalizez, spuse după o scurtă pauză. Dacă mă întrebi pe mine, probabil a fost un accident. Recomand să punem cazul la păstrare deocamdată şi să sperăm că şoferul o să iasă în faţă la momentul potrivit.

— Hmm, da. Bine, fie. O să organizăm o mică petrecere ca să ne luăm rămas-bun formal, cândva anul ăsta, când ieşi la pensie oficial. Dar poţi să-ţi eliberezi biroul astăzi, dacă vrei.

— Vrei să plec… azi?

— Da, dacă vrei. Sau poţi să mai stai două săptămâni,

dacă preferi.

— Da, te rog, spuse ea imediat, regretând apoi acel „te rog”. O să plec când începe omul nou, dar până atunci o să lucrez în continuare la cazurile mele.

— Ţi-am spus deja că toate au fost realocate. Dar, mă rog, bănuiesc că poţi să arunci o privire peste un caz nerezolvat. Pe oricare îl vrei. Ce zici?

Pe moment îi veni să se ridice şi să iasă val-vârtej, să nu se mai întoarcă niciodată, dar nu avea de gând să-i ofere această satisfacţie.

— Bine, aşa o să fac. Îmi aleg orice caz vreau?

— Ăăă, da, absolut. Orice vrei. Orice crezi că te va ţine ocupată.

Hulda avu impresia foarte clară că Magnús voia s-o vadă plecată din birou – avea chestiuni mai presante de care să se ocupe.

— Foarte bine. Atunci o să încerc să mă ţin ocupată, zise ea sarcastic, se ridică şi ieşi fără să salute şi fără vreun cuvânt de mulţumire.

V

Hulda se împletici până în biroul ei, năucită. Se simţea ca şi cum ar fi fost dată afară, ca şi cum i-ar fi un dat şut pe uşă. Ca şi cum toţii anii în poliţie n-ar fi contat absolut deloc. Pentru ea era o experienţă complet nouă. Ştia că reacţionează exagerat, că n-ar trebui să ia lucrurile aşa, dar nu reuşea să scape de senzaţia bolnăvicioasă că în ea se deschisese o prăpastie.

Se aşeză la birou şi se uită cu o privire goală la computer, neavând energie nici să-l pornească. Încăperea aceea, care până atunci îi fusese ca o a doua casă, i se părea brusc străină, de parcă noul proprietar pusese deja stăpânire pe ea. Vechiul scaun i se părea incomod, masa din lemn maro părea obosită şi uzată, documentele îşi pierduseră orice însemnătate pentru ea. Nu mai suporta gândul de a mai petrece nici măcar o clipă acolo.

Avea nevoie de ceva care s-o distragă, ceva care să-i ia mintea de la ceea ce se întâmplase. Ce altceva mai bun să facă decât să se pună la mintea lui Magnús şi să sape printre cazurile nerezolvate? În realitate, însă, Hulda nu avea nevoie să se gândească de două ori. Exista un incident neelucidat care ţipa să fie reexaminat.

Investigaţia iniţială fusese condusă de unul dintre colegii ei – ea doar urmărise desfăşurarea –, dar acest lucru se putea dovedi un avantaj, pentru că îi permitea să abordeze dovezile cu mintea limpede.

Cazul însemna o moarte neexplicată, care aproape cu certitudine avea să rămână un mister dacă nu ieşeau la lumină dovezi noi. Poate că avea să se dovedească o binecuvântare deghizată, o ocazie ivită pe neaşteptate. Femeia moartă nu avea pe nimeni care să vorbească în numele ei, însă Hulda putea acum să-i ia apărarea, chiar dacă pentru scurt timp. În două săptămâni se puteau face multe. Nu se aştepta în mod realist să elucideze cazul, însă merita să încerce. Mai mult, lucrul ăsta avea să-i dea un scop. Era ferm hotărâtă să apară la birou în fiecare zi până

venea „tânărul” acela s-o expulzeze. Îi trecu prin minte să depună o plângere oficială la Resurse Umane despre modul cum fusese tratată şi să ceară să rămână şi restul anului, însă avea destul timp să se gândească la asta mai târziu. Acum voia să-şi canalizeze energiile spre ceva pozitiv.

Primul lucru pe care-l făcu fu să caute dosarul ca să-şi împrospăteze amintirea detaliilor. Cadavrul tinerei fusese descoperit într-o dimineaţă întunecată de iarnă într-un golf stâncos de pe Vatnsleysuströnd, o porţiune de coastă slab populată din peninsula Reykjanes, la vreo treizeci de kilometri sud de Reykjavík. Hulda nu fusese niciodată în golful acela, nu avusese niciun motiv deosebit să meargă acolo, însă cunoştea zona, trecuse de multe ori pe acolo în drum spre aeroport. Era un colţ de ţară mohorât, bătut de vânturi, deoarece câmpiile de lavă lipsite de copaci nu ofereau niciun adăpost împotriva furtunilor care loveau ţărmul din sud-vest, dinspre Oceanul Atlantic.

În răstimpul de mai mult de un an, incidentul dispăruse din amintirea publicului. Nu că la momentul respectiv ar fi atras prea multă atenţie din partea presei. După ştirile obişnuite despre descoperirea cadavrului, cazul primise doar puţină atenţie – reflectorul ştirilor se îndreptase în alte direcţii. Cu toate că Islanda era una dintre cele mai sigure ţări din lume, înregistrându-se numai una sau două crime pe an – şi uneori nici măcar una singură –, morţile accidentale erau mult mai frecvente, iar jurnaliştii nu erau incitaţi să scrie despre ele.

Nu indiferenţa mass-media o deranja pe Hulda. O îngrijora bănuiala că inspectorul-şef care se ocupase de caz se făcuse vinovat de neglijenţă. Alexander – nu avusese niciodată prea multă încredere în capacităţile lui. În opinia ei, nu era nici riguros, nici deosebit de inteligent şi se agăţa de postul de inspector-şef numai printr-un amestec de încăpăţânare şi relaţii sus-puse. Într-o lume mai cinstită, Hulda ar fi fost superiorul lui – ştia că e mai inteligentă, conştiincioasă şi experimentată – dar, în ciuda acestui lucru, rămăsese împotmolită. În momente de genul

acesta nu izbutise să-şi alunge resentimentele care o rodeau. Ar fi dat orice ca să aibă autoritatea să intervină şi să-i ia cazul din mâini unui detectiv care era limpede că nu se ridica la înălţimea misiunii.

Lipsa de entuziasm a lui Alexander pentru anchetă fusese extrem de evidentă în timpul şedinţelor de echipă unde, cu o voce plictisită, făcuse tot posibilul să prezinte orice fel de dovezi care ar fi putut indica o moarte accidentală. Raportul lui, descoperea Hulda acum, era superficial. Făcea o sinteză nesatisfăcătoare şi lapidară a rezultatelor autopsiei şi se încheia cu formula clasică în cazul trupurilor aduse la mal de apă că era imposibil de stabilit dacă la mijloc existase vreun gest necurat din partea altcuiva. În mod nesurprinzător, ancheta nu descoperise nimic util iar cazul fusese pus la naftalină în favoarea altora, „mai urgente”. Hulda nu putea să nu se întrebe cât de diferit ar fi fost răspunsul dacă femeia ar fi fost islandeză. Putea să pună pariu că ancheta ar fi fost dată pe mâinile unui investigator mai competent dacă publicul ar fi cerut rezultate.

Femeia moartă avea douăzeci şi şapte de ani, aceeaşi vârstă pe care o avea Hulda când o născuse pe fiica ei. Douăzeci şi şapte de ani, în floarea vârstei – mult prea tânără să fie subiectul unei anchete de poliţie, al unui caz nerezolvat pe care nimeni nu părea nici pe departe interesat să-l redeschidă, cu excepţia Huldei.

Conform raportului de după autopsie, femeia se înecase în apa sărată. Rănile de la cap puteau sugera că fusese agresată înainte, dar la fel de bine putea să fi alunecat, să-şi fi pierdut cunoştinţa şi să fi căzut în mare.

Numele victimei era Elena. Era o refugiată din Rusia care căuta azil şi intrase în Islanda cu numai patru luni înainte. Poate că motivul pentru care Huldei îi era atât de greu să lase lucrurile aşa cum erau era tocmai repeziciunea cu care toată lumea uitase de Elena. Tânăra venise dintr-o ţară străină căutând un refugiu şi nu găsise decât un mormânt sub apă. Şi nimănui nu-i păsa. Hulda ştia că, dacă nu profita de acea ultimă ocazie să dea de

capăt misterului, nimeni altcineva nu avea să se sinchisească. Povestea Elenei avea să ajungă în neant – iar ea urma să devină doar fata care venise în Islanda şi murise.

VI

Hulda merse cu maşina la sud de Reykjavík, urmând drumul pe care obişnuia să-l străbată atunci când făcea zilnic naveta pe vremea când locuiau în căsuţa de lângă mare de pe Álftanes. Nu mai fusese acolo de ani întregi, de când vânduse casa şi hotărâse să nu se mai întoarcă vreodată. Peninsula îi apăru acum înaintea ochilor, cu terenul jos şi înverzit, de partea cealaltă a golfului din dreapta ei. Álftanes fusese mereu semirurală, o lume în sine, distinctă de întinderea urbană care era Reykjavík, însă de atunci se ridicase aici un întreg cartier nou.

Pe măsură ce Álftanes rămase în urmă, luând cu sine viaţa ei de odinioară, Hulda se concentră asupra destinaţiei sale, micul oraş Njardvík, aflat în apropiere de aeroportul Keflavík din peninsula Reykjanes. Avea de gând să viziteze căminul pentru refugiaţi unde, conform dosarului, locuia Elena la vremea când murise.

Hulda şi-ar fi putut lua liber restul zilei şi să meargă acasă. În ciuda ploii, în aer plutea o notă de primăvară. Acum că venise luna mai, începeai să observi cât de târziu se întuneca. Serile luminoase însemnau promisiunea soarelui de la miezul nopţii. Era o perioadă a anului minunată, care încuraja viaţa, când întunericul iernii nordice dădea treptat înapoi, iar serile deveneau în mod imperceptibil tot mai luminoase în fiecare zi până la mijlocul lui iunie, când noaptea era alungată cu totul. În minte îi reveni amintirea vie a nopţilor de vară spectaculoase de la vechea locuinţă din Álftanes. În grădina din spate, unde aveai spaţiu să respiri cu adevărat, puteai privi cum soarele coboară în mare în timp ce cerul arăta ca şi cum ar fi fost cuprins de flăcări portocalii şi roşii, iar păsările de pe mal ţipau toată noaptea în asfinţitul molcom. Într-un apartament înghesuit dintr-un bloc de la oraş toate anotimpurile păreau la fel, zilele se contopeau într-o ceaţă monotonă iar timpul fugea cu o viteză năucitoare.

De parcă vara n-ar fi fost şi-aşa destul de scurtă. În punctul ei culminant, în iulie, întunericul urma să-şi înceapă insidioasa întoarcere, strecurându-se din nou în viaţa locuitorilor insulei, mai întâi doar sub forma unei sugestii de amurg, dar până în august, una dintre lunile căreia Huldei îi plăceau cel mai puţin, nopţile aveau să se închidă din nou, ca o amintire a faptului că iarna era pe-aproape.

Nu, nu se putea pune problema să se mai întoarcă acasă acum, după ce Magnús aruncase bomba. Înţepenită între cei patru pereţi ai apartamentului ei, avea să înnebunească, fără ceva care s-o distragă de la gândul, care parcă îi distrugea sufletul, că trebuia să renunţe la meserie. Pensia era un lucru pentru care Hulda nu se pregătise psihic niciodată – asta până în ziua aceea, când devenise brusc un fapt rece, obiectiv.

Gândurile i se întoarseră în prezent. Era recunoscătoare pentru porţiunile cu două benzi pe sens, unde putea rămâne pe prima bandă, lăsându-i pe şoferii mai nerăbdători să treacă în goană pe lângă ea. Conducea o Skoda din anii ’80, o relicvă a vremurilor când majoritatea islandezilor conduceau maşini din Europa de Est la preţuri accesibile – modele sovietice sau ceheşti, de obicei – provenite din ţările cu care Islanda făcea comerţ cu peşte. Era un model verde-deschis, cu două uşi, care nu avusese niciodată o acceleraţie grozavă şi în ultima vreme cerea tot mai multă întreţinere. Deşi avea simţ practic, Hulda nu era vreun mecanic, însă din fericire cunoştea un bărbat care trăia pentru ocazia de a meşteri la maşini vechi – el ţinuse credincioasa Skoda pe drum atâta vreme. Deocamdată.

Trecuse mult timp de când Hulda nu mai condusese în sud, de-a lungul coastei. Rareori avea nevoie să ajungă pe peninsula Reykjanes. Nici chiar aeroportul internaţional, punctul principal de interes din zonele acelea, nu o atrăgea. Nu că nu i-ar fi plăcut să călătorească în străinătate – ţi-ai găsit! –, dar finanţele ei gâtuiau din faşă orice plan de genul acela. Salariul de la poliţie nu se potrivea cu vacanţele din străinătate, în niciun caz nu după

ce-şi acoperea cheltuielile zilnice. Pe vremuri, un astfel de lux se afla la îndemână. Soţul ei condusese propria firmă de investiţii folosindu-se de ceea ce ea presupusese în mod naiv că ar fi fost un venit foarte respectabil, aşa că, după moartea lui subită, pentru Hulda fusese un şoc să afle că siguranţa lor financiară fusese o iluzie. Odată ce avocaţii îi desţeleniră afacerile, datoriile pe care le moştenise se dovediseră mai mari decât bunurile disponibile. Partea bună era că avea să vândă casa lor superbă şi să o ia de la capăt, aproape de la zero, la vârsta de mijloc. Lăsase chestiunile financiare în totalitate pe mâna soţului ei şi nu punea niciodată bani deoparte pentru sine, aşa că nu se dovedise deloc uşor să înveţe să nu se întindă mai mult decât îi era plapuma cu noul ei buget redus. Iniţial cumpărase un apartament mic, pe care apoi îl vânduse, iar acum locuia într-un apartament puţin mai mare dintr-un bloc. Printr-un ghinion incredibil, făcuse schimbarea la noua locuinţă cu o ipotecă indexată, în ajunul colapsului bancar, iar acum rămăsese pe cap cu o datorie uriaşă şi o rată lunară dureros de mare.

Huldei i se păruse mereu că drumul cu maşina până la aeroport era mohorât şi îţi tăia buna-dispoziţie. Câmpurile de lavă întunecată se întindeau de-o parte şi de alta a asfaltului, goale, bătute de vânturi, netede, cu monotonia întreruptă în sud numai de forma conică a Vârfului Keilir şi a altor munţi joşi, iar în nord contopindu-se cu marea cenuşie, înşelătoare. Era o zonă periculoasă, ticsită de cratere vulcanice şi aburi, rănită de forţele sălbatice de sub scoarţa pământului, aici, unde Islanda încăleca locul de întâlnire a două plăci continentale. Munţii erau o destinaţie populară printre amatorii de căţărări – dar altfel era un peisaj pe care mai bine îl priveai de la distanţă decât să-l experimentezi cu piciorul. Oricine se aventura în câmpurile de lavă putea foarte uşor să se accidenteze sau pur şi simplu să dispară.

Dar astăzi soarele strălucea pe toată întinderea peninsulei, cu toate că vântul bătea cu putere, şi, privind în urmă peste golf, Hulda văzu nori de ploaie încă

atârnând joşi deasupra Reykjavíkului. În cele din urmă, o serie de blocuri albe, cu acoperişuri albastre, se înălţară în dreapta ei din terenul lipsit de forme, semnalând periferia Njardvíkului, iar Hulda se încadră cât să intre în oraş. Nu era mare dar, cum nu îl cunoştea, conduse o vreme fără ţintă printre străduţe înainte să dibuiască, într-un târziu, căminul.

Nu-i anunţase dinainte că urma să vină – nici măcar nu-i trecuse prin cap în graba ei de a pleca de la secţie, departe de atmosfera oprimantă care păruse să se prăvălească asupra biroului în secunda în care primise veştile rele. Îşi imagina întruna că holurile erau pline de oameni care o bârfeau, că toţi colegii aflaseră că fusese dată afară, că era depăşită, că devenise un balast la care se renunţase în favoarea unui model mai tânăr. Fir-ar a naibii de treabă!

Tânăra de la recepţie nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Hulda se prezentă ca inspector de poliţie, fără să dea amănunte asupra motivului pentru care venise acolo. Tânăra nici măcar nu clipi.

— A, da? Cu ce pot să v-ajut? Vreţi să staţi de vorbă cu vreunul dintre locatari?

Din câte reuşise Hulda să descopere, căminul era folosit în exclusivitate pentru cazarea celor care căutau azil. Era un loc neprimitor. Aproape că simţea disperarea în aer, liniştea şi tensiunea. Pereţii erau zugrăviţi într-un alb rece şi nimic din ambianţa aceea nu-i sugera că se află într-o locuinţă, sau măcar într-un hotel. Era un loc unde oamenii aşteptau între lumi să-şi afle soarta.

— Nu, aş vrea doar să vorbesc puţin cu persoana care conduce aici.

— Sigur. Eu sunt. Dóra.

Huldei îi luă o clipă să priceapă că tânăra din faţa ei era directoarea căminului.

— A, bun, spuse ea jenată, ruşinată de preconcepţiile pe care le avea.

Nici prin cap nu-i trecuse că aşchiuţa aceea de fată ar fi putut conduce căminul.

— Putem vorbi undeva între patru ochi?

Dóra avea păr şaten şi o atitudine profesională. Deşi zâmbetul îi era destul de prietenos, avea o privire deconcertant de tăioasă.

— Sigur, nicio problemă, răspunse. Am un birou în spate.

Se ridică fără să mai rostească vreun cuvânt şi o porni în faţă pe culoar cu un mers energic, iar Hulda o urmă. Biroul era mic şi impersonal, avea geamurile acoperite cu jaluzele închise la culoare şi un singur bec pe tavan, care arunca o lumină necruţătoare asupra puţinelor obiecte dinăuntru. Pe masă nici urmă de cărţi sau hârtii, doar un laptop.

Se aşezară, iar Dóra aşteptă în tăcere ca Hulda să-i explice de ce se afla acolo. Căutând cuvintele potrivite, Hulda începu:

— Motivul pentru care sunt aici e că… anchetez moartea, survenită cu puţin mai mult de un an în urmă, a unei femei care s-a numărat printre locatarii tăi.

— Moartea?

— Da. O chema Elena. Căuta azil.

— A, ea. M-am prins. Dar…

Dóra se încruntă, nedumerită.

— Am crezut că au închis cazul. M-a sunat, ştiţi dumneavoastră, detectivul. Am uitat cum îl cheamă…

— Alexander, o ajută Hulda, imaginându-şi-l: slinos, supraponderal, având în ochi o privire goală care pe ea o făcea mereu să scrâşnească din dinţi.

— Da, Alexander, aşa e. A sunat să-mi spună că închide cazul pentru că ancheta nu a fost concludentă şi că, din punctul lui de vedere, era vorba despre un accident. Sau poate o sinucidere – Elena aştepta de secole să afle rezultatul solicitării ei.

— Ai zice că aşteptase de o perioadă anormal de lungă? Am înţeles că a stat aici patru luni.

— A, nu, nu chiar, nu e un termen neobişnuit, dar cred că aşteptarea afectează pe toată lumea diferit. Poate fi stresant.

— Ai fost de acord cu el?

— Eu?

— Da, tu. Crezi s-a aruncat în mare ca să se sinucidă?

— Nu mă pricep. Habar n-am ce ar trebui să cred. Nu e ca şi cum aş fi anchetat eu cazul. Poate că… cum îl cheamă…

— Alexander.

— Da, Alexander – poate că ştia ceva ce eu nu ştiam.

Dóra dădu din umeri.

Mă îndoiesc profund, îşi spuse Hulda în sinea ei, rezistând ispitei de a rosti cuvintele cu voce tare.

— Dar sigur te-ai întrebat şi tu ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ei, da, normal, dar suntem foarte ocupaţi aici. Lumea vine şi pleacă tot timpul – s-a întâmplat ca ea să plece aşa. Oricum, n-am timp de pierdut gândindu-mă la aşa ceva.

— Dar sigur o cunoşteai.

— Nu chiar. Nu mai mult decât pe oricare dintre ceilalţi. Uitaţi ce e, am o afacere de condus aici. Din asta îmi câştig pâinea, aşa că trebuie să mă concentrez la managementul de zi cu zi. Pentru locatari poate că e o chestie de viaţă şi de moarte, dar eu doar încerc să fac locul ăsta să funcţioneze.

— E cineva pe-aici care e posibil s-o fi cunoscut mai bine?

Dóra păru să cadă pe gânduri.

— Mă îndoiesc. Nu mai e nimeni. Cum am spus, lumea vine şi pleacă întruna.

— Stai să văd dacă am înţeles: vrei să spui că niciunul dintre locatarii actuali nu avea cum să fie aici când Elena era în viaţă?

— Mă rog, există mereu posibilitatea…

— Poţi să verifici?

— Bănuiesc că da.

Dóra se întoarse spre laptop şi dădu câteva dickuri. Într-un târziu ridică privirea.

— Doi tipi din Irak – încă sunt aici. Puteţi să vă întâlniţi cu ei imediat. Şi o siriancă.

— Cu ea pot să stau de vorbă?

— Mă îndoiesc.

— De ce?

— A plecat cine ştie pe unde. Avocatul ei a venit mai devreme şi cred că s-au dus la Reykjavík. S-au făcut nişte paşi înainte în dosarul ei – foarte bine, din partea mea, oricum nu face decât să se încuie în cameră şi să aştepte. Abia dacă vine şi la masă. Asta-i tot ce ştiu – avocaţii nu-mi spun nimic, bineînţeles – dar uitându-mă la ei am bănuit că se întâmplă ceva. Să sperăm că sunt veşti bune, cu toate că nu poţi şti niciodată sigur.

— Spune-mi despre Elena. Cum se comporta? Care era situaţia ei?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Avea un avocat care să lucreze la cazul ei?

— Da, bănuiesc că da – deşi nu-mi amintesc cine era, asta dacă am ştiut vreodată.

— Bun, atunci ai idee cine ar fi putut să fie?

— De obicei sunt aceiaşi de fiecare dată, zise Dóra şi recită trei nume pe care Hulda le notă.

— Aş putea să-i văd camera?

— De ce se ocupă iar poliţia de chestia asta? întrebă Dóra.

— Uite ce e, poţi să-mi arăţi camera? se răsti Hulda, care începea să-şi piardă răbdarea.

— Bine, bine, spuse Dóra iritată. Nişte bune maniere nu strică, să ştii. Nu-i de glumă să fii amestecat în aşa ceva.

— Eşti amestecată?

— Of, aţi înţeles la ce mă refer. Camera ei e la etaj, dar acum o foloseşte altcineva. Nu putem să intrăm pur şi simplu peste el.

— Poţi măcar să verifici dacă e în cameră?

Dóra ieşi val-vârtej din birou, străbătu culoarul şi începu să urce pe scări, iar Hulda porni în grabă în urma ei. După ce trecu pe lângă mai multe camere, Dóra se opri în dreptul unei uşi şi bătu. Deschise un tânăr, iar Dóra îi explică în engleză că poliţia voia să-i cerceteze încăperea. Vizibil alarmat, bărbatul întrebă nesigur pe el:

— Vor trimis la mine acasă?

Repetă întrebarea de mai multe ori până când Dóra izbuti să-l liniştească spunându-i că vizita poliţiei n-avea

nicio legătură cu el. Aproape dându-i lacrimile de bucurie, dădu aprobator din cap fără tragere de inimă, cu toate că Hulda ştia că, prin lege, nu era obligat să le dea voie să intre. Pe de altă parte, era puţin probabil ca sărmanul om să îndrăznească să insiste să-i fie respectate drepturile în faţa reprezentantului poliţiei dintr-o ţară străină. Se simţi puţin ruşinată că-l supune la episodul acela. Totuşi, scopurile scuzau mijloacele. Nu avea mult timp la dispoziţie.

— Vorbea engleză? o întrebă Hulda pe Dóra după ce intrară în cameră.

Actualul ocupant rămăsese stingher afară, pe culoar.

— Poftim?

Dóra aruncă o privire împrejur.

— Rusoaica. Elena.

— Foarte puţin. Poate că înţelegea câte ceva, dar nu putea să discute în engleză, doar în rusă.

— De asta n-ai ajuns s-o cunoşti mai bine?

Dóra clătină din cap, vizibil amuzată.

— Nu, nu ajung să cunosc pe niciunul, indiferent de limba pe care o vorbesc.

— Nu-i prea mult loc aici.

— Nu conduc un hotel de lux, răspunse Dóra.

— Stătea singură în cameră?

— Da. Şi nu era vreo mare bătaie de cap, din câte ţin minte.

— Nu era vreo mare bătaie de cap?

— Da. Nu făcea scandal – ştiţi la ce mă refer. Nu toţi reuşesc să facă faţă aşteptării. Poate fi greu.

Încăperea îngustă, asemănătoare unei celule, conţinea un pat, un birou minuscul şi un soi de dulap. Erau puţine obiecte personale, în afară de o pereche de pantaloni de trening care zăceau pe pat şi un sandvici pe jumătate mâncat lăsat pe masă.

— N-au televizor? remarcă Hulda.

— V-am mai zis, ăsta nu e hotel de lux. Televizor există jos, în hol.

— E vreo şansă să-şi fi lăsat pe-aici o parte dintre

lucruri?

— Mă tem că nu-mi amintesc. Dacă lumea pleacă şi nu mai apare, de obicei arunc toate obiectele rămase.

— Sau dacă pleacă şi mor.

— Da.

Din cameră nu avea ce să afle, cel puţin la o primă privire. Hulda se mai uită o dată împrejur, rapid, măcar ca să încerce să se imagineze în locul fetei moarte, să încerce să-şi dea seama cum trebuie să-i fi fost viaţa în acele ultime luni, aruncată în derivă într-o ţară străină, într-un cămin neprietenos unde nimeni nu-i vorbea limba. Prinsă între cei patru pereţi ai unei camere mici, tot aşa cum Hulda se simţea uneori prizonieră în propriul apartament, singură, fără rude, fără nimeni căruia să-i pese de ea. Asta era partea cea mai rea – să nu ai pe nimeni căruia să-i pese.

Preţ de numai o clipă, Hulda închise ochii şi încercă să inspire atmosfera locului, dar nu reuşi decât să simtă mirosul supei de ciuperci, care se răspândise din bucătărie în toată clădirea.

VII

Înainte să plece, Hulda schimbă câteva cuvinte cu cei doi bărbaţi din Irak Cel cu care stătu de vorbă ştia engleză destul de bine. Locuiau în Islanda de mai bine de un an şi erau vizibil bucuroşi că au ocazia să discute cu un ofiţer de poliţie, pentru că aparent o considerau un reprezentant al autorităţilor. Înainte să le poată adresa întrebările, Hulda se văzu silită să asculte un şuvoi de plângeri despre cum erau administrate cazurile lor şi despre tratamentul pe care trebuiseră să-l îndure. Când reuşi, în cele din urmă, să mai strecoare câte-un cuvânt, stabili faptul că şi-o aminteau pe Elena, deşi în principal din cauza morţii subite. Se dovedi că, de fapt, nu vorbiseră niciodată cu ea, pentru că nu ştiau nici boabă de rusă, aşadar Hulda nu mai avea nimic de aflat din conversaţia aceea.

La recepţie, în drum spre ieşire, Hulda îi mulţumi Dórei şi o rugă să o sune când apărea sirianca, în speranţa puţin probabilă că ştia ceva despre Elena.

— Aşa o să fac, promise Dóra, însă Hulda nu avea iluzia că tânăra urma să acorde vreo prioritate acestei chestiuni.

Trei sferturi de oră mai târziu, Hulda era din nou la Reykjavík. Opri maşina în dreptul secţiei de poliţie, dar nu avea nicio intenţie reală să intre. În loc de asta, încercă să-şi dea seama care dintre avocaţi se ocupase de cazul Elenei. Nu fu nevoie decât de două telefoane ca să afle că bărbatul pe care-l căuta era un avocat de vârstă mijlocie care lucrase câţiva ani pentru poliţie, înainte să-şi deschidă propria firmă. Şi-o aminti imediat pe Hulda.

— Mă îndoiesc că pot să-ţi spun prea multe, zise pe un ton amical, dar eşti binevenită. Ştii unde suntem?

— Vă găsesc. Pot să vin acum?

— Te rog, spuse el.

Biroul avocatului se dovedi un spaţiu modest din centrul oraşului, care nici măcar nu avea nevoie de recepţie. Albert Albertsson, care ieşise să o întâmpine personal pe

Hulda, păru să-i citească gândurile:

— Suntem foarte chibzuiţi pe-aici, explică el. Nu aruncăm bani pe mofturi. Punem cu toţii mâna să facem orice e nevoie. Oricum, mă bucur să te revăd.

Albert avusese mereu comportamentul şi tonul cald, cu modulaţii plăcute, al unui individ numai bun să fie gazda unei emisiuni târzii, care să stea de vorbă cu ascultătorii pe fundalul unei muzici liniştitoare. Nici în vis nu puteai spune despre el că e chipeş, însă avea genul de faţă blândă care inspira încredere.

Biroul în care o conduse Albert nici că putea fi mai diferit de spaţiul gol, lipsit de suflet, meschin în care lucra Dóra la cămin. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri, pe un raft de lângă birou erau înşirate nişte fotografii, iar pe fiecare suprafaţă disponibilă erau stivuite hârtii. Huldei i se păru puţin copleşitor. Părea exagerat, ca o încercare de a acoperi faptul că Albert nu avea, de fapt, chiar atât de mult de lucru. Pozele şi tablourile acelea s-ar fi potrivit mai bine într-o casă decât într-un spaţiu destinat lucrului – asta dacă nu cumva locul acela îi servea şi drept casă.

— Ai preluat cazul? întrebă el după ce se aşezară.

Hulda ezită abia perceptibil:

— Da, deocamdată.

— Ceva nou?

— Deocamdată nimic despre care să pot comenta, răspunse ea. Alexander a vorbit cu tine pe parcursul anchetei iniţiale?

— Da. Am avut o întâlnire, dar nu cred că am reuşit să-l ajut prea mult.

— Tu te-ai ocupat de la bun început de solicitarea Elenei?

— Da. Preiau multe cazuri de drepturi ale omului. Pe lângă celelalte la care lucrez, desigur.

— Poţi să-mi spui istoricul cazului ei?

— Păi, căuta azil în Islanda pe motiv că acasă, în Rusia, fusese persecutată.

— Dar solicitarea nu a avut succes?

— Poftim? Nu, din contră, lucrurile progresau bine.

— Cât de bine?
— Erau pe cale să-i acorde azil.
Hulda fu luată complet pe nepregătite.
— Stai o clipă: vrei să-mi spui că urma să primească azil?
— Da, era pe ţeavă.
— Ea ştia chestia asta?
— Da, bineînţeles. A aflat cu o zi înainte să moară.
— Lui Alexander i-ai spus?
— Normal, deşi nu văd ce relevanţă are.
Alexander „uitase” să precizeze acest amănunt în raport.
— Face mai puţin probabil să-şi fi luat singură viaţa, observă Hulda.
— Nu neapărat, contracară Albert. Procesul ăsta îi supune pe candidaţi la un stres uriaş.
— Cum ţi s-a părut? În general, vreau să zic. Era veselă? Sau mai degrabă predispusă la depresie?
— Greu de zis.
Albert se aplecă în faţă pe deasupra biroului.
— Greu de zis, repetă el, pentru că vorbea foarte puţină engleză, iar eu nu ştiu rusă.
— Să înţeleg că foloseaţi un interpret?
— Da, când era nevoie. Procesul a generat destul de multă hârţogăraie.
— Poate că ar trebui să vorbesc cu interpretul, mormăi Hulda, mai mult pentru sine decât pentru Albert.
— Dacă zici tu că te ajută… îl cheamă Bjartur. Locuieşte în partea de vest a oraşului, lucrează de acasă. Dar găseşti toate informaţiile în dosare. Poţi să le iei cu împrumut, dacă vrei.
— Mersi, ar fi minunat.
— Era muziciană, adăugă Albert deodată, într-o doară.
— Muziciană?
— Da, mi-am dat seama că-i plăcea la nebunie muzica. Partenera mea are o chitară în birou, iar Elena a luat-o la un moment dat şi ne-a cântat câteva melodii.
— Ce ai mai aflat despre ea? întrebă Hulda.
— Ce altceva… Nu prea multe, răspunse Albert. Nu prea

aflăm niciodată mare lucru despre azilanţii pe care-i reprezentăm, şi eu încerc să nu mă apropii prea mult. De obicei sunt respinşi, după cum ştii.

Rămase tăcut o clipă, apoi adăugă:

— A fost foarte trist. Biata fată… Dar suicidul întotdeauna e trist.

— Suicid?

— Da. Nu la concluzia asta a ajuns ancheta lui Alexander?

— Da, aşa e. Ancheta lui Alexander.

VIII

— Am crezut că a fost închis cazul.

Interpretul, Bjartur, se aşeză într-un scaun de birou atât de vechi şi şubred că probabil era din anii ’80.

— Dar, dacă nu, te ajut cu bucurie oricum pot.

— Mulţumesc. Alexander a vorbit cu tine pe atunci? I-ai putut da vreo informaţie?

— Alexander?

Sub coama lui frumoasă, blondă, chipul lui Bjartur era impasibil. Numele i se potrivea de minune. Bjartur înseamnă „strălucitor”. Stăteau într-un garaj transformat în birou, lipit de o casă dintr-o suburbie de bogaţi din partea de vest a oraşului. Înconjurată de mare din trei părţi, zona era plăcută, chiar dacă vântul sufla cam tare. Când ajunsese, Hulda sunase la soneria de la intrare şi o femeie în vârstă o îndrumase spre garaj, „unde îşi are Bjartur biroul”. Nu exista niciun scaun pentru vizitatori, aşa că Hulda se mulţumi să se cocoaţe pe marginea unui pat vechi care era îngropat sub cărţi, multe în rusă, sau cel puţin aşa deduse după scrisul de pe cotor. Deşi sunase înainte ca să-l anunţe că vine spre el, Bjartur nu părea să se fi dat peste cap să facă ordine. Podeaua era ticsită de grămezi de hârtii, cizme şi cutii de pizza, iar într-un colţ era un morman de haine murdare.

— Alexander e coleg cu mine la poliţie, explică ea şi simţi un gust neplăcut în gură. El s-a ocupat de anchetă.

— A, ei bine, eu nu l-am cunoscut niciodată. Eşti prima persoană care vorbeşte cu mine despre caz.

Hulda simţi din nou cum se aprinde în interiorul ei focul resentimentelor. Dacă ar fi fost promovată deasupra lui Alexander, aşa cum ar fi meritat, l-ar fi trimis de mult acasă.

— Care-i treaba? întrebă Bjartur întrerupându-i firul gândurilor. A ieşit ceva nou la lumină?

Hulda se folosi de acelaşi răspuns pe care i-l dăduse mai devreme avocatului:

— Nimic despre care să pot comenta deocamdată.

Adevărul era că nu avea nicio pistă în afară de propria intuiţie, însă nu era nevoie să recunoască acest lucru. În plus, pe tot parcursul zilei devenise tot mai convinsă că decizia de a redeschide ancheta fusese cea corectă: indiferent care fusese cauza morţii Elenei, era limpede că ancheta iniţială fusese ruşinos de superficială.

— Te-ai întâlnit des cu ea?

— Nu foarte des, nu. Accept joburile astea oricând apar. Nu implică multă treabă, iar plata e bună. E greu să trăieşti numai din traduceri.

— Dar te descurci?

— La limită. Fac şi muncă de interpretariat pentru ruşi, unii dintre ei aflaţi în aceeaşi situaţie ca…

— Elena, îl ajută Hulda.

Nici măcar Bjartur nu-şi amintea numele. Era extraordinar cât de repede dispărea din amintirea oamenilor prezenţa fetei în Islanda. Se părea că nimeni nu dădea pe ea nici cât o ceapă degerată.

— Elena, sigur. Da, din când în când mai fac interpretariat pentru oameni aflaţi în situaţia ei, dar în principal lucrez ca ghid turistic pentru ruşi, le arăt împrejurimile. Unii dintre ei înoată în bani, deci plata nu-i rea. În afară de asta, mai traduc câte-o povestire sau câte-o carte, ba chiar scriu şi eu câte ceva…

— Ce impresia ţi-a lăsat? îl întrerupse Hulda. Ţi s-a părut că are tendinţe sinucigaşe?

— Pui şi tu nişte întrebări… zise Bjartur, oprit din dorinţa de a vorbi despre sine. Greu de zis. Poate. Aşa cum te-ai aştepta, nu era tocmai fericită aici. Dar nu a fost… vreau să spun, doar a fost vorba despre sinucidere, nu?

— Probabil că nu, de fapt, răspunse Hulda cu o convingere nefondată.

Avea o bănuială că interpretul ştia mai multe decât spunea. Şmecheria era să evite să-l strângă prea tare cu uşa – nu trebuia decât să aibă răbdare şi să-i dea voie să se deschidă în ritmul lui.

— Ai studiat în Rusia? întrebă ea.

Păru descumpănit de schimbarea bruscă a subiectului.

— Cum? O, da. La Universitatea de Stat din Moscova. M-am îndrăgostit de oraş şi de limbă. Tu ai fost vreodată?

Hulda scutură din cap.

— E un loc incredibil. Ar trebui să mergi, cândva.

— Am înţeles, spuse Hulda, ştiind că n-o s-o facă niciodată.

— E incredibil, dar dificil, continuă Bjartur. E un loc dificil în care să fii turist. Totul e atât de străin – limba, alfabetul chirilic…

— Dar tu vorbeşti rusă fluent, nu?

— A, sigur, răspunse el cu un aer degajat, de mulţi ani.

— Deci nu ţi-a fost greu să comunici cu Elena?

— Greu? Nu, bineînţeles că nu.

— Şi despre ce vorbeaţi?

— Nu cine ştie ce, de fapt, recunoscu el. În mare parte făceam doar interpretariat pentru întâlnirile cu avocatul.

— El mi-a spus că era pasionată de muzică, zise Hulda într-o tentativă de a face conversaţia să înainteze.

— A, da, aşa e. De fapt, chiar mi-a vorbit despre asta. Scrie – *scria* – muzică. În Rusia nu avea nicio şansă să ajungă la profesionişti, dar ăsta îi era visul: să fie compozitoare aici. Ne-a cântat o melodie în biroul avocatului. Era destul de bună – mă rog, nu era rea, înţelegi. Însă era complet nerealist. Nimeni nu poate să trăiască în Islanda compunând muzică.

— La fel cum nu poate nici din traduceri?

Bjartur zâmbi, dar nu înghiţi momeala. În loc de asta, după o scurtă pauză, zise:

— De fapt, mai era ceva…

— Mai era ceva? întrebă Hulda vrând să-l încurajeze.

Îşi dădea seama după expresia de pe chipul lui că era nehotărât dacă să continue sau nu.

— Dar mai bine ţii asta doar pentru tine.

— Ce să ţin doar pentru mine?

— Uite ce e, nu vreau să fiu târât în ceva… nu pot…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hulda pe tonul ei cel mai prietenos.

— A zis ceva la un moment dat… Apropo, ce-ţi zic acum e strict neoficial.

Hulda se sili să zâmbească politicos, rezistând dorinţei de a-i sublinia diferenţa între un poliţist şi un jurnalist. Deşi nu avea nicio intenţie să facă promisiuni, păstră o tăcere diplomatică, nevrând nici să-l sperie.

Tactica funcţionă. După o clipă de ezitare, Bjartur continuă:

— Cred că e posibil să fi fost din branşă.

— Din branşă? Adică a fost prostituată? întrebă Hulda. De ce crezi asta?

— Mi-a zis ea.

— Chestia asta n-a apărut în niciun raport, zise Hulda furioasă, cu toate că furia ei era îndreptată mai degrabă spre figura absentă a lui Alexander decât spre Bjartur.

— Nu, n-avea cum. Mi-a spus asta prima dată când ne-am întâlnit, dar n-a mai vrut să afle nimeni. Mi-a dat impresia că era speriată.

— De ce?

— De cine, vrei să spui.

— De un islandez?

— Nu ştiu sigur.

Ezită o clipă, vrând parcă să se mai gândească puţin.

— Sincer să fiu, din ce mi-a spus am rămas cu impresia că fusese adusă în Islanda numai pentru asta.

— Vorbeşti serios? Vrei să spui că dosarul pentru azil era doar o acoperire?

— E posibil. Mi-a vorbit cam vag despre toată povestea, dar era foarte limpede că nu voia ca ştirea să ajungă mai departe.

— Deci avocatul ei nu ştia asta?

— Nu cred, nu. Eu cu siguranţă nu i-am spus nimic. Am păstrat secretul.

După o clipă adăugă, uşor jenat:

— Până acum, bineînţeles.

— De ce naiba n-ai mai spus nimănui? vru să afle Hulda, folosind un ton mai aspru decât intenţionase.

După o altă scurtă pauză, Bjartur răspunse, cam jalnic:

— Nu m-a întrebat nimeni.

IX

Tânăra mamă se întoarse acasă pe jos, ca de obicei, dar în seara aceea era neobişnuit de obosită. Fusese o zi lungă la Hótel Borg, vremea fusese întunecată şi mohorâtă, vântul şi ploaia o încetineau. Fişa postului de la hotelul islandez emblematic din centrul oraşului era destul de vagă. Uneori trebuia să cureţe camerele oaspeţilor, iar alteori ajuta la restaurant şi în bar, de multe ori până târziu în noapte. Accepta orice tură i se oferea, cât timp nu se suprapunea cu vizitele la fiica ei.

Fusese o zi de sărbătoare, 1 decembrie, Ziua Suveranităţii, când Islanda sărbătorea independenţa parţială faţă de Danemarca, obţinută cu treizeci de ani înainte, în 1918. Seara, mai mulţi se adunaseră la hotel pentru o petrecere, se lăsase cu cântece şi discursuri, iar binecunoscutul poet Tómas Gudmundson îşi recitase câteva dintre lucrări.

Crăciunul se apropia cu paşi mari şi voia să cumpere un cadou pentru fiica ei, cu toate că nu era sigură ce să-i ia. Trebuia să fie ceva special, asta era tot ce ştia. Şi trebuia să aibă şi nişte bani ca să cumpere cadoul. La Gamla Bíó era un film pe care voia neapărat să-l vadă, *Boom Town,* cu Clark Gable în rolul principal, dar probabil că trebuia să renunţe la el, pentru că voia să economisească fiecare bănuţ pentru fiica ei.

Cum îi invidiase pe tinerii studenţi din seara aceea! Cum tânjise să fie una dintre ei! Ştia că are potenţialul să facă ceva cu viaţa ei, dar că nu o să-l atingă niciodată. Islanda se voia o societate fără clase, toată lumea se voia egală cu toată lumea, fără vreo pătură superioară, de mijloc sau inferioară. Se presupunea că au cu toţii aceeaşi şansă la reuşită. Dar ştia că era numai un mit – n-avea să-şi depăşească niciodată statutul de atunci, avea să continue cu slujbe plătite prost, lipsite de siguranţă. O mamă singură provenită dintr-o familie săracă. N-avea nicio şansă.

Dar era hotărâtă ca lucrurile să fie diferite pentru fata ei.

X

Dezvăluirea lui Bjartur aruncase o nouă lumină în ancheta Huldei – dacă i se putea spune anchetă. Era o informaţie-bombă. Nu doar că investigaţia lui Alexander fusese dată în vileag drept extrem de superficială, dar moartea tinerei din Rusia putea fi privită acum din alt unghi. Se punea întrebarea în ce moment ar trebui Hulda să-şi informeze şeful în privinţa noii turnuri. În clipa aceea, Magnús nici măcar nu ştia ce caz nerezolvat alesese. Fără îndoială că era ocupat să se felicite singur pentru felul elegant în care o îndepărtase – asta dacă măcar se gândea la ea –, probabil bănuia că stă la birou şi ia la rând dosare vechi ca să-şi omoare timpul în vreme ce ceasul bătea apropierea momentului când avea să iasă la pensie.

În realitate, nu mai fusese în apropierea secţiei de dimineaţă, de la întâlnirea fatidică. Spre surprinderea ei, ziua trecuse mult mai repede decât se temuse: după toată vânzoleala nu mai avusese niciun pic de timp să-şi plângă de milă. Pentru asta avea la dispoziţie tot restul serii. Dar, nu – avea de gând să meargă devreme la culcare, să doarmă mult şi bine, să-şi limpezească mintea şi să amâne orice decizie în legătură cu următorul pas până a doua zi de dimineaţă. Se putea hotărî atunci dacă avea energia – şi curajul – să se cufunde cu totul în cazul rusoaicei sau dacă, pur şi simplu, urma să arunce prosopul şi să înceapă să se obişnuiască cu viaţa de pensionar. Să recunoască faţă de sine că îşi încheiase cariera de poliţist. Să nu mai încerce să se opună inevitabilului. Să nu mai alerge după fantome care era posibil să nu fi existat niciodată.

Indiferent care avea să-i fie decizia, mai era un fir pe care trebuia să-l înnoade. Se aşeză în vechiul fotoliu confortabil al mamei ei, cu telefonul în mână, cumpăni o vreme, amânând să apeleze numărul nefericitei asistente pe care o interogase cu o zi înainte – femeia care îl călcase cu maşina pe dobitocul ăla jegos de pedofil şi tremurase ca varga din pricina nervilor şi a vinei pe tot parcursul

interogatoriului. Probabil că trecea printr-un fel de iad, bolnavă de grijă pentru că fusese separată de fiul ei şi trebuia să petreacă ani întregi în spatele gratiilor. La urma urmei, mărturisise. Dar, până atunci, Hulda nu doar că nu scrisese vreun raport formal al discuţiei cu ea, ba chiar îl minţise pe şeful ei şi îi spusese că rezolvarea cazului nu se întrevedea nici pe departe. Întrebarea căreia trebuia să-i găsească răspuns în conştiinţă, înainte s-o sune pe biata femeie, era dacă să meargă în continuare cu minciuna şi să facă pe dracu-n patru ca să-i scutească pe mamă şi fiu de alte nedreptăţi, sau dacă în raport să scrie adevărul, conştientă că femeia avea să fie aproape inevitabil condamnată.

De fapt, nu fusese niciodată vreo îndoială reală în privinţa răspunsului. Exista un singur parcurs pe care-l putea urma Hulda.

În agendă, la numele femeii existau un număr de mobil şi unul de fix. La mobil nu răspunse, iar fixul sună o veşnicie înainte să ridice într-un târziu receptorul. Hulda se prezentă:

— Sunt Hulda Hermannsdóttir, de la poliţia islandeză. Am vorbit ieri.

— A… da… desigur, răspunse femeia cu voce gâtuită.

Trase aer adânc în piept şi suspină.

— Am revizuit incidentul, minţi Hulda folosind dinadins limba de lemn a poliţiei, şi am ajuns la concluzia că nu avem dovezi suficiente să vă acuzăm.

— Ce… cum adică? se bâlbâi femeia.

Parcă începuse să plângă.

— Nu am de gând să duc lucrurile mai departe, nu în privinţa dumneavoastră.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere uluită, apoi femeia îngăimă:

— Dar cum rămâne… cum rămâne cu ce v-am zis?

— N-ar fi de niciun folos să continuăm pe pista asta, să vă mai târâm prin tribunale.

Din nou, tăcere. Apoi:

— Vreţi… vreţi să spuneţi că n-o să… că n-o să mă

arestaţi? Am… am tremurat întruna de când… de când am vorbit. Credeam că o să…

— Aşa e. Nu, n-o să vă arestez. Şi, cum în curând o să ies la pensie, cu puţin noroc nici n-o să mai auziţi vreodată ceva despre asta.

Să iasă la pensie. Era prima oară când o spusese cu voce tare, iar expresia îi răsuna ciudat în urechi. O lovi din nou cât de caraghios de nepregătită era pentru pragul acela, oricât de previzibil fusese el.

— Cum rămâne cu ceilalţi… cum rămâne cu colegii dumneavoastră de la poliţie?

— Nu vă faceţi griji, n-o să scriu despre mărturisire în raport. Sigur, nu pot să anticipez ce o să se întâmple cu cazul după ce plec eu, dar din punctul meu de vedere nu aţi recunoscut nimic când v-am interogat. Am înţeles corect?

— Cum? A, da, sigur. Vă mulţumesc…

Ceva o făcu pe Hulda să adauge:

— Dar să nu mă înţelegeţi greşit – asta nu vă absolvă de vină. Poate că pot să înţeleg de ce aţi făcut ce aţi făcut, dar va trebui să trăiţi tot restul zilelor cu asta. Totuşi, în opinia mea, dacă aţi fi fost închisă şi dacă fiul dumneavoastră ar fi fost separat de mama lui lucrurile ar fi stat mai rău.

— Mulţumesc, repetă femeia din inimă, printre suspine care deveniseră acum limpezi la celălalt capăt al firului. Mulţumesc, reuşi să mai îngaime o dată înainte ca Hulda să închidă.

Când era ocupată sau sub presiune, Hulda uita deseori să mănânce, dar acum se asigură că ia ceva. Cina fu aceeaşi din seara precedentă: brânză pe pâine prăjită. De când murise Jón, renunţase cu totul să mai gătească. La început făcuse un efort, dar cu timpul, şi obişnuindu-se să trăiască singură, se descurca la prânz cu o masă caldă la cantină, iar seara supravieţuia cu o dietă pe bază de fast food sau sandviciuri.

Era în mijlocul gustării simple şi asculta ştirile la radio când îi sună telefonul. Văzând cine era, primul impuls fu să ignore apelul, dar obişnuinţa şi simţul datoriei o împinseră

să răspundă. După cum îi stătea în fire, se aruncă direct în subiect, fără măcar să se sinchisească să se prezinte – dar e drept că Alexander nu avusese niciodată maniere:

— De-a ce naiba te joci? izbucni el.

Hulda şi-l imagină, încruntat tot, cu bărbie dublă şi pleoapele care-i atârnau sub nişte sprâncene stufoase.

Nu avea de gând să-l lase s-o zăpăcească.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea pe cel mai firesc ton de care era în stare.

— Termină odată, Hulda. Ştii la fel de bine ca şi mine, ce mama dracului! Rusoaica aia care s-a înecat singură.

— Nici nu-ţi aminteşti cum o cheamă?

Întrebarea păru să-l prindă cu garda jos. O clipă rămase fără cuvinte, lucru care nu-i stătea în fire. Dar îşi reveni repede.

— Ce legătură are? Ce vreau să…

— O chema Elena, îl întrerupse Hulda.

— Mi se rupe cum o chema!

Ridicase tonul. Fără îndoială că se învineţise la faţă.

— De ce-ţi bagi nasul în chestia asta, Hulda? Parcă plecaseşi.

Deci vestea se răspândise.

— Cred că ai fost greşit informat, spuse ea pe un ton neutru.

— Ei nu zău? Din câte-am auzit…

Se gândi mai bine.

— Mă rog. De ce te bagi peste cazul meu?

— Pentru că m-a rugat Magnús, răspunse Hulda.

Povestea era trasă de păr, dar nu conta.

— Încerci dinadins să mă subminezi, asta se întâmplă aici. Am rezolvat deja cazul ăla.

— Nu într-un mod care să-ţi facă cinste, spuse Hulda glacial.

— N-a fost nimic dubios! se inflamă el, aproape zbierând. Tâmpita era pe cale să fie deportată aşa că s-a aruncat în mare. Sfârşitul poveştii.

— Ba din contră, cererea de azil urma să-i fie aprobată, iar ea ştia asta.

La celălalt capăt se lăsă brusc tăcerea. După un moment, Alexander întrebă, aproape înecându-se:

— Cum? Ce tot spui acolo?

— Cazul e departe de a fi închis, asta-i tot. Şi m-ai întrerupt de la cină, aşa că dacă nu mai e şi altceva…

— Te-am întrerupt de la cină? Da, sigur – un sandvici obosit în faţa televizorului, zise el răuvoitor.

Şi, după ce lansă bomba de despărţire, închise.

Fusese o lovitură sub centură. Adevărul era că Hulda era mereu singură – singura femeie dintr-un grup de bărbaţi, majoritatea căsătoriţi dacă nu cu prima, atunci cu a doua soţie, şi înconjuraţi de familii extinse. Nu era prima oară când îşi atrăsese o remarcă de genul acela. Venea la pachet, alături de glumele nesărate şi chiar agresiunile verbale. Putea fi înţepătoare cu alţii, ştia asta, dar fusese nevoită să-şi formeze o carapace groasă ca să supravieţuiască, iar lucrul ăsta părea să le dea băieţilor liber la tachinări.

Sigur, ar fi trebuit să poată să nu ia în seamă remarca urâcioasă a lui Alexander, dar, în loc de asta, ca să-i arate că se înşală, hotărî să-l sune pe Pétur de la clubul de plimbări. Încă se gândea la el ca la un prieten, nu ca la un iubit – simţea că relaţia lor e prea platonică pentru aşa ceva. Ori de câte ori erau împreună se pomenea dorindu-şi să aibă douăzeci sau treizeci de ani mai puţin – atunci n-ar fi fost aşa complicat să facă următoarea mişcare, să treacă de la pupături politicoase pe obraz la ceva mai intim. Pe de altă parte, erau momente când, vorbind la telefon cu el, se simţea timidă ca în tinereţe – un semn, îşi zicea, că relaţia lor era pe drumul cel bun, că poate ea chiar îşi dorea mai mult.

Ca de obicei, răspunse repede. Lucid şi prezent, cum îi stătea în fire.

— Mă întrebam, începu ea neîncrezătoare, adică, mă întrebam dacă ai vrea să vii pe-aici în seara asta la o cafea.

În clipa în care cuvintele îi alunecară pe gură afară îşi dădu seama că puteau fi interpretate greşit. Să invite un bărbat la cafea aşa, din senin… Îi veni să adauge că nu-l

invita să rămână peste noapte, dar îşi muşcă buza şi speră doar că el n-o să vadă în propunere altceva decât ce intenţionase ea.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse el fără să ezite nicio clipă.

Era mereu hotărât, niciodată nu se împotmolea în detalii şi nici nu făcea din ţânţar armăsar – calităţi pe care Hulda le aprecia. Chiar şi aşa, era un pas mare pentru ei, pentru că nu-l mai invitase niciodată acasă. Oare îi era ruşine de apartament? se întrebă tot Hulda. Pe lângă casa lor veche de pe Álftanes, cu ferestrele ei mari şi grădina întinsă – da, poate. Dar în principal era din pricina apărărilor invizibile pe care le ridicase în jurul ei, apărări pe care fusese reticentă să le coboare pentru el până acum, când, având nevoie disperată de companie, hotărâse să-şi asume riscul.

— Să vin acum? întrebă el.

— Da, sigur, ar fi minunat. Dacă poţi.

Îşi pierdea cumpătul caraghios de mult când vorbea cu el – nu-i stătea deloc în fire. În general îşi ţinea sub un control atent fiecare aspect al vieţii.

— Sigur. Unde locuieşti?

Îi recită în grabă adresa şi încheie cu:

— Etajul patru, numele e scris pe sonerie.

— Ajung imediat, spuse el şi închise fără să-şi ia rămas-bun.

— În sfârşit mă inviţi pe la tine! fu primul lucru pe care-l zise Pétur când Hulda îi deschise uşa.

Având puţin peste şaptezeci de ani, era puţin mai în vârstă decât Hulda însă îşi purta anii bine, nu arăta nici mult mai tânăr, nici mult mai bătrân decât era de fapt, cu toate că barba sură îi dădea un oarecare aer de bunic. Hulda nu se abţinu să nu se întrebe, doar o clipă, cum ar fi arătat Jón la şaptezeci de ani.

Aproape înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, Pétur intră în living şi se aşeză în scaunul ei preferat. Hulda simţi un junghi de iritare: fotoliul mamei era locul *ei,* dar bineînţeles că nu zise asta cu voce tare. La urma

urmei, era mulţumită că el se afla acolo, era bucuroasă că dorise cineva să-şi petreacă seara împreună cu ea. Se obişnuise cu singurătatea, în măsura în care era posibil, însă nu exista cu adevărat nimic care să înlocuiască compania unei alte fiinţe omeneşti. Uneori încercase să iasă în oraş de una singură, la prânz sau cină, dar se simţise mult prea conştientă de sine şi jenată, aşa că acum prefera să mănânce la cantina de la secţie sau singură, acasă.

Îl întrebă dacă voia o cafea.

— Mersi, fără lapte.

Pétur era medic. Ieşise la pensie înainte de vreme, la şaizeci de ani, când soţia lui se îmbolnăvise, şi îi spusese Huldei, fără să intre în detalii, că izbutiseră să aibă câţiva buni împreună înainte de sfârşit. Informaţia asta îi era suficientă – nu dorea să-l facă să retrăiască durerea aceea şi spera că şi el avea să fie la fel de înţelegător şi să nu-i ceară să redeschidă rănile din vechime. Nu-i spusese decât că Jón murise brusc la cincizeci şi doi de ani. „Cu mult înainte de vreme”, adăugase, rostind ceva evident.

Sub atitudinea prietenoasă a lui Pétur se simţea o notă de oţel, combinaţie despre care Hulda bănuia că îl făcuse un medic bun. Era limpede că se descurcase bine în viaţă. Mersese în vizită la casa lui din râvnitul cartier Fossvogur. Era spaţioasă, cu tavan înalt şi un living înnobilat cu mobilă frumoasă, tablouri în ulei pe pereţi, rafturi ticsite de cărţi din toate domeniile şi chiar şi un pian de concert, care ocupa locul de onoare din mijlocul încăperii. De când văzuse locuinţa începuse să aibă fantezii în care se vedea trăind acolo, petrecându-şi zilele cuibărită într-un living superb dintr-o casă plină de cultură. Putea să scape de apartamentul ei mohorât din blocul acela înalt şi să folosească banii ca să-şi achite datoriile şi să se bucure de pensie într-o casă mare dintr-un cartier elegant. Dar, desigur, nu ăsta era motivul principal. Adevărul era că se simţea bine în compania lui Pétur, şi treptat începea să realizeze că era posibil să fie gata să meargă mai departe, să se dedice unei relaţii după atâţia ani de singurătate.

— Am avut o zi de spaimă, zise ea, apoi intră în bucătărie şi luă cafeaua pe care o pregătise dinainte.

Când se întoarse în livingul înghesuit şi îi oferi lui Pétur o ceaşcă, el zâmbi în semn de mulţumire şi o aşteptă să continue ce începuse, emanând răbdare şi blândeţe. Fusese chirurg, dar Hulda îşi dăduse seama că ar fi putut să fie şi un psihiatru excelent: era un bărbat care ştia să asculte.

— Nu o să mai lucrez, spuse ea când tăcerea deveni stânjenitoare.

— Până la urmă trebuia să vină şi momentul ăsta, nu crezi? întrebă el. Nu-i chiar aşa rău cum pare, să ştii. O să ai mai mult timp pentru pasiunile tale, mai mult timp să te bucuri de viaţă.

El cu siguranţă ştia să facă asta, îşi spuse Hulda, lăsând invidia să-i amărască gândurile preţ de o clipă. Din postura de doctor cu o carieră strălucită, el nu trebuia să se confrunte cu probleme financiare la bătrâneţe.

— Da, trebuia să vină şi momentul ăsta, îi dădu ea dreptate cu glas încet. Dar nu încă.

Mai bine să fie sinceră cu el, să nu încerce să-l ducă de nas.

— Drept să-ţi spun, mi s-a dat ordinul de plecare. Mai am numai două săptămâni. Au angajat un tinerel în locul meu.

— Fir-ar să fie! Şi ai încasat asta, pur şi simplu? Nu-ţi stă în fire.

— De fapt, începu ea, blestemându-se în gând că nu luptase mai mult când îi dăduse Magnús vestea, măcar am reuşit să mai smulg de la şeful meu un ultim caz pe care să-l duc la bun sfârşit.

— Aşa mai vii de-acasă! Ceva interesant?

— O crimă… cred.

— Vorbeşti serios? Două săptămâni ca să rezolvi o crimă? Nu ţi-e teamă că n-o să reuşeşti şi că pe urmă, când ieşi la pensie, chestia asta n-o să-ţi dea pace?

Nu se gândise, dar Pétur avea dreptate.

— Acum e prea târziu să dau înapoi, zise ea fără prea

multă convingere. Oricum, nu e sută la sută limpede că a fost vorba despre crimă.

— Despre ce e cazul? întrebă el, reuşind să pară cu adevărat interesat.

— O tânără a fost găsită moartă într-un golf din Vatnsleysuströnd.

— De curând?

— Acum mai mult de un an.

Pétur se încruntă.

— Nu-mi amintesc.

— Cazul n-a atras prea multă atenţie din partea presei. Fata ceruse azil.

— Ceruse azil… Nu, clar n-am auzit nimic despre asta.

Nu mulţi au auzit, îşi zise Hulda în gând.

— Cum a murit? întrebă el.

— S-a înecat, însă are răni pe corp. Detectivul care s-a ocupat de caz – nu unul dintre oamenii noştri cei mai breji, aş putea să adaug – l-a tratat superficial şi a concluzionat că a fost o sinucidere. Eu nu sunt aşa de sigură.

Mulţumită de cât înaintase în ziua aceea, îi povesti pe scurt ce descoperise dar, spre dezamăgirea ei, Pétur părea sceptic.

— Eşti sigură, întrebă el cu o notă de ezitare în glas, că nu transformi cazul în ceva mai mare decât e de fapt?

Pe Hulda o luă puţin prin surprindere francheţea lui, dar o altă parte a fiinţei ei aprecie reacţia.

— Nu, nu sunt deloc sigură, recunoscu ea. Dar sunt hotărâtă să continui cercetările.

— Mi se pare corect, spuse el.

Se făcea târziu. Făcuseră trecerea de la cafea la vin roşu cu câteva ore înainte. Pétur rămăsese mai mult decât anticipase vreunul dintre ei dar, departe de a se plânge, Hulda se bucura de companie. Norii de ploaie se risipiseră în sfârşit, făcând loc soarelui, iar cerul era înşelător de luminos, nepotrivit cu ora înaintată.

Vinul nu fusese ideea Huldei. După ce îşi terminase cafeaua, Pétur o întrebase dacă nu cumva are un strop de

brandy. Ea se scuzase, dar îi spusese că are pe undeva două sticle de vin.

— Îmi place cum sună. Fac bine la ticăitoare, spusese el.

Cine era ea să pună la îndoială cuvântul unui medic?

— Mi se pare puţin neobişnuit, remarcă Pétur cu grijă, încercând marea cu degetul, că nu ai la vedere nicio poză cu familia ta.

Observaţia o luă pe Hulda prin surprindere, dar încercă să răspundă pe un ton detaşat:

— Nu mi-a plăcut niciodată chestia asta. Nu ştiu de ce.

— Cred că înţeleg. Eu probabil că am prea multe poze cu soţia mea prin casă. Poate că de asta mi-a şi luat atât de mult să trec mai departe. Am rămas blocat în trecut, la propriu.

Oftă din greu. Începuseră deja a doua sticlă.

— Dar părinţii tăi? Fraţii şi surorile? Nici cu ei n-ai poze?

— N-am fraţi şi surori, zise Hulda.

Nu continuă imediat, dar Pétur aşteptă răbdător, sorbind vinul.

— Eu şi mama n-am fost niciodată prea apropiate, spuse ea în cele din urmă, parcă vrând să justifice absenţa fotografiilor, cu toate că nu exista niciun motiv pentru care să-şi ceară scuze.

— Acum cât timp a murit?

— Cincisprezece ani. Nici nu era aşa bătrână, avea doar şaptezeci de ani, spuse Hulda, conştientă cât de înspăimântător de curând avea să atingă şi ea aceeaşi vârstă – numai cinci ani.

Iar ultimii cinci ani trecuseră pe lângă ea într-o clipită.

— Probabil nu era prea mare când te-a avut pe tine, remarcă Pétur după ce făcu nişte calcule rapide în minte.

— Douăzeci de ani... deşi nu cred că pe atunci asta însemna că e prea tânără.

— Şi tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Serios? A murit înainte să te naşti?

— Nu. Pur şi simplu nu l-am cunoscut niciodată. Nu era islandez.

Gândurile îi plutiră în trecut.

— De fapt, o dată, acum mulţi ani, am plecat în străinătate ca să încerc să-i dau de urmă, dar asta e altă poveste…

Îi zâmbi politicos lui Pétur. Deşi tolera întrebările acelea personale, nu se omora după ele. Fără îndoială că el se aştepta de la ea să facă la fel, să-l întrebe despre familia şi trecutul lui, ca să se apropie mai mult. Dar asta nu avea să se întâmple. Nu încă. Simţea că ştie suficient despre el cât să continue aşa: îşi pierduse soţia şi locuia singur (într-o casă mult prea mare pentru el) şi, cel mai important, părea un om cumsecade, bun; sincer şi de încredere. Pentru Hulda, era suficient.

— Da, spuse el rupând tăcerea, puţin ameţit. Suntem două suflete singure, asta-i clar. Unii iau hotărârea asta devreme în viaţă… să fie singuri, adică. Dar, în cazul nostru, cred că la mijloc a fost soarta.

Făcu o pauză.

— Eu şi soţia mea am luat hotărârea conştientă să amânăm momentul când o să avem copii – până când a fost prea târziu ca să ne mai putem răzgândi. Spre sfârşit am discutat mult dacă a fost sau nu o greşeală.

După o clipă, adăugă:

— Nu cred în regrete. Viaţa e cum e, se derulează într-un fel sau altul. Dar, acestea fiind zise, chiar mi-aş dori ca în punctul ăsta al existenţei mele să nu fiu atât de singur.

Hulda nu se aşteptase la gradul ăsta de sinceritate. Nu ştia ce să spună şi, după o scurtă tăcere, Pétur continuă:

— Nu ştiu cum aţi ajuns voi doi să nu aveţi copii şi nu am de gând să-mi vâr nasul, dar genul ăsta de lucruri, hotărâri de genul ăsta, au un impact profund asupra vieţii noastre. Contează, chiar contează. Nu eşti de-acord?

Hulda încuviinţă dând din cap, aruncă o privire discretă la ceas, apoi la sticlă, iar Pétur înţelese mesajul: era momentul să-şi ureze noapte bună.

XI

Indiferent cât de ocupată ar fi fost, apărea mereu la timp ca să-şi viziteze fiica. De două ori pe săptămână, negreşit, fără să rateze vreodată o zi. Indiferent cât de tare ningea, indiferent cât de sălbatice erau furtunile. Nici măcar boala n-o întorcea din drum, pentru că sticla care le despărţea făcea în aşa fel încât să n-o poată infecta pe copilă. De două ori, vizitele îi pricinuiseră necazuri cu angajatorii neînţelegători, iar a doua oară îşi depusese preavizul. Fiica ei era pe primul loc.

Fizic, cel puţin, fetiţei părea să-i meargă de minune. A doua ei aniversare se apropia cu paşi repezi şi era sănătoasă şi înaltă pentru vârsta ei, însă în ochi avea o privire pierdută care o tulbura pe mama ei.

Poate că, în adâncul fiinţei, ştia că trecuse prea mult timp, că vizitele ei nu aveau niciun rezultat, că firul invizibil care le lega pe mamă şi fiică se rupsese la un moment dat în timpul celor doi ani de separare. Poate că se întâmplase chiar la început, în ziua când, împotriva voinţei ei, îşi lăsase fiica pe mâna unor străini. Părinţii ei, ruşinaţi că fiica lor avea un copil din flori şi dorind să ascundă situaţia, consideraseră că aşa era cel mai bine. O puseseră în faţa unei alegeri dure: ori să-şi dea copilul spre adopţie – lucru care nici prin cap nu-i trecea –, ori să-l trimită într-un azil de copii „pentru început”.

Locuia cu părinţii ei când se născuse fetiţa şi nu-şi putea permite să se mute într-o locuinţă doar a ei, aşa că alegerea fusese simplă: cum nici nu se punea problema să-şi abandoneze definitiv copila, a doua variantă i se păruse răul cel mai mic.

După ce terminase perioada de învăţământ obligatoriu nu se mai instruise în nicio direcţie, iar acum i se părea că e prea târziu să mai facă ceva în sensul ăsta. În orice caz, părinţii ei nu o încurajaseră niciodată să înveţe, punându-şi în schimb toate speranţele pe umerii fratelui ei mai mic, care era acum la Universitatea din Reykjavík.

Însă lucrurile erau pe cale să se schimbe. Lucra de doi ani, îşi pusese bani deoparte şi, cu toate că încă locuia cu ai ei, în scurt timp avea să-şi poată permite să se mute singură. Iar atunci avea să-şi poată împlini visul mult dorit de a-şi recăpăta fiica de la azil.

Relaţia cu părinţii devenise tot mai tensionată. La început, prea neputincioasă să le reziste atunci când rămăsese însărcinată, le permisese să se poarte cu ea precum cu o cârpă. Acum îi era teamă că n-avea să-i poată ierta niciodată pentru că o separaseră de copilul ei. Privind în urmă, nu putea înţelege cum de acceptase aşa ceva.

Nu spera decât ca micuţa să găsească puterea să o poată ierta.

XII

După ce-şi luă rămas-bun de la Pétur cu un sărut nevinovat pe obraz, Hulda se întoarse în living şi îşi revendică vechiul fotoliu. Era prea neliniştită să se ducă imediat la culcare, nu putea suporta gândul să stea singură în întuneric, avându-şi doar gândurile drept companie – erau prea multe care îi dădeau târcoale, gata să sară asupra ei, unul mai supărător decât altul.

Rusoaica era încă gândul principal din mintea ei, deşi încercase s-o împingă la o parte cât timp băuse vin cu Pétur. Vinul – bună idee: mai rămăsese o gură. N-avea rost să-l irosească. Se întinse după sticlă şi îşi turnă restul în pahar. Rusoaica… Dar gândul la Elena o conduse inevitabil pe Hulda la circumstanţele în care dosarul tinerei îi ajunsese pe masă: se putea spune fără niciun dubiu că astăzi fusese concediată. I se zisese să-şi strângă lucrurile din birou. Fusese măturată ca un gunoi vechi.

Într-o tentativă de a-şi distrage atenţia, începu să se gândească la Pétur, dar şi acest lucru se dovedi problematic, pentru că nu voia să rişte să spere prea mult în viitorul relaţiei lor. Vizita decursese bine, dar acum trebuiau să facă pasul următor. Nu voia să-l piardă şi îi era teamă că dacă lua lucrurile prea încet putea ajunge să închidă uşa definitiv. Şi, realist vorbind, de câte alte şanse mai putea avea parte?

Pradă acestei dileme rămase aşezată privind distrată în paharul ei, sorbind din când în când vinul, până când din ungherele întunecate ale minţii se strecurară afară chipurile la care nu voia să se gândească, chipurile la care nu contenea să se gândească: Jón şi fiica ei.

Într-un târziu simţi cum pleoapele îi devin grele şi îşi dădu seama că e suficient de obosită cât să meargă la culcare, ştiind sigur că va putea să doarmă fără ca demonii dinăuntrul ei s-o chinuie nejustificat de mult.

Măcar de data asta opri deşteptătorul de pe măsuţa de lângă pat, ceasul care de atâţia ani o trezise fix la ora şase

în fiecare zi lucrătoare, aproape fără excepţie. Ei bine, de data asta ceasul se putea odihni, şi la fel şi Hulda. Fără să stea prea mult pe gânduri trecu şi telefonul pe „silenţios”, lucru pe care numai rareori îl făcea, pentru că slujba ei era extrem de importantă pentru ea şi îi plăcea să fie disponibilă zi şi noapte. Nu întotdeauna puteai să desfăşori anchete complexe în intervalul orelor de lucru – sau poate niciodată.

Închise ochii şi se lăsă să plutească în lumea viselor.

A DOUA ZI

I

Hulda fu uluită să descopere că era aproape ora unsprezece. Nu-şi amintea când dormise ultima dată până atât de târziu. Lumina din dormitor era aprinsă, ca de obicei. Nu-i plăcea să doarmă pe întuneric.

Nevenindu-i să creadă, verifică din nou deşteptătorul, dar nu era nici urmă de îndoială. Oboseala acumulată probabil că o prinsese din urmă. Rămase întinsă o vreme, desfătându-se cu faptul că de data aceea nu se grăbea nicăieri şi, în timp ce făcea asta, îşi aminti frânturi de vise. Elena îi apăruse într-unul dintre vise, iar Hulda îşi amintea cum călătorise înapoi la Njardvík, în celula mică şi lipsită de confort de la cămin. Nu izbutea să rememoreze toate amănuntele, doar sentimentul că visul o tulburase, cu toate că nici nu se compara cu cel care îi revenea în minte în fiecare noapte, atât de îngrozitor încât uneori se trezea din somn gâfâind, îngrozitor nu pentru că imaginaţia i-o lua razna ci, din contră, pentru că era amintirea unor întâmplări reale pe care Hulda, oricât de tare încerca, nu reuşea să le uite.

Se ridică în capul oaselor şi trase aer adânc în piept ca să risipească fantasmele. Lucrul de care avea nevoie în clipa aceea era o cană de cafea tare.

Îşi dădu seama că ar fi putut, până la urmă, să se obişnuiască să nu lucreze. Nu tu angajamente, nu tu alarmă de dimineaţă – o viaţă confortabilă şi monotonă de pensionar, într-un apartament de la etajul patru.

Numai că nu avea nici cea mai mică intenţie să se obişnuiască aşa.

Avea nevoie de un scop în viaţă. Pe termen scurt, trebuia să rezolve cazul morţii Elenei, sau cel puţin să-şi dea toată silinţa. Ştia că un astfel de succes i-ar fi permis să se retragă în glorie dar, mai mult decât atât, simţea o nevoie copleşitoare să-i facă dreptate bietei fete. Pe termen lung, voia să se aşeze la casa ei împreună cu cineva, să scape de singurătate şi poate – poate – că Pétur

era alesul.

Nu-i dădu prin minte să-şi verifice telefonul până nu terminase deja pe jumătate prima ceaşcă de cafea pentru că, spre deosebire de actuala generaţie obsedată de smartphone-uri, ea nu căzuse sub stăpânirea aparatului. Colegii mai tineri de la secţie abia dacă se puteau dezlipi de ecrane timp de un minut, în vreme ce, dacă ar fi avut de ales, Hulda ar fi preferat să nu se uite deloc la al ei.

Aşa că fu o surpriză faptul că cineva încercase să o sune, de două ori, de pe un număr pe care nu-l recunoştea. Un telefon dat serviciului telefonic de informaţii dezvălui că numărul era al căminului care îi apărea atât de des în vise.

Răspunse un tânăr.

— Bună dimineaţa, mă numesc Hulda Hermannsdóttir. Sunt de la poliţie.

— Aşa. Bună dimineaţa, răspunse el.

— Cineva a încercat să mă contacteze azi-dimineaţă de la numărul acesta pe la ora opt.

— A, da? De pe numărul ăsta? Poate a fost Dóra, dar putea fi oricine, sincer. Eu nu, zise el cu un şuvoi continuu de cuvinte aproape imposibil de înţeles.

— Cum adică „oricine”? întrebă Hulda.

— Ei, ştiţi cum e, toţi locatarii au acces la telefonul ăsta.

Dezvoltă puţin:

— Dar numai pentru apeluri interne. Numerele internaţionale sunt blocate, altfel puteţi fi sigură că factura ar fi până-n tavan.

Râse.

Hulda n-avea chef de glume.

— Aveţi cum să aflaţi cine m-a sunat? Sau aţi putea să mi-o daţi pe Dóra?

— Pe Dóra? Scuze, nu se poate.

— De ce nu? întrebă Hulda, care începea să-şi piardă răbdarea.

Era limpede că o jumătate de ceaşcă de cafea nu era suficientă.

— A fost de noapte şi acum doarme. Şi n-are sens s-o deranjez, pentru că probabil are telefonul închis.

— Dar e urgent, protestă Hulda, cu toate că era conştientă că putea la fel de bine să nu fie. Daţi-mi numărul de fix, vă rog.

Tânărul râse din nou.

— Fixul? Nimeni nu mai foloseşte telefon fix.

— Atunci puteţi s-o rugaţi doar să mă sune?

— Bine, o să încerc să ţin minte. Pe numărul de la care vorbiţi acum?

— Da, zise Hulda, apoi îşi aminti ceva în ultima clipă. Aveţi acolo o fată din Siria. Trebuie să vorbesc cu ea. E în cameră?

— Din Siria? Nu ştiu. Vedeţi, sunt nou, nu ştiu încă pe nimeni. Dóra ar şti mai bine.

Hulda abandonă lupta.

— Las-o baltă, încheie ea aspru. O să sun mai târziu.

— Ok. Atunci să nu-i mai dau mesajul, să nu-i mai zic să vă sune?

— Pentru Dumnezeu, da, te rog, spune-i să mă sune. Mulţumesc.

Hulda închise, oftă exasperată şi îşi mai turnă cafea.

II

Prima zi în noua lor casă: un apartament la demisol, atât de mic încât cuvântul „apartament” era o uşoară exagerare însă, chiar şi aşa, era o zi mare.

Într-un final, mult prea târziu, se mutase din casa părinţilor ei, luându-şi un rămas-bun călduros, dar promiţându-şi în sinea ei să nu se mai întoarcă niciodată. După aceea plecase să-şi ia fiica, puţin nesigură de cum avea să fie primită sau dacă urma să aibă voie să o ia.

Grijile i se dovediseră nefondate. Asistenta-şefă remarcase faptul că cei doi ani în care copila rămăsese la ei era o perioadă neobişnuit de lungă – în mod normal, copiii petreceau numai câteva luni acolo. De asemenea, o avertizase că fiica ei urma să aibă nevoie de un răgaz să se acomodeze cu schimbarea, dar le urase amândurora tot binele din lume. E o fată bună, mai spusese.

Şi, Doamne, cât de greu fusese! Copila urlase întruna, nu o lăsase pe mama ei s-o ia în braţe, refuzase să meargă cu ea. Nu era reuniunea la care mama visase de atâta amar de vreme.

Când reuşiseră în sfârşit să plece, asistenta adăugase:

— Uneori adoarme greu.

— Adoarme greu? repetase mama. Ştiţi de ce?

Asistenta-şefa păru că ezită, parcă încercând să-şi dea seama cât ar fi înţelept să dezvăluie despre perioada în care o avuseseră în grijă pe fetiţă, dar până la urmă recunoscu fără tragere de inimă:

— Mai devreme anul acesta a fost la noi un copil care obişnuia să…

Ezită iar.

— …se pare că se distra împungându-i pe ceilalţi copii cu degetul în ochi în timp ce dormeau.

Auzind asta, mamei îi trecuse un fior pe şira spinării.

— La început am crezut că s-a întâmplat o dată şi gata, continuase asistenta-şefă, dar până la urmă am fost nevoite să intervenim. Fiica dumneavoastră e un copil

sensibil, aşa că pe ea a afectat-o mai mult decât pe majoritatea. De atunci a început să aibă probleme cu somnul. Îi e prea frică de întuneric ca să închidă ochii. Sinceră să fiu, a fost o mare problemă.

În acea primă zi, fetiţei nu-i plăcu noua casă sau prezenţa mamei. Refuză să vorbească şi evită privirea femeii. La început nici nu dori să mănânce, cu toate că până la urmă cedă. Şi, în mod inevitabil, când se lăsă seara, refuză să meargă la culcare. Cântecele de leagăn nu funcţionară mult timp şi, în disperarea ei, tânăra începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o mare greşeală. Poate că ar fi trebuit să dea copila spre adopţie de la bun început în loc să facă acel compromis, din care rămăsese mamă numai cu numele. Acum era doar femeia care apărea în mod regulat de cealaltă parte a unui panou de sticlă, încercând să se gândească ce să spună, rostind platitudini care nu puteau înlocui niciodată iubirea şi siguranţa adevărate.

Fetiţa nu izbuti să se lupte cu oboseala la nesfârşit, cu toate că se strădui din răsputeri. Într-un târziu, mama reuşi să o adoarmă lăsând lumina din dormitor aprinsă. Istovită, adormi şi ea imediat după aceea, întinzându-se în pat lângă fiica ei. Nu fusese niciodată mai fericită decât în clipa aceea.

III

Hulda rămase puţin surprinsă să nu primească niciun semn de la Magnús. După ce Alexander o făcuse cu ou şi cu oţet cu o seară înainte, se aşteptase la un telefon de acelaşi fel din partea şefului ei. Existau numai două explicaţii posibile pentru care acest lucru nu se întâmplase: prima era că Magnús hotărâse să ignore plângerile lui Alexander şi s-o lase pe Hulda să-şi vadă de anchetă în linişte. Dar asta era foarte puţin probabil, pentru că cei doi erau prieteni la cataramă şi, dacă Alexander s-ar fi plâns, cu certitudine Magnús l-ar fi susţinut. A doua explicaţie, mai plauzibilă, era că Alexander până la urmă nu dăduse buzna s-o pârască la Magnús, poate pentru că în adâncul fiinţei ştia că făcuse ancheta praf. Probabil se ruga ca Hulda să nu reuşească să mai descopere vreo informaţie nouă, astfel încât toată afacerea să se scufunde încet, până nu mai rămânea nicio urmă din ea. Se întrebă, în schimb, cum de aflase Alexander că ea se ocupa de moartea Elenei, însă cel mai probabil era că îi spusese Albert, pentru că se ştiau de pe vremea când Albert era în poliţie.

Pe cât de convenabil era faptul că Magnús nu intervenise, Hulda ştia că nu se putea baza pe asta prea mult timp. Primise două săptămâni să lucreze la caz, însă exista riscul real să i se ordone să finalizeze investigaţia înainte de expirarea termenului, poate cu un preaviz de numai o zi în care să-şi strângă lucrurile, astfel că era esenţial să folosească bine timpul care-i rămăsese. Prima misiune de pe agenda de lucru era să urmeze pista pe care i-o oferise interpretul, Bjartur. Iar când venea vorba de industria sexului sau traficul de carne vie, izvorul înţelepciunii din poliţie era un ofiţer cunoscut sub numele de Thrándur. De fapt, fusese botezat Tróndur, pentru că era pe jumătate feroez, dar, cum locuise toată viaţa în Islanda, de obicei folosea varianta locală a numelui. Hulda nu se apropiase niciodată de el în mod deosebit, dar

trebuia să admită că opinia ei despre Thrándur şi alţi colegi bărbaţi era influenţată de faptul că nu făcea parte din clica lor. Ca să-i acorde puţin credit, însă, măcar Thrándur era un anchetator competent: era precaut, inteligent şi în general obţinea rezultate bune, spre deosebire de Alexander.

Thrándur nu răspunse la telefonul de birou, aşa că încercă pe mobil. Sună parcă la nesfârşit până când, într-un târziu, răspunse.

— Thrándur la telefon, spuse el formal.

Hulda constată cu neplăcere că asta însemna că nu se sinchisise să-i adauge numărul la lista de contacte, în ciuda anilor în care lucraseră împreună.

— Thrándur, aici Hulda. Ne-am putea întâlni puţin să schimbăm două vorbe?

— A, Hulda! N-am mai vorbit de o grămadă de timp, spuse el cu o politeţe pe care ea o simţi prefăcută. Azi am liber, de fapt – trebuia să-mi iau o parte din zilele de concediu rămase de vara trecută. Poate aştepta până mâine?

Ea se gândi o clipă. Fiecare minut conta. Trebuia să avanseze cumva astăzi, iar aceea era pista cea mai promiţătoare pe care o avea.

— Îmi pare rău, e urgent.

— Bine, dă-i drumul.

— Aş putea să trec pe la tine să ne vedem?

Ştia că aşa era mai probabil să obţină un rezultat: dacă ar fi minţit-o, ar fi avut şanse mai mari să-şi dea seama de asta din limbajul corpului lui.

— Păi, sunt pe terenul de golf.

Amănuntul ăsta nu o surprinse: Thrándur era cel mai bun jucător din poliţie.

— Şi sunt gata să încep traseul. Poţi să vii repede?

— Unde eşti?

— Urridavellir.

Numele nu-i spunea nimic.

— Terenul de la Heidmörk, explică el văzând că Hulda nu are nicio reacţie.

Îi explică drumul până acolo.

— Ajung imediat la tine, minţi ea, conştientă că vechea ei Skoda n-avea să facă faţă provocării.

În timp ce conducea prin partea de sud-est a oraşului, se pomeni gândindu-se la Pétur. La seara plăcută pe care o petrecuseră împreună şi la cât de mult îi lipsise genul acela de companie. Se gândi şi la ce-i spusese despre trecutul ei, şi încă mai mult la ceea ce rămăsese nerostit. Deocamdată. Urmau să aibă destul timp pentru asta mai târziu.

Chiar dincolo de periferia oraşului, Rezervaţia Naturală Heidmörk o întâmpină cu verdele ei proaspăt, primăvăratec. Coniferele, mestecenii şi arbuştii scunzi erau surprinşi la jumătatea drumului dintre cenuşiul monoton al iernii şi deplina glorie din timpul verii. În jungla de beton din Reykjavík, aflată în continuă expansiune, Heidmörk reprezenta o oază liniştită de copaci şi poteci pentru drumeţii unde lumea se putea bucura de zile în natură împreună cu familiile.

Thrándur îi dădu indicaţii limpezi, iar o carieră îndelungată în poliţie o învăţase să fie atentă la detalii, astfel că nu-i fu greu să găsească drumul până la terenul de golf. În ciuda curbelor sinuoase ale traseului cu pietriş care făceau imposibil să vezi dacă din faţă venea vreo maşină, Hulda şi Skoda ei reuşiră să ajungă la destinaţie tefere.

Thrándur o aştepta în parcare, îmbrăcat din cap până-n picioare într-un costum de golf elegant, alcătuit dintr-un pulovăr în carouri şi şapcă, având alături un cărucior şi un set de crose. Hulda nu era în măsură să-i judece costumaţia însă, dată fiind mania lui Thrándur pentru golf, bănuia că nu s-ar fi încurcat decât cu cele mai bune lucruri.

— Sunt puţin cam presat de timp, spuse el în timp ce ea se apropia, nereuşind să-şi ascundă o nuanţă de nerăbdare din glas.

Parcă vrând să-şi întărească spusele, aruncă o privire spre ceasul mare din club.

— Despre ce voiai să discutăm?

Hulda nu era obişnuită să i se spună ce să facă dar era limpede că Thrándur nu avea de gând să lase pe nimeni şi nimic să intervină între el şi joc.

Ea trecu direct la subiect.

— E vorba despre o fată din Rusia care a murit acum un an. O chema Elena.

— Nu-mi spune nimic, mă tem, zise el. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

Politeţea întruchipată, în ciuda faptului că era evident că se grăbea.

— A venit în ţară căutând azil politic, apoi a fost găsită moartă pe Vatnesleysuströnd. Ancheta iniţială a fost cam dubioasă, dar tocmai am aflat că e posibil să fi fost adusă aici ca să lucreze ca prostituată, poate în cadrul unei reţele de trafic de carne vie.

Urmări cu mare atenţie reacţia lui Thrándur, observând că îi stârnise interesul.

— De asta voiam să vorbesc cu tine, încheie ea.

— Nu… nu ştiu nimic despre asta, spuse pe un alt ton, mai ezitant, mai evaziv. N-am auzit niciodată de vreo Elena.

Apoi, ca şi cum ar fi uitat, zise:

— Îmi pare rău.

— Nu e ceva nemaiauzit, nu? insistă Hulda. Mai vin în ţara asta oameni sub pretextul că vor azil politic când, de fapt, fac parte dintr-o reţea de prostituţie, nu-i aşa?

Făcuse rapid nişte cercetări online înainte să vină aici şi descoperise destule încât să-şi susţină afirmaţia, sau cel puţin cât să-l sondeze de Thrándur după mai multe informaţii.

— Păi, da, sigur, se mai întâmplă, cred, dar nu e ceva ce urmărim în clipa de faţă. Mi se pare că ţi s-au dat informaţii greşite.

— Dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat aşa ceva, continuă Hulda, există nişte nume pe care să mi le poţi da, cineva care ar putea fi implicat într-o nebunie de genul ăsta? Cineva de aici, din Islanda?

— Nu-mi vine nimeni în minte, răspunse el – o fracţiune de secundă prea repede, îşi zise ea, fără vreo pauză de gândire, ca şi cum ar fi preferat să stea departe de orice investigaţii în direcţia aceea. Poate că a fost o chestie unică – o fi adus-o cineva în ţară şi apoi a dispărut. E scenariul cel mai probabil, nu crezi?

— E posibil, spuse ea rar. Cred. În cazul ăsta, cine ar fi candidaţii cei mai probabili? Dacă e cineva care să ştie, tu eşti acela.

Era politicoasă, dar insistentă.

— Îmi pare rău, Hulda, repetă el, dar n-am nici cea mai vagă idee. Nu e chiar aşa simplu cum înţeleg că ţi se pare. Din păcate, în Islanda nu prea avem crimă organizată de genul ăsta. Scuze, uite ce e, chiar trebuie să plec – dacă întârzii, ratez prima cupă.

Ea încuviinţă dând din cap, cu toate că regulile golfului nu-i spuneau absolut nimic.

— Mersi oricum, Thrándur. M-am bucurat să mă consult cu tine.

— Nicio problemă, Hulda. Oricând.

Apoi adăugă, iar ea avu impresia că-i simte o notă de sarcasm în voce:

— Să te bucuri de pensie!

Îl privi cum îşi cară greoi crosele pe cărare până la o movilă joasă unde stăteau alţi trei jucători, evident aşteptându-l pe el. Era o zi superbă pentru golf. Cerul era de un albastru pur, senin – o adevărată bucurie după iarna mohorâtă, cu toate că frigul încă muşca uşor.

Se părea că Thrándur urma să dea startul, sau cum s-o fi zicând. Vârî mâna în sac după o crosă apoi, observând că Hulda încă stătea în parcare, privindu-l, îi zâmbi stingher şi se opri, aşteptând-o să plece. Ea îi făcu semn cu mâna, neclintindu-se nici măcar un milimetru, savurându-i disconfortul. El îşi mută privirea şi se pregăti să lovească, stând cu spatele la Hulda şi cu crosa ridicată deasupra capului ca o armă. Apoi, după ce duse crosa în spate, lovi mingea cu o forţă cumplită. Mingea zbură în afara gazonului şi ateriză de cealaltă parte a gardului de sârmă

ghimpată. După reacţiile lui Thrándur şi ale tovarăşilor săi, Hulda se prinse că nu asta îi fusese intenţia.

IV

Fata încă era închisă în cochilia ei, nu arăta nicio emoţie în afara plânsetelor necontenite, însă mama ei refuza să se dea bătută. Prăpastia dintre ele trebuia străbătută cumva. Fetiţa parcă o pedepsea pentru absenţa ei, lucru cumplit de nedrept, pentru că mama nu avusese nicio putere să acţioneze altfel. Nu avusese nicio alegere reală în sensul ăsta. Iar acum era singură cu fiica ei şi abia dacă reuşea să închidă un ochi toată noaptea de grija viitorului. Cum avea să reuşească să lucreze şi să crească un copil de una singură? Aproape toate femeile pe care le cunoştea erau gospodine căsătorite, care aveau destul timp pentru casă şi copii. Nu doar societatea îi era împotrivă – nici acele aşa-zise prietene nu-şi ascundeau dezacordul faţă de situaţia ei de mamă singură. Între timp, părinţii ei, încă neclintiţi în privinţa ideii că fetiţa ar fi trebuit dată spre adopţie, reacţionaseră prost la decizia de a pleca de una singură şi se ţineau la distanţă de ea. În majoritatea zilelor simţea că nu are la cine să apeleze pentru ajutor.

Departe de a fi întărită de dificultăţi, se simţea doborâtă, câte puţin în fiecare zi.

Când era la serviciu, mama nu avea de ales decât să-şi încredinţeze fiica unei bone care locuia în apropiere, o femeie rece, severă, cu idei învechite despre creşterea copiilor. În fiecare zi de lucru mama îşi simţea inima prinsă într-o menghină când o lăsa pe fetiţa ei în apartamentul îmbâcsit al bonei, aflat la demisol, unde duhnea a fum de ţigară. Dar trebuia să lucreze, altfel nu s-ar fi putut întreţine pe ea şi pe fiica ei, iar femeia aceea era singura din cartier care oferea servicii pe care mama şi le permitea.

Nu deveni niciodată mai simplu să-şi ia rămas-bun de la fiica ei. Cu toate că ştia că urmează să o ia de acolo la sfârşitul zilei, fiecare despărţire părea o repetare a primei separări. Se ruga ca fetiţa să nu simtă la fel. Copila plângea de fiecare dată, însă nu era limpede dacă

separarea de mama ei era motivul lacrimilor sale.

Îşi zise că totul avea să fie bine până la urmă, că relaţia dintre mamă şi fiică o să devină, în cele din urmă, normală. Nu cerea decât normalitate. Dar, în adâncul fiinţei, simţea – ştia – că nu avea să se întâmple niciodată. Pagubele erau imposibil de reparat.

V

Era limpede că Thrándur ţinuse informaţii pentru sine, însă Hulda nu avea de gând să lase lucrul ăsta s-o descurajeze. Printre puţinii ei prieteni din poliţie se număra o persoană care avea contactele necesare din lumea necurată unde îşi petrecea Thrándur zilele.

Cum Hulda nu-şi dorea absolut deloc să pună piciorul în secţie, stabili cu prietena ei să se întâlnească la cafeneaua din Kjarvalsstadir, o galerie de artă aflată chiar lângă centrul oraşului. Deşi, din cine ştie ce motiv, avea un sentiment al datoriei faţă de Elena, era conştientă şi de faptul că dosarul acela era un mijloc de a evita sentimentul cumplit de respingere care o copleşea de fiecare dată când rememora conversaţia cu Magnús.

În cafenea nu mai era nimeni, în afară de un cuplu de tineri – turişti, judecând după rucsaci şi aparatul de fotografiat – care mâncau nişte plăcintă cu mere. Era atât de limpede că se iubesc, la fel ca ea şi Jón pe vremuri. Jón nu-i câştigase uşor inima, dar Hulda se îndrăgostise profund de el cândva, iar amintirea era încă dureros de vie. Pentru Pétur nu simţea o asemenea emoţie agitându-i-se în piept, însă nu era nicio problemă: îl plăcea cu adevărat şi îşi putea imagina un fel de viitor alături de el. Era suficient. Probabil îşi pierduse capacitatea să iubească – nu doar probabil; cu siguranţă – şi ştia foarte clar clipa în care se întâmplase asta.

Plăcinta cu mere era atât de apetisantă încât Hulda ceru o porţie în timp ce aştepta şi tocmai termina ultima înghiţitură când prietena ei intră în cafeneaua galeriei. Karen era cu douăzeci de ani mai tânără decât ea, dar se înţeleseseră bine mereu. Hulda o luase sub aripa ei – nu în vreun sens matern, pentru că nu s-ar fi putut gândi niciodată la Karen ca la o fiică, ci asemenea unui învăţător care-şi ia sub aripă un elev. Se vedea pe sine în femeia mai tânără şi încercase s-o călăuzească prin labirintul care era lumea patriarhală a poliţiei. Karen se dovedise un ucenic

capabil. Acum pornise o ascensiune rapidă în rang şi primea oportunităţi şi posturi la care Hulda nu putea decât visa. Urmărise succesele meteorice ale protejatei ei cu o mândrie deloc neamestecată cu invidie, auzind mereu o voce în cap care întreba: tu de ce n-ai ajuns mai sus?

Era o întrebare pentru care nu găsise un răspuns mulţumitor. Fără îndoială că fusese vorba despre nenumăraţi factori, printre care atitudinea de pe vremuri faţă de femei, însă adevărul era că i se păruse mereu dificil să stabilească legături cu colegii, îi ţinuse mereu la distanţă şi plătise preţul pentru asta în cariera ei.

— Hulda, scumpo, ce mai faci? E adevărat că pleci? Ai plecat deja?

Karen se strecură pe scaunul aflat vizavi de ea.

— Mă tem că nu pot să stau mult – sunt căpiată la serviciu, ştii cum e.

Karen lucrase pentru Thrándur la Moravuri, dar acum făcuse pasul următor pe scara ierarhică.

— Nu vrei o cafea? întrebă Hulda. Şi o bucată de prăjitură?

— Prăjitură clar nu, în ultima vreme mănânc fără gluten, dar o cafea o să beau.

Karen se ridică din nou.

— Mă duc să-mi iau eu.

— Nu, te rog, lasă-mă pe mine…

— Nu, nici să n-aud, o întrerupse Karen pe un ton care Huldei i se păru compătimitor.

De parcă ar fi rămas lefteră dacă ar fi cumpărat o cafea, acum, în pragul pensionării. Dacă era un lucru pe care Hulda nu-l putea suporta, acela era să-i fie cuiva milă de ea. Totuşi, nu avea de gând să piardă timpul certându-se pe un subiect atât de neînsemnat, aşa că o lăsă aşa cum căzuse.

— Chiar ar trebui să luăm prânzul împreună din când în când, zise Karen întorcându-se cu un cappuccino, ca să nu pierdem contactul una cu cealaltă. Sigur, ştiu că eşti mai în vârstă decât mine, dar nu mi-am dat seama că eşti atât de în vârstă.

În chip surprinzător, lui Karen asta părea să i se pară un compliment. Era radioasă, deloc stânjenită de remarca nelalocul ei. Poate credea că şi Hulda avea să fie flatată de mesajul prin care încercase să-i transmită că arăta mai tânără decât era, de fapt.

Hulda încercă să-şi alunge iritarea, însă începea să-şi dea tot mai clar seama că nu fuseseră, de fapt, niciodată prietene. Karen avusese nevoie de sprijinul şi prietenia ei cât îşi croise drum prin ierarhie, dar acum era limpede că Hulda nu-i mai era de folos şi putea fi aruncată deoparte. Se blestemă în gând că nu-şi dăduse seama de asta mai devreme, însă în momentul acela avea nevoie de Karen.

— Ies la pensie, zise ea.

— Da, am auzit. Tuturor o să ne fie extrem de dor de tine, scumpo, ştii asta.

— Da, ştiu. Şi mie, spuse Hulda nesinceră. În fine, am un mărunţiş pe care m-a rugat Magnús să-l lămuresc înainte să plec. Ceva asupra căruia mi-a zis că ar trebui să-şi arunce privirea un ofiţer cu experienţă.

Era zgârcită cu adevărul, însă Hulda se obişnuise să facă asta.

— Serios, te-a rugat Maggi asta?

Karen părea surprinsă într-un mod deloc măgulitor.

Huldei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-i spună şefului ei „Maggi”.

— Da. Are legătură cu o rusoaică tânără care a murit în urmă cu puţin peste un an. E posibil să fi lucrat aici ca prostituată, sub acoperirea că îşi căuta azil politic.

Chipul lui Karen parcă se golise de orice expresie. Aruncă o privire la ceas şi zâmbi de complezenţă, în mod limpede nerăbdătoare să plece.

După o tăcere scurtă, destul de stânjenitoare, zise:

— Îmi pare rău, nu cred că pot să te ajut. Oricum n-am auzit de caz. Ştii că m-am mutat de acolo.

— Da, ştiu asta, spuse Hulda cu calm, dar aveam impresia că eşti destul de bine informată în legătură cu lumea aceea, că ştii numele şi chipurile jucătorilor principali. Dar poate că am înţeles eu greşit ce fel de

treburi ţi se…

Lăsă fraza în suspensie. Îi trecuse prin minte s-o întrebe pe Karen făţiş dacă asta însemna că nu-i fusese încredinţat niciodată ceva *important,* dar bănuia că se făcuse foarte bine înţeleasă.

— Nu, aşa e, ai dreptate. Spune tot, zise Karen, muşcând momeala.

— Există personaje pe care încă nu am reuşit să punem mâna şi care sunt suspectate de… mă rog, de faptul că ar fi angrenate în lumea aceea?

— Nu ştiu cum mai arată azi peisajul, dar e cineva care-mi vine în minte. Deşi…

Karen dădu să se retragă, însă Hulda n-avea de gând s-o scape din plasă. Aşteptă… apoi mai aşteptă încă puţin – era un lucru pe care chiar ştia să-l facă. Ca un făcut, Karen se simţi brusc obligată să continue:

— Dar a fost greu să-i punem ceva în cârcă, aşa că practic am renunţat. Îl cheamă Áki Ákason, poate ai auzit de el. E angrosist.

Numele îi suna cunoscut, asta fără doar şi poate, însă Hulda nu reuşea să-i atribuie un chip.

— E tânăr sau bătrân?

— Are vreo patruzeci de ani. Locuieşte în partea de vest a oraşului, într-o casă de fiţe care trebuie să fi costat un purcoi de bani.

— Vânzarea angro poate fi profitabilă.

— Nu chiar atât de profitabilă, crede-mă. E băgat până-n gât în treburi murdare. Dar uneori pur şi simplu nu găseşti nimic cu care să-l agăţi, aşa că o laşi baltă şi treci mai departe. Pentru Dumnezeu, te rog să nu mai spui nimănui – oficial, individul e curat ca lacrima.

— Stai liniştită, o să ţin doar pentru mine, o asigură Hulda. E interesant, dar mă îndoiesc că o să mă ajute în mod direct. Ce îmi trebuie e o legătură cu fata moartă.

— Am înţeles. În fine…

Aşa se despărţiră, fără pic de căldură de vreuna dintre părţi, în ciuda vorbelor ei, Hulda avea cu siguranţă de gând să-i facă o vizită angrosistului. La urma urmei, ce

avea de pierdut?

VI

Deşi viaţa alături de fiica ei se aşeza într-o rutină, nu arăta chiar cum şi-o imaginase mama ei. I se părea o luptă grea, nemiloasă. Copila era obraznică, iritabilă şi retrasă în sine, cu toate că mama făcea tot posibilul s-o răsfeţe cu toată iubirea şi blândeţea de care era în stare. Serile erau cele mai dificile: micuţei îi era atât de frică de întuneric încât nu voia să doarmă decât cu lumina aprinsă. Situaţia financiară le era precară, iar toate grijile pricinuite de copilă, de bani şi de viitor îşi spuneau cuvântul.

Începuse să-i pară rău că nu-i spusese tatălui fetei că purta în pântece copilul lui. Era un soldat american care poposise pentru scurt timp în Islanda după război, iar relaţia lor fusese chiar mai scurtă de atât, durând numai o noapte sau două. Când îşi dăduse seama că aşteaptă un copil, rămăsese trează nopţi la rândul, măcinată de întrebarea dacă să-l caute, însă bariera i se păruse insurmontabilă. Pur şi simplu nu reuşise să se mobilizeze, fiind prea ruşinată de relaţia lor şi de rezultatul ei. Sigur, amândoi erau la fel de vinovaţi pentru ce se întâmplase, însă el era liber să-şi ia tălpăşiţa înapoi spre casă, lăsând-o pe ea să se confrunte cu consecinţele: sarcina, un copil din flori şi ruşinea faţă de rude şi prieteni.

Acum, bineînţeles, era prea târziu. El se întorsese în America. Cu toate că femeia ştia în ce stat locuieşte, lucrul ăsta nu îi era de prea mare folos pentru că, oricât de incredibil ar fi sunat, nu-i ştia numele de familie. Probabil i-l spusese la un moment dat, însă engleza ei era limitată şi probabil nu înţelesese. În plus, la momentul respectiv i se păruse irelevant. Dacă nu i-ar fi fost atât de cumplit de ruşine, ar fi pus mâna pe el în secunda în care aflase că e gravidă, pentru că pe atunci soldatul încă mai era în Islanda. Însă gândul că ar trebui să călătorească până la baza americană de la Keflavík şi să ceară să stea de vorbă cu un soldat căruia îi cunoştea doar numele mic, când burta deja începea să i se rotunjească… Dumnezeule, nu,

n-ar fi reuşit Şi totuşi, acum, îi venea să-şi dea palme că se comportase atât de jalnic. Îşi dorea să-şi fi luat inima în dinţi de dragul copilului, de dragul fetiţei care avusese un început atât de greu în viaţă şi care probabil n-avea să-şi cunoască niciodată tatăl. Iar el n-avea să ştie niciodată că avea o fiică frumoasă în pustiurile îngheţate ale Islandei. Pentru chipeşul soldat tânăr nu fusese decât o misiune printre multe altele dar, cu toate că era posibil să fie singura dată când vizita ţara aceea, lăsase în urmă o amintire permanentă a trecerii lui pe acolo.

Îi era groază la gândul că într-o bună zi avea să trebuiască să-i explice asta fiicei ei.

VII

Hulda era încă la Kjarvalsstadir când o sună Dóra, de la cămin.

— N-am reuşit să dau de tine de dimineaţă, spuse ea. Te-am întrerupt din ce făceai?

După plecarea lui Karen, Hulda rămăsese în cafenea, simţindu-se ostenită şi descurajată. Avusese nevoie să mai stea puţin acolo înainte să-şi găsească energia să iasă înapoi în primăvara islandeză care, de astă dată, anunţa un sfârşit, nu un început. Fapt este că pur şi simplu nu reuşea să se împace cu ideea de a renunţa la serviciu. Nu doar maniera dezinteresată în care îi dăduse vestea şeful ei o năucise atât de tare, şi nici nu era doar supărarea că trebuia să plece mai devreme decât plănuise – era supărată că trebuia să plece, pur şi simplu. Orice s-ar fi spus despre colegii ei, compania lor era ca un colac de salvare pentru ea. Chiar şi ciorovăielile şi invidiile lor erau de preferat captivităţii între cei patru pereţi ai apartamentului ei unde, neavând nimic care să-i distragă atenţia, era năpădită de amintiri. Nu doar năpădită – sufocată. De când se ştia dormise agitat, chiar şi înainte să fi început coşmarurile recurente. Singurul lucru care o împingea înainte erau anchetele ei, presiunea de la serviciu. Noaptea precedentă fusese tipică – visele despre tânăra moartă dăduseră la o parte amintirile nedorite, regretul, vina. Oare ar fi putut face lucrurile altfel…?

Hulda rămase aşezată, cugetând cu amărăciune asupra sorţii ei. Era singura persoană rămasă în cafeneaua galeriei; plecaseră până şi turiştii. Nimeni nu era interesat de arta islandeză sau de plăcinta islandeză cu mere şi frişcă într-o zi aşa minunată şi însorită, în ciuda brizei răcoroase dinspre nord. La urma urmei, undeva tot puteai să găseşti un loc unde să te adăposteşti.

Oare aşa urmau să i se desfăşoare toate zilele după ce ieşea la pensie? Oare avea să stea prin cafenele încercând să umple ceasurile lungi şi goale? Cumpăni dacă să-l sune

sau nu pe Pétur şi să-l invite la o cafea, dar îşi stăvili impulsul, nedorind să pară prea dornică.

Iar acum Dóra o întreba dacă o întrerupe din ceva. Cât de ironic…

— Nu, răspunse Hulda, alegând purul adevăr. Îmi pare rău că n-am auzit telefonul mai devreme. Sper că nu era nimic urgent.

— A, nu, nu, deloc. Sinceră să fiu, nu prea înţeleg de ce-ţi baţi capul cu asta. Fata a murit acum o grămadă de timp şi restul lumii e mulţumită – dacă înţelegi ce vreau să zic.

Hulda înţelegea chiar prea bine. Neavând pe nimeni să vorbească în numele ei, sărmana rusoaică fusese tratată superficial de poliţie. Deşi nu era vina ei, Hulda se simţea ruşinată.

— Mi-am amintit ceva din întâmplare – probabil n-are absolut nicio relevanţă, dar nu se ştie niciodată, poate că te ajută.

Hulda sări imediat la marginea scaunului, cu urechile ciulite.

— A venit o dată un tip s-o ia – un necunoscut.

— Un necunoscut?

— Da, nu era unul dintre avocaţii care se ocupă de obicei de solicitările pentru azil politic. Şi nici interpretul de rusă. Altcineva.

— Zici că a luat-o de acolo?

— Da, am văzut-o cum intră în maşina lui în dreptul căminului. Adineauri mi-am amintit.

La cum îi suna glasul, Dóra părea destul de mândră de ea că găsise noi informaţii pe care să le comunice.

— Vezi tu, mi-am amintit că m-am întrebat unde mergea cu individul ăsta pentru că, bineînţeles, ea nu cunoştea niciun islandez.

— El era islandez? întrebă Hulda în timp ce-şi scoase caietul şi notă detaliile.

Brusc se simţea cuprinsă de energie.

— Da.

— De unde ştii? Ai vorbit cu el?

— Ce, eu? Nu. Am dat peste ei afară, deşi probabil că el

intrase la recepţie să întrebe de ea. Tocmai îmi începeam tura sau ceva de genul ăsta.

— De unde ştii că era islandez? repetă Hulda.

— Pe islandezi îi recunoşti dintr-o mie, arată cu toţii la fel – ştii la ce mă refer. Mutră islandeză tipică, înfăţişare islandeză…

— Poţi să-l descrii?

— Nu, a trecut prea mult timp de-atunci.

— Era slab? Gras?

Hulda oftă în sinea ei la gândul că trebuia să-i smulgă fetei informaţiile cu cleştele.

— Da, gras, aşa e. Cam rotund şi antipatic, din câte-mi amintesc.

— Deci nu genul tău? întrebă Hulda.

— Doamne, nu! Îmi amintesc că m-am gândit că poate tipa îşi găsise un iubit, dar mi s-au părut atât de nepotriviţi – ea era frumoasă, înaltă şi graţioasă, dar el era scund şi gras.

— Şi nu-l mai văzuseşi niciodată până atunci?

— Nu, nu cred.

— Îţi aminteşti când s-a întâmplat asta?

— Cred că glumeşti. Nu-mi amintesc nici ce-am mâncat la micul dejun. Dumnezeule, a fost, nu ştiu, cu ceva timp înainte să moară ea, zise Dóra, dând o explicaţie care era evidentă de la sine.

— Crezi că ar fi putut fi iubitul ei?

Din câte aflase în timpul discuţiei cu Bjartur, Hulda îşi formase propria teorie cu privire la ce se întâmplase, dar voia să ştie dacă şi în Dóra se născuse o bănuială asemănătoare. Însă nu o întrebă direct. Nu avea rost să stârnească vreun zvon – cel puţin, nu încă.

— Păi nu, nu chiar, doar mi-a trecut prin minte. Dacă ar fi avut un iubit islandez, sunt sigură că ar fi fost un tip mult mai în formă decât individul ăsta.

— Ai idee ce treabă ar fi putut avea cu ea?

— Nu. Dar, pe de altă parte, nici nu-mi bag nasul. Am destule pe cap încercând să conduc locul ăsta. Ce fac locatarii nu-i problema mea.

— Cam ce vârstă avea?

— Greu de zis. Era doar un individ oarecare. Parcă de vârstă mijlocie. Mai mare decât ea.

— Ai văzut ce maşină conducea?

— Hei, da, o maşină off-road mare. Toţi cei ca el conduc maşini 4×4, de obicei negre.

— Ce fel de 4×4?

— Nu mă-ntreba pe mine, nu ştiu să fac diferenţa între ele. Mi se pare că toate arată la fel.

— E posibil ca asta să se fi întâmplat în ziua în care ea a murit?

— Ştii ceva, nu sunt sigură, zise Dóra. E posibil să fi fost cu o zi înainte, dar mă îndoiesc. Doar aş fi făcut legătura între cele două lucruri încă de atunci, nu?

— N-am de unde să ştiu, remarcă Hulda.

— Nu, aşa e.

— L-ai mai văzut pe bărbatul ăsta de atunci?

— Nu, nu cred.

— Foarte interesant, Dóra. Mersi că m-ai sunat. Poţi să mă contactezi dacă-ţi mai aminteşti şi altceva? Absolut orice.

— Da, sigur. E destul de incitantă, nu-i aşa? Joaca asta de-a detectivii. Adică, uneori mai citesc şi eu cărţi poliţiste, dar niciodată n-am crezut că o să fiu amestecată într-un caz.

— Nu-i chiar acelaşi lucru, începu Hulda pe un ton menit s-o tempereze pe Dóra dar apoi, întrezărind o deschidere, îşi schimbă abordarea şi adăugă pe un ton de încurajare: Dar ai putea să-mi faci un serviciu şi să fii cu ochii-n patru acolo, la tine?

— Cum adică?

— Mai întreabă prin jur, poate-şi aminteşte cineva vreun amănunt care ar putea fi important. Vezi tu, eu cred că Elena a fost omorâtă, şi depinde de noi să încercăm să găsim vinovatul.

Simţi un junghi de îndoială: oare o punea pe fata asta într-o postură compromiţătoare? Poate chiar în pericol? Alungă gândul. Nu aşa funcţionau lucrurile într-un loc mic

şi liniştit ca Islanda. Aici, oamenii ucideau o singură dată: în vâltoarea momentului, sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, într-un acces de furie sau gelozie. Nici vorbă de crimă cu premeditare, cu atât mai puţin de vreun criminal care să ucidă de mai multe ori în felul ăsta. Se afla pe urmele unui ucigaş, asta era limpede, nu avea nicio îndoială, însă Dóra se afla în siguranţă.

— Sigur. Întreb prin jur, nicio problemă.

— Ce s-a întâmplat cu sirianca? întrebă Hulda. Aş putea vorbi cu ea acum?

— Nu, îmi pare rău, nu poţi. Au luat-o poliţiştii.

— Cum adică?

— E deportată. Se mai întâmplă. Ştii, seamănă puţin cu jocul din copilărie cu „scaunele muzicale”. Începe muzica, toată lumea se ridică şi merge în cerc şi, când muzica se opreşte, unul dintre scaune e scos din joc şi cineva se pomeneşte ghinionist. Azi a fost rândul siriencei.

VIII

Spusese o dată sau de două ori că i-ar plăcea la nebunie să iasă din oraş şi să mai vadă părţi din Islanda. Să meargă la ţară, departe de oraş – nu că acolo unde locuia s-ar fi putut spune că era chiar oraş. Nici Reykjavík nu era mult mai mare decât un sat, prin comparaţie cu ce era ea obişnuită.

Adusese în discuţie ideea excursiei pe jumătate în glumă, neaşteptându-se să se concretizeze ceva, cu atât mai puţin pe vremea aceea neprimitoare. Un vânt îngheţat, tăios, sufla dinspre mare, zi şi noapte, însoţit uneori de ploaie, alteori, mai des, de zăpadă. Albul imaculat era superb de privit de la fereastră, dar schimbările constante ale vremii însemnau că nu-şi păstra prea mult frumuseţea ca de poză, transformându-se mai întâi într-o lapoviţă cenuşie, apoi solidificându-se în timpul îngheţurilor inevitabile care urmau, pentru ca pe urmă să fie acoperită iar de o altă ninsoare.

Aşa că fusese surprinsă când el sunase să-i propună o excursie scurtă, de un weekend, ca să vadă zăpada, după cum se exprimase. Ea aruncase o privire pe fereastră la ploaia care cădea necontenit, auzi şuieratul vântului prin geam şi se cutremură. Până la urmă ai o singură viaţă, îşi zisese. Mai bine să spună da şi să experimenteze ceva nou, o aventură la marginea Cercului Arctic.

— N-o să fie frig? întrebase ea. Mi se pare că îngheţi afară.

— Mai frig de-atât, răspunsese el, adăugând, de parcă i-ar fi citit gândurile. O să fie o aventură.

Deci gândeau la fel.

Se auzi spunând da. Însă avea şi întrebări: unde mergem? Cum ajungem acolo? Ce să iau cu mine?

El o îndemnă să stea liniştită. O să plece cu maşina lui 4×4. Nu că ar fi avut mult de mers. Vremea era imprevizibilă şi nu voiau să rişte. Doar suficient de departe cât să scape de toate, cât ea să poată gusta sălbăticia.

Încercă din nou:

— Unde mergem?

El tot nu voia să-i spună.

— O să vezi, îi răspunse în cele din urmă, apoi o întrebă dacă are vreo haină groasă pe care s-o ia cu sine, o pufoaică.

Când ea îi răspunse că nu avea nimic potrivit, el se oferi să-i împrumute una. O mai sfătui să-şi ia şi lenjerie de corp groasă, de lână, ca să-i ţină de cald pe timpul călătoriei, mai ales noaptea – atunci se simţea cu adevărat frigul.

Preţ de o clipă, ea se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se răzgândească, să nu mai meargă, dar simţea atracţia, chemarea spiritului ei de aventură. Îi spuse că, după cum probabil ştia deja, nu are lenjerie groasă, iar bărbatul se oferi să-i cumpere el, să-i împrumute banii. Femeia putea să i-i dea înapoi mai târziu.

IX

Să fi fost oare posibil? Oare chiar se apropia de adevăr? Oare era posibil ca necunoscutul s-o fi luat pe Elena cu maşina cu o zi înainte să fie descoperit cadavrul? Să fi fost un client? Hulda îşi imagina scena ca şi cum ar fi fost ea însăşi de faţă. Îşi putea închipui cât de singură şi abandonată trebuie că se simţise Elena, silită să se prostitueze într-o ţară străină. Poate că era chiar primul ei client. Poate că, atunci când venise momentul, tânăra spusese nu. Era oare posibil ca refuzul să o fi costat viaţa?

La gândul acela, Hulda simţi cum o cuprind o furie şi o ură provocate de neputinţă. Trebuia să aibă grijă. Ce scrisese odată Episcopul Vídalín? *Furia aprinde un infern în ochi* – un sentiment pe care ea îl cunoştea cât se poate de bine.

Hotărând că noua informaţie era un pretext bun pentru un telefon dat lui Bjartur, Hulda îl sună şi îl întrebă dacă Elena vorbise vreodată despre vreun client – dacă rostise vreun nume sau vreo ocupaţie, de exemplu. Bjartur era dornic să ajute dar îi răspunse că, din păcate, Elena nu-i împărtăşea amănunte din viaţa ei.

Următorul pas era să meargă în vizită la Áki, afaceristul bănuit că avea în subordine un cerc de prostituţie. Găsindu-i adresa, Hulda merse cu maşina până în zona exclusivistă din vestul oraşului, unde locuia individul. Casa lui se dovedi a fi o vilă cu un singur etaj şi o grădină bine întreţinută. Ramurile copacilor erau încă goale, însă parcă aveau un aer nerăbdător, gata să scoată la iveală primii boboci ai primăverii. Asupra clădirii nepretenţioase din cartierul scump plutea o aură de pace, ca şi cum n-ar fi fost nimeni acasă, impresie care-i fu întărită atunci când văzu că pe alee nu era nicio maşină. Încercă să sune la sonerie, dar nu primi niciun răspuns, aşa că hotărî să aştepte o vreme în maşină, în caz că proprietarul s-ar fi întors. Era cel mai bun pont pe care-l primise până acum şi voia să-i pregătească o ambuscadă lui Áki în persoană, să-l

bombardeze cu întrebări înainte ca el să aibă ocazia să-şi pună la punct răspunsurile. În plus, nu avea unde altundeva să se ducă. Dădu puţin cu spatele şi parcă vechea Skoda la o distanţă discretă, într-un loc de unde vedea bine casa.

Pierduse şirul orelor petrecute în maşină de-a lungul carierei – era reconfortant, ca orice obicei pe care-l ai de multă vreme –, dar înainte să treacă două ore se pomeni că nu mai avea stare şi voia să-şi dezmorţească picioarele. Era mai bine să reziste încă puţin, îşi spuse. Sau să bată la uşă, poate-poate…? La urma urmei, poate că era înăuntru; poate că fusese acasă toată ziua.

În timp ce-şi cântărea variantele, o maşină 4×4 opri pe alee. Din ea coborî un bărbat slab, cu aspect tineresc, păr tuns scurt şi gesturi smucite, hotărâte. Hulda îl privi cum intră în casă şi lăsă câteva minute să treacă înainte s-o ia pe urmele lui şi să bată la uşă. Bărbatul deschise, purtând încă jacheta şi pantofii de exterior.

Părea surprins de vizită şi aşteptă, nemişcat, precaut, ca ea să-i spună ce doreşte.

— Áki?

Hulda făcu tot posibilul ca glasul să-i pară calm şi cumpătat.

El încuviinţă dând din cap, iar buzele îi desenară un zâmbet fermecător.

— Putem vorbi puţin?

— Depinde. Despre ce?

Avea un glas blând, cu o notă de fermitate în substrat.

— Mă numesc Hulda Hermannsdóttir. Sunt de la poliţie.

Băgă mâna în buzunar, sperând că legitimaţia era acolo.

— De la poliţie, repetă el gânditor. Înţeleg. Mai bine intraţi. S-a întâmplat ceva?

Îi veni să spună că da, amintindu-şi de fotografiile făcute cadavrului Elenei pe plajă, dar se opri la timp.

— Nu, nimic. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări, dacă e în regulă.

Era politicoasă pe cât îi permiteau circumstanţele, nedorind să-i dea lui Áki vreun motiv să-şi sune avocatul.

Deocamdată era mai bine ca lucrurile să rămână simple. Ar fi fost greu să-şi justifice vizita în baza dovezilor pe care le obţinuse până atunci. Voia doar să-l împungă puţin, să vadă ce se întâmplă, să încerce să înţeleagă ce fel de om era.

El o invită să se aşeze în living – poate că una dintre multele încăperi cu această destinaţie, pentru că pe dinăuntru clădirea părea mai mare decât din exterior. Decorul era modern şi minimalist, cromatica fiind dominată de alb, negru şi oţel. Hulda se aşeză pe o canapea neagră dintr-un material lucios, rece la atingere, iar Áki se cocoţă în faţa ei pe un taburet care făcea parte din acelaşi set cu un fotoliu arătos.

— Sunt cam presat de timp, de fapt, fu primul lucru pe care-l spuse el, parcă vrând să-şi marcheze teritoriul, să lanseze mesajul că Hulda se afla acolo pe terenul lui.

— Şi eu, replică ea, conştientă că zilele ei ca ofiţer de poliţie erau numărate. Voiam să-ţi pun câteva întrebări despre o tânără din Rusia…

Făcu o scurtă pauză, lăsând tăcerea să se prelungească preţ de câteva clipe, răstimp în care îi studie reacţia lui Áki şi i se păru că observă semne cum că ştia despre ce e vorba. El îşi feri o clipă privirea, apoi se uită din nou în ochii ei.

— Din Rusia?

— A venit în Islanda ca să ceară azil politic, explică Hulda, hotărând să se arunce direct în subiect, fără vreun avertisment prealabil. Dar e foarte posibil să fi fost, de fapt, o victimă a traficului de carne vie.

Asta era teoria la care lucra, deci putea la fel de bine să o aducă în discuţie ca pe un dat.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti, Hulda.

Ochii îi rămaseră fixaţi într-ai ei.

— Nu înţeleg deloc. Ai senzaţia că o cunosc pe femeia asta?

O cunosc, la prezent. Era un semn că nu ştia nimic despre Elena şi ce se întâmplase cu ea, sau că era vinovat şi încerca s-o inducă în eroare?

— E moartă, spuse Hulda abrupt. O chema Elena. Cadavrul ei a fost descoperit într-un golf în Vatnsleysuströnd.

Lui Áki nu-i tresări niciun muşchi pe chip.

Dar nici nu păru gata să o dea pe Hulda afară. Rămase pe poziţii: stăpân pe sine, cu o aparenţă respectabilă, îmbrăcat în blugi, cămaşă albă, o jachetă neagră, de piele, şi pantofi negri, lucioşi. Întreaga lui înfăţişare – la fel ca maşina şi casa – arăta bogăţie.

— Frumoasă casă, apropo, remarcă Hulda, studiind împrejurimile. Cu ce te ocupi?

— Mersi. Cu toate că soţia mea merită laudele. Ne place să fim înconjuraţi de lucruri superbe.

Hulda zâmbi. „Superbe” nu era chiar primul cuvânt care-i venea în minte când se uita la mobilier şi decoraţiuni – „lipsite de suflet” ar fi fost expresia mai potrivită.

Însă nu zise nimic, doar îl aşteptă să-i răspundă la întrebare.

— Sunt angrosist, spuse el după o clipă, fără îndoială mândru de acest lucru, sau în orice caz dispus să lase impresia asta.

— Ce vinzi?

— Ce vrei să cumperi?

Zâmbetul i se lăţi pe chip, apoi continuă, ceva mai serios:

— Poate că n-ar trebui să fac glume din astea în faţa unei poliţiste. Fac import cu una-alta: alcool, mobilă, electrocasnice, orice se poate vinde cu o marjă de profit bună. Sper că încă nu-i ilegal să fii capitalist.

— Bineînţeles că nu. Asta-i tot?

— Dacă asta-i tot?

— O cunoşteai pe Elena, oricât de puţin? Pot să-ţi arăt o poză cu ea.

— Nu-i nevoie. Te asigur că nu o cunoşteam. Nu i-am mai auzit niciodată numele, nu m-am întâlnit cu niciun rus care căuta azil şi nu fac niciun fel de afaceri cu Rusia – punct. Şi am o căsnicie fericită, deci nu am motive să apelez la cocote, dacă asta sugerezi.

Emana încă un calm aproape supranatural.

— Nu, nici pe departe, îl asigură Hulda.

Deveni conştientă de un sentiment tot mai puternic de nelinişte, în ciuda ambianţei opulente. Măsuţa pentru cafea, din sticlă, dintre ei lucea ca o oglindă, camera era aerisită şi spaţioasă, soarele după-amiezii târzii trimitea raze de lumină prin ferestre. Áki lăsa impresia că e un membru respectabil al societăţii, politicos, îngrijit, chiar chipeş, şi totuşi instinctul îi spunea că tocmai încrucişează sabia cu un adversar redutabil – şi asta pe terenul lui.

Cu toate că tăcerea nu dură mai mult de câteva secunde, răstimpul păru să se scurgă cu o lentoare infinită.

— De fapt, ce voiam să te întreb…

În chip neobişnuit pentru ea, Hulda era şovăielnică. Se sili să continue:

— Ce voiam să te întreb e dacă tu ai adus-o în ţară.

Áki nu păru nici pe departe tulburat.

— Poftim întrebare! Mă întrebi dacă am adus o prostituată în ţară?

— Da. Sau mai multe prostituate.

— În clipa asta chiar că nu mai înţeleg nimic.

Glasul lui căpătase acum un oarecare tăiş, iar Hulda se simţi brusc, fără voia ei, cuprinsă de un fior de gheaţă, în ciuda faptului că în încăpere era cald.

— Mă refer la trafic de persoane, continuă ea cu încăpăţânare. Prostituţie organizată. Am informaţii cum că Elena era amestecată în aşa ceva.

— Interesant. Şi, mai exact, de ce crezi că eu aş fi implicat în genul ăsta de afaceri?

Glasul lui Áki redevenise catifelat.

— Nu cred nimic, spuse Hulda în grabă, nedorind să-l acuze în mod direct de vreo activitate ilegală din moment ce nu avea dovezi concludente.

— Dar asta insinuezi, spuse el şi zâmbi din nou.

— Nu, doar te întreb dacă ştii ceva despre fată sau despre genul ăsta de activitate.

— Iar eu ţi-am răspuns deja că nu. Sincer să fiu, mi se pare cam exagerat ca un ofiţer de poliţie să bată la uşa

unui cetăţean respectabil ca mine, cineva care şi-a plătit mereu taxele cu vârf şi îndesat, şi să-l acuze cu sânge rece de faptul că ar conduce o nu ştiu ce organizaţie vicioasă. Nu eşti de acord?

Îşi păstra încă în chip ciudat calmul, iar glasul îi era neutru. Hulda se întrebă dacă un om nevinovat n-ar fi trebuit să fie mai ofensat, mai furios.

— Nu te-am acuzat de nimic, iar dacă nu ştii nimic despre Elena…

— De ce ai venit aici? întrebă el din senin, luând-o prin surprindere. Cum ţi-a trecut prin minte să vii la mine?

Nu-i putea spune sub nicio formă că sursa ei din poliţie îl consideră un jucător important în industria sexului.

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, spuse:

— Un pont anonim.

— Un pont anonim? Ponturile nu sunt mereu de încredere, nu-i aşa?

Îşi folosi şi mai mult avantajul:

— Ai vreo dovadă pe care să o pot contracara? E greu să te aperi împotriva unor acuzaţii confecţionate pe loc. Trebuie să ştii – se aplecă puţin spre ea – că am de păstrat o reputaţie. În afaceri, o bună reputaţie înseamnă totul.

— Înţeleg. Şi pot să te asigur că această discuţie va rămâne între noi. Cum e limpede că nu ştii nimic despre caz, nu mai e nimic de spus.

Hulda îşi dorea cu disperare să iasă din casă, să iasă în după-amiaza însorită de primăvară, deşi comportamentul lui Áki nu fusese absolut deloc ameninţător – chiar din contră, de fapt.

Brusc se simţi strânsă cu uşa. Palmele îi transpirau şi era tot mai neliniştită, dându-şi seama că rolurile se inversaseră. Deseori încercase să intre în mintea suspecţilor, nu atât din compasiune pentru necazul lor cât ca să-şi îmbunătăţească tehnica de interogare. Cu timpul căpătase impresia că devenise destul de pricepută. O dată mersese până într-acolo încât se încuiase de bunăvoie într-o celulă ca să vadă care era senzaţia în carceră şi cât ar fi fost în stare să reziste. Înainte să încuie uşa, colegul ei o

întrebase dacă e sigură, iar ea încuviinţase dând din cap, chiar dacă simţea picături reci de sudoare cum îi înţepau pielea. El închisese uşa, lăsând-o pe Hulda singură între patru pereţi. Lângă uşa securizată era o fereastră îngustă şi deasupra patului o alta, ceva mai mare, cu geam sablat, al cărei unic scop era să permită intrarea câtorva raze de lumină. Constatând că începuse să respire nefiresc de repede, Hulda închisese ochii ca să-şi distragă atenţia de la faptul că era prinsă într-un spaţiu restrâns. Dar, în loc s-o ajute, gestul îi accentuă sentimentul de claustrofobie atât de mult încât se sperie că avea să leşine. Dar ştia că, spre deosebire de prizonierii adevăraţi, ea nu avea de făcut decât să bată în uşă ca să i se dea drumul. Gâfâind, în pragul isteriei, rezistase cât izbutise de mult înainte să sară în picioare şi să bată în uşă. Când colegul ei nu-i răspunsese imediat, fusese pe punctul să strige, se aruncase în uşă şi lovise în ea cu toată puterea. Dar în clipa aceea, din fericire, se deschisese. Avea impresia că fusese încuiată ore întregi, dar colegul ei aruncă o privire la ceas şi zise:

— Ai rezistat doar un minut.

Acum, sentimentul de claustrofobie nu era la fel de intens, dar cumva întâlnirea din livingul lui Áki îi declanşase amintirea aceea.

Se ridică în picioare.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă. Mersi că ai acceptat să ne întâlnim aşa, pe neanunţate.

Áki se ridică şi el în picioare.

— Plăcerea e de partea mea, Hulda. Contactează-mă dacă te mai pot ajuta în anchetele tale.

Întinse mâna, iar Hulda i-o strânse în semn de rămas-bun.

— Bineînţeles, te sun dacă aflu ceva, zise el şi râse. Cu toate că vânzarea angro e rareori atât de incitantă. Hulda – Hulda Hermannsdóttir, parcă aşa ai spus că te cheamă? întrebă el, iar de data asta ameninţarea din glas îi era limpede.

X

Sosise ziua excursiei. Ea rămase deoparte, privindu-l cum împachetează doi rucsaci, dintre care unul pentru ea.

— Chiar am nevoie de toate astea? întrebă când îşi dădu seama că excursia aceea avea să fie mult mai dură decât crezuse.

Dând din cap, el îi spuse că n-ar fi putut să plece cu mai puţin echipament. Bagajul conţinea un sac de dormit care avea să-i ţină în viaţă în timpul nopţilor îngheţate, mâncare, un fular gros, o pereche de mănuşi care păreau prea mari pentru ea, o căciulă de lână şi o sticlă goală. Când îl întrebă dacă putea s-o umple cu apă, el râse. Nu uita că suntem în Islanda: aici avem apă de băut din belşug. O să rămânem peste noapte la o cabană de pe munte şi apa din izvorul de acolo e mult mai curată decât orice curge la robinet.

Chiar când crezu că nu mai era loc de nimic altceva, el îi adăugă o lanternă şi nişte baterii, apoi o anunţă că probabil asta era tot. Ea ridică anevoie rucsacul, icnind şi exclamând că era mult prea greu.

— Aiurea, zise el. Nici n-o să-ţi dai seama că-l ai în spate. O să ai nevoie şi de astea...

Se întinse după o pereche de beţe de mers şi i le prinse pe exteriorul rucsacului.

După ce încărcară ambii rucsaci în maşină, el o întrebă dacă ştia să schieze. Ea clătină din cap, zărind o geană de lumină, o posibilă cale de scăpare. Nu schiase în viaţa ei, îi spuse, şi era prea târziu să înceapă acum. Poate că mai bine era să nu meargă în excursie. El râse şi zise că nici prin cap nu-i trecea s-o dezamăgească aşa. Apoi dispăru şi se întoarse cu o pereche de schiuri, două beţe şi o funie groasă.

Îl întrebă tulburată dacă avea de gând să schieze fără ea.

Era o măsură de precauţie, explică el: dacă se întâmpla ceva, putea să plece după ajutor pe schiuri. Văzând că ea

privea funia, adăugă că era necesară în cazul în care se împotmolea maşina.

— Te aştepţi să se întâmple una ca asta? întrebă ea şi i se puse un nod în gât.

— Nu, nici vorbă, o încurajă el.

Iar ea îl crezu.

Se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului, iar el răsuci cheia în contact, apoi brusc păru să-şi amintească ceva. Îi zise să aştepte o clipă şi dădu fuga înăuntru, lăsând motorul pornit. Ea îl privi în oglinda retrovizoare, iar când îl văzu întorcându-se cu două târnăcoape inima îi rată o bătaie. El le vârî în portbagaj şi se întoarse la volan.

— Alea erau… târnăcoape?

Vocea îi tremură puţin, deşi se strădui din răsputeri să ascundă fiorul care-i îngheţase inima când le văzuse.

— Da, târnăcoape pentru gheaţă – câte unul pentru fiecare.

— De ce naiba ne trebuie târnăcoape pentru gheaţă? întrebă ea. Nu vreau să risc. Nu sunt obişnuită cu sporturile extreme.

— Nu-ţi face griji, sunt doar o măsură de precauţie. Mai bine să fim pregătiţi pentru orice situaţie. N-o să fie periculos, e doar o aventură.

Doar o aventură.

XI

Hulda îşi amintea limpede ziua în care murise Jón.

Ea lucrase până târziu, cum făcea de multe ori. Investiga un atac violent din centrul capitalei. Nu conducea în mod oficial cazul, dar ea dusese greul anchetei. Incidentele de genul acela erau destul de frecvente în weekend, când barurile rămâneau deschise până târziu. Când se închideau, toată lumea se revărsa pe străzi, creând o atmosferă carnavalescă în fiecare noapte de vineri şi sâmbătă. Cu atât de mulţi oameni beţi pe stradă, poliţia era nevoită deseori să intervină, iar uneori cazurile erau grave şi însemnau cazuri penale.

Era o seară de joi, iar Hulda îşi petrecuse restul săptămânii interogând martori şi încercând să stabilească cine îl atacase pe tânărul respectiv, care era încă în spital.

Era aproape miezul-nopţii când se întorsese acasă la ei, pe Álftanes.

Locuinţa era o casă, dar nu mai era un cămin.

Cei doi abia dacă-şi mai vorbeau.

Tot ce ţinea de casă era rece şi mohorât, de la copacii de afară până la atmosfera dinăuntru, mobila, până şi patul. Ea şi Jón nu mai dormeau în aceeaşi cameră.

Intră în casă şi îl găsi pe Jón zăcând pe podeaua din living, nemişcat, mort.

Când, după o vreme, sosise ambulanţa, într-o primă fază paramedicii se prefăcuseră că mai exista o şansă, rostind întruna fraze lipsite de sens în încercarea de a o linişti, dar bineînţeles că era prea târziu. Se stinsese mai devreme în ziua aceea.

— Avea probleme cu inima.

Atât zisese Hulda. Doi colegi de la poliţie, tineri, veniseră şi ei. Îi cunoştea pe amândoi, deşi nu erau prieteni. Nu avea prieteni printre poliţişti. Plecase la spital cu ambulanţa, ca să fie alături de Jón.

Din seara aceea, rămăsese singură pe lume.

XII

Nu era foarte sigură de ce o invitase în excursie.

În majoritatea timpului era simpatic, cu toate că avea în el ceva aprig, care pe ea o tulbura întrucâtva. Dar el îi spusese că erau prieteni, iar ea chiar avea nevoie de un prieten în ţara aceea stranie.

Însă avea sentimentul că el voia mai mult decât doar prietenia ei, că nutrea sentimente puternice pentru ea, însă ştia că nu are să se întâmple nimic între ei.

Aproape că-i refuzase invitaţia să meargă în excursie în afara oraşului, însă până la urmă hotărî să profite de ocazia de a se bucura puţin de viaţă. Era destul de încrezătoare că el n-avea să facă nicio mişcare. Încercă să se convingă că nu voia decât să-i facă ei o favoare.

La urma urmei, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla?

XIII

Mama îşi pierduse slujba – nu că ar fi fost vreo surpriză. Şeful ei fusese de la bun început suspicios în legătură cu faptul că era mamă singură, spunându-i în faţă că prefera să angajeze femei fără copii: erau mult mai de încredere şi se concentrau la ce aveau de făcut.

Apoi, într-o zi, o anunţase să nu se mai deranjeze să vină a doua zi. Ea protestase că avea dreptul la o perioadă de preaviz mai lungă, dar el refuzase, spunându-i că nu-i datora nicio coroană în plus faţă de ce îi plătise deja. Zilele următoare fuseseră un coşmar, pentru că îngrijorarea îi era contagioasă iar fiica ei devenise şi mai capricioasă decât de obicei. Calculase cât puteau supravieţui cu micile ei economii, pentru cât timp mai aveau mâncare, cât mai dura până să fie dată afară din apartamentul unde stătea în chirie. Răspunsurile nu arătau bine, indiferent de câte ori îşi făcea calculele.

Aşa îşi înghiţise orgoliul şi se mutase înapoi la părinţii ei, de astă dată cu nepoata lor cu tot. Bătrânii ajunseră repede s-o răsfeţe pe micuţă, deşi faţă de fiica lor se purtară la început cu răceală. Fetiţa se apropie mai ales de bunicul ei, care-i citea şi se juca împreună cu ea, însă lucrul ăsta parcă făcu legătura fragilă dintre mamă şi fiică să se tocească, să se destrame treptat, până în ziua cumplită când fiica ei încetă să-i mai spună *Mamma.*

XIV

Încă era destul de luminat când porniră. După ce ieşiră din oraş, traficul se rarefie până când, în cele din urmă, cotiră pe un drum lăturalnic care părea doar rareori folosit. Un lanţ de mijlocul căruia atârna un semn fusese tras de-a curmezişul, parcă cu scopul de a opri vehiculele să treacă pe acolo.

Ea se uită la el şi îl întrebă dacă drumul era închis.

Dând din cap, el trase de volan, ieşi de pe drum, apoi reveni pe el, ocolind lanţul.

— E sigur? întrebă ea impacientată. Avem voie să mergem pe aici dacă e închis?

El răspunse că drumul nu era tocmai închis. Semnul era acolo doar ca să te avertizeze că nu era practicabil.

Din nou, ea avu acel sentiment insidios ca de nenorocire, ca şi cum ar fi fost o idee proastă să accepte excursia aceea.

— Impracticabil?

Îi privi fix chipul.

— Nu-ţi face griji, spuse el lovind uşor volanul şi zâmbind spre ea. Dă-i frumuseţii ăsteia de maşină ocazia să-ţi arate ce poate să facă.

Prin contrast cu lumea întunecoasă, de iarnă, din exterior, în maşină era cald, radiatorul pompa constant aer fierbinte. Se gândi la maşina părinţilor ei, de acasă. Aerul condiţionat nu funcţionase niciodată.

Privi peisajul, întinderea neţărmurită, fără copaci, şi se simţi fermecată, dar şi puţin înspăimântată. Totul era atât de alb, cât cuprindeai cu ochii, în afară de câte un punct negru ici şi colo – pietre, poate, sau smocuri de iarbă. O lumină albăstruie, slabă, atârna deasupra munţilor. Frumuseţea era copleşitoare. Era şi atât de linişte! Deşi nu porniseră la drum de mult timp, parcă ar fi fost singuri pe lume. Izolarea era incitantă, dar în acelaşi timp o înfricoşa. Peisajul i se părea cumva crud şi necruţător, mai ales acum, iarna. Naturii nu-i păsa dacă trăieşti sau mori. Era

groaznic de simplu să te rătăceşti pe-acolo.

Brusc fu smulsă din gânduri când maşină derapă în stratul gros de zăpadă, iar preţ de o clipă cumplită ea crezu că urmau să iasă de pe drum şi să se răstoarne. Cu inima bătându-i nebuneşte, se pregăti de impact. Însă temerile i se dovediră inutile, pentru că maşina îşi reveni.

De la radio se auzea un şuvoi de cuvinte pe care nu le înţelegea. I se părea că e vorba despre o listă monotonă de informaţii.

În cele din urmă, curiozitatea o împinse să întrebe ce spunea crainicul.

— E buletinul meteo, răspunse însoţitorul ei.

— Şi cum o să fie vremea?

— Nu prea bună, răspunse el. Anunţă ninsori puternice.

— N-ar trebui…

Ezită, apoi îşi duse ideea până la capăt:

— N-ar trebui să ne întoarcem, în cazul ăsta?

— Nici gând, răspunse el. Vremea rea doar o să facă totul mai palpitant.

XV

Când îi sună telefonul, Hulda stătea lângă chioşcul cu hot-dogi de pe Tryggvagata, unde lua o gustare rapidă în soarele de seară. Chioşcul respectiv fusese o atracţie importantă a bucătăriei islandeze timp de zeci de ani. Cu mult înainte ca în ţară să fie introdus conceptul de „a lua la pachet”, hot-dogii de aici căpătaseră statutul de mâncare naţională. Mai târziu, chioşcul primise recunoaştere internaţională când un fost preşedinte american se oprise acolo să mănânce un hot-dog în timpul unei vizite.

Nu putea să se abţină să se gândească la discuţia cu Áki, deşi era limpede că nu avea nicio legătură cu individul cu maşina 4×4 pe care i-l descrisese Dóra şi care o luase pe Elena.

Păcat, pentru că ar fi fost foarte util să stabilească o legătură cu Elena şi să înainteze cu investigaţia.

Încercă să răspundă la telefon fără să-i scape hot-dogul sau să-şi dea cola, muştar, ketchup sau remuladă pe haină, un număr de jonglerie pe care-l perfecţionase printr-un îndelung exerciţiu. Hulda era clienta gheretei de ani întregi. Fusese mereu un loc popular însă, de curând, coada devenise sensibil mai lungă, datorită creşterii mari a numărului de turişti. O mulţime de străini se învârteau acum în jurul ei, fie aşteptând să fie serviţi, fie chinuindu-se să mănânce fără să dea pe ei conţinutul hot-dogului.

— Hulda – aici Albert Albertsson.

Glasul avocatului era melodios ca de obicei, inspirând încredere de la primul cuvânt, iar preţ de o clipă Hulda se lăsă să creadă că avea veşti bune pentru ea – doar un om cu o astfel de voce nu putea fi purtătorul unor veşti proaste!

— Bună, Albert.

— Cum merge cu… ancheta?

— Rezonabil, mersi.

— Foarte bine. M-am gândit să te sun pentru că am dat

de nişte hârtii care au legătură cu Elena. Erau în „dulapul cu dosare” de acasă.

Hulda avu senzaţia că simte o notă ironică atunci când Albert vorbi despre dulapul cu dosare şi, amintindu-şi haosul din biroul lui, bănui că găsise hârtiile pe fundul unuia dintre teancuri. Dar erau veşti bune: hârtiile puteau oferi mai multe indicii, iar în clipa aceea avea nevoie de indicii.

— Excelent, zise ea.

— Trebuie să mă duc mâine până la închisoarea Litla-Hraun ca să mă întâlnesc cu un client, dar pot să iau hârtiile la birou după-amiază. Vrei să vii atunci?

Hulda se gândi preţ de o clipă.

— Nu, o să vin să le iau acum, dacă e-n regulă. Ziceai că eşti acasă?

— Da, sunt, dar mă pregăteam să ies – deja am întârziat, de fapt. Deşi, dacă te grăbeşti atât de mult, bănuiesc că-ţi poate da frate-miu hârtiile. Locuieşte cu mine. O să las plicul la el.

— Excelent. Unde stai?

Îi dădu adresa şi întrebă din nou cum mergea ancheta şi dacă ea credea cu adevărat că Elena fusese ucisă.

— Sunt convinsă, îi spuse Hulda şi închise.

Seara abia începuse. Nu era chiar atât de urgent să pună mâna pe hârtii pe cât îl lăsase să înţeleagă, dar simţea o nevoie disperată să se ţină ocupată. Orice era mai bine decât să meargă acasă singură şi să încerce în zadar să doarmă, ştiind că e cu încă o zi mai aproape de pensionare, cu încă o zi mai aproape de vidul dureros al lipsei de activităţi impuse care era singurul lucru care o aştepta.

XVI

Brusc ea începu să tremure, în ciuda căldurii din maşină. Simţi instinctiv că nu ar fi trebuit să fie acolo, că făcuse o greşeală venind. Nu se întâmplase nimic concret care să-i declanşeze sentimentul, şi totuşi se pomeni respirând nefiresc de repede. Poate că era din pricina pustiului inuman, a întinderii peisajului, a întunecimii zdrobitoare a zăpezii.

— Îţi place să locuieşti aici? îl întrebă ea, ca să lupte împotriva panicii care începuse să-şi arate capul.

— Normal, răspunse el. Cel puţin, aşa cred. Cu toate astea, vremea poate fi cam ciudată şi nu avem parte de prea multe zile de vară, dar cumva îmi plac frigul, zăpada... Poate că poţi înţelege asta, fiind rusoaică.

Ea doar încuviinţă dând din cap.

— Cred că o să înveţi să-ţi placă, adăugă el cu glas prietenos.

Se purta frumos cu ea. N-avea motive să se teamă de el.

Sigur, de fapt, se temea pentru viitorul ei, pentru obţinerea permisiunii de a rămâne în Islanda şi pentru ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi primit-o.

Încercă să se linişească, să respire normal. Îşi putea face griji în privinţa viitorului şi în ziua următoare, atunci era hotărâtă să se bucure de excursie. Totul urma să fie în regulă.

XVII

Era vară târzie, la mai mult de un an după moartea lui Jón.

Hulda stătea în cel mai înalt punct de pe Esja, muntele alungit, cu vârf turtit, care se ridica în partea nordică a golfului Faxaflói de lângă Reykjavík. Urcuşul nu era dificil – era obişnuită cu ascensiuni mai grele pe podişuri – dar ei îi plăcuse mereu. Era suficient de aproape de oraş încât să poată merge acolo după serviciu în nopţile lungi, albe, de primăvară şi vară, iar plimbarea în ritm susţinut pe panta muntelui dura mult sub o oră.

Nu se simţise în apele ei deloc în ziua aceea la serviciu şi hotărâse să urce muntele de una singură. Sigur, mai erau şi alţi amatori de drumeţie acolo, însă ea se afla în lumea ei personală, inspirând aerul proaspăt de munte şi bucurându-se de priveliştile incredibile din acel loc care părea că acoperă întregul colţ sud-vestic al Islandei, de la întinderea urbană a Reykjavíkului, din partea cealaltă a golfului, până la peninsula Reykjanes aflată dincolo de el, spre sud, şi o porţiune uriaşă de podiş nelocuit şi banchize de gheaţă spre est.

Se făcea târziu şi ştia că ar trebui să pornească în jos în curând, dar voia să amâne momentul cât mai mult. Aici se simţea în elementul ei. Aici aproape că putea să uite de orice altceva. Aproape.

Dar ştia că atunci când avea să ajungă acasă şi să adoarmă, coşmarurile urmau să-i apară din nou şi urma să fie bântuită de aceeaşi întrebare: *Ar fi trebuit să ştiu?*

XVIII

Zări în oglinda retrovizoare sclipirea soarelui de seară – sau poate că era încă soarele de după-amiază care trăgea cu ochiul printre nori. În Islanda se însera repede în perioada aceea a anului, cu toate că mai aveau un pic de timp înainte să se lase întunericul.

Zăpada care acoperea drumul deveni tot mai înaltă până când, în cele din urmă, sosi momentul de care îi fusese teamă: maşina se împotmoli într-un troian. Roţile se învârteau, motorul urla. El scoase cheia din contact şi îi spuse să nu-şi facă griji – putea să profite de ocazie să iasă şi să-şi dezmorţească picioarele. Fu o uşurare să scape din interiorul supraîncălzit, cu aer stătut, şi să-şi umple plămânii cu guri mari de aer curat, rece, de munte. Făcuse bine să-i aducă haine potrivit de groase, astfel că simţea frigul intens mai degrabă ca pe ceva care o înviora, nu îi provoca neplăcere.

Făcu câţiva paşi nesiguri încoace şi-ncolo, rămânând în apropierea maşinii, la început ezitând să iasă de pe drum, temându-se de cum ar fi putut fi terenul sub suprafaţa netedă, albă. Văzând asta, el rânji spre ea şi îi făcu un semn care însemna că nu avea de ce să se îngrijoreze în privinţa terenului. Zăpada îi scrâşnea sub tălpi, iar urmele lăsate erau singurele care ştirbeau perfecţiunea omătului. Zăpada era a ei şi numai a ei. De jur-împrejur, cât vedeai cu ochii, nu era nici ţipenie de om, doar peisajul gol care se întindea la orizont. Erau complet singuri. Dar îngrijorarea ei iniţială se risipise. Care era cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla?

Privi cum el scoate nişte aer din roţi ca să le scadă presiunea şi să crească suprafaţa de contact, apoi cum sare înapoi în locul şoferului şi începe să scoată uşor maşina 4×4 din nămeţi, centimetru cu centimetru, până când, în cele din urmă, o eliberă cu totul. Aproape în aceeaşi clipă, primii fulgi de zăpadă, ca nişte pufi, începură să plutească în aer şi să aterizeze cu blândeţe pe mânecile

hainei ei.

XIX

În ziua în care bunicul fetiţei a ridicat pentru prima oară problema, Reykjavík era scăldat în lumina nesperată a soarelui. Mama stătea într-un loc ferit din curtea din spatele casei, privindu-şi fetiţa cum se joacă. Copila era o splendoare în razele de lumină, fericită şi absorbită de jocul ei. Poate că nu era corect să spui despre un astfel de copil că era nefericit, însă, ce-i drept, numai rareori părea mulţumită, ca atunci.

Propunerea o cutremură pe mamă, mai ales că venea de la tatăl ei, dintre toţi oamenii – tatăl ei, care legase o relaţie atât de apropiată cu nepoţica. Auzindu-i glasul, ea crezu că poate nu era convins, că nu făcea decât să repete cuvintele bunicii, care de la bun început nu făcuse decât să se opună. Era cât se poate de clară opinia ei cum că naşterea unui copil din flori, indiferent cât de drăgălaş, se dovedea că nu era de dorit. Aducea ruşine asupra întregii familii – nu numai asupra mamei, ci şi asupra părinţilor acesteia.

Cum stăteau ei în locul acela însorit din curte, bunicul sugerase cu şovăială în glas să o trimită pe fată la cămin, poate chiar s-o dea spre adopţie. Ştia un cuplu în est care puteau să-i ofere orice-şi dorea, asigurându-i o viaţă mult mai bună decât ar fi aşteptat-o acolo, la Reykjavík. Oameni buni, spusese el, însă fără convingere în glas. Poate că nu erau buni, sau poate că ideea în sine nu era bună. În orice caz, fiica lui îl ascultă, conştientă cât de greu i-ar fi fost să-l refuze pe bărbatul care le oferise un acoperiş deasupra capului. Nu se putea întreţine şi pe ea, şi pe fiica ei de una singură. Eşuase în prima tentativă şi mai avea nevoie de timp ca să pună bani deoparte înainte să încerce din nou.

În timp ce din ochi începuseră să-i izvorască lacrimi, făgădui să se mai gândească.

XX

Casa avocatului, aflată în suburbia înfrunzită Grafarvogur, îi amintea Huldei de căsuţa ei de pe Álftanes. Deşi era un cu totul alt fel de cartier, casa în sine avea ceva care-i declanşa nostalgia – poate aerul intim, de epocă. Nu că în zilele acelea ar fi fost nevoie de prea multe ca să i-o declanşeze. De când fusese anunţată că avea să fie pusă pe liber, mintea îi fugea în trecut neobişnuit de frecvent. Relaţia înfloritoare cu Pétur agitase şi ea lucrurile, făcând-o neplăcut de conştientă de tot ce nu-i spusese încă.

Apăsă butonul soneriei şi aşteptă.

Deşi bărbatul care răspunse era o variantă mult mai scundă şi îndesată a lui Albert, asemănarea de familie era inconfundabilă. Arăta mult mai în vârstă decât fratele lui, poate chiar cu vreo zece ani, bănui Hulda, şi avea un pântece mult mai rotund.

— Tu trebuie să fii Hulda, spuse fratele şi zâmbi.

Glasul lui cu inflexiuni calde, ca de crainic radio, dezvăluia relaţia pe care o avea el cu Albert.

— Aşa e.

— Intră.

O conduse într-un living ticsit cu piese de mobilier disparate, majoritatea fără îndoială de prost-gust, în opinia Huldei, care, totuşi, nu avea un fler deosebit pentru aşa ceva. Locul de onoare îl ocupa un televizor vechi şi pătrăţos în faţa căruia era plantat un balansoar care părea extrem de confortabil.

— Sunt Baldur Albertsson, fratele lui Albert.

Albert şi Baldur. Părinţii lor cu siguranţă nu răsfoiseră prea mult prin cartea cu nume pentru copii înainte să le aleagă, îşi zise Hulda. În următoarea clipă o lovi faptul că ar fi trebuit să observe asta de la bun început: fratele lui Albert semăna leit cu bărbatul descris de Dóra, cel care venise cu maşina 4×4 – scund şi gras. I se tăie răsuflarea, dar în acelaşi timp încercă să se adune. Care erau şansele

ca fratele avocatului să fie bărbatul pe care-l căuta ea? De acord, avea o legătură cu cazul, însă numai indirectă. Şi, oricum, descrierea vagă pe care o făcuse Dóra se putea potrivi unui număr mare de bărbaţi. Totuşi, nu strica să profite de ocazie şi să-i pună câteva întrebări. Se jucă puţin cu gândul de a-l întreba direct dacă o luase vreodată pe Elena de la cămin, dar ceva îi spuse că ar fi sărit calul. Mai bine s-o lase pe Dóra să-l identifice mai întâi şi abia pe urmă să-l pună în faţa faptului împlinit.

Amintindu-şi cât de tulburată se simţise în casa lui Áki, Hulda reflectă la diferenţa de atmosferă. În ciuda faptului că i se năşteau anumite suspiciuni, Baldur Albertsson continua să lase impresia că e o fiinţă afabilă, deloc ameninţătoare.

— Înţeleg că Albert nu-i acasă, spuse ea încercând să facă conversaţie.

— Nu, e la o întâlnire. Mereu pe drumuri.

— Şi tu eşti avocat?

Baldur chicoti politicos. Era un sunet îndelung exersat. Fără îndoială, era o întrebare pe care o auzea des.

— Doamne sfinte, nu! Ăla e domeniul lui Albert – primul şi singurul avocat din familie. Eu… eu sunt între două joburi, deocamdată.

— Înţeleg, spuse Hulda şi aşteptă, ştiind din experienţă că întrebările directe erau de multe ori inutile.

— Albert e foarte generos şi îmi dă voie să stau la el, continuă Baldur, apoi, după o scurtă pauză, se corectă: „Să stau” e probabil o exprimare greşită – aici locuiesc, de doi ani chiar, de când mi-am pierdut slujba. A fost casa părinţilor noştri, dar Albert a cumpărat-o de la ei când au vrut să se mute într-un spaţiu mai mic.

Hulda se gândi o clipă înainte să răspundă, încercând să găsească o replică diplomată.

— Pare un aranjament bun… asta dacă vă înţelegeţi bine.

— A, da, n-a fost niciodată nicio problemă.

Schimbând subiectul, o întrebă:

— Vrei o cafea?

Hulda încuviinţă dând din cap. Nu avea de gând să lase să-i scape printre degete ocazia de a-l cunoaşte mai bine pe individul acela, cât timp exista o şansă, chiar şi infimă, să fie implicat în caz. În orice caz, el îi lăsa impresia că avea nevoie mai mare de companie decât de cafea.

Urmă o pauză lungă până când se întoarse cu cafeaua, care, după tot acel răstimp, se dovedi imposibil de băut. Nu conta, aşa avea scuza perfectă să stea mai mult de vorbă.

În timp ce aştepta, Hulda folosise răgazul acela ca să caute în încăpere o poză cu Baldur. Avea nevoie de o imagine pe care să i-o arate Dorei şi se gândise să folosească telefonul ca să pozeze orice fotografie ar fi găsit, deşi calitatea probabil n-ar fi fost prea grozavă, mai ales pentru că mobilul ei era o rablă. Spre frustrarea ei, nu văzu nicio fotografie. Se întrebă dacă nu cumva ar fi reuşit să-i facă pe neaşteptate o poză fără să-i stârnească bănuielile, dar ştia că manevra ar fi presupus o agilitate pe care ea nu o avea. Îşi împleticea degetele de fiecare dată când trebuia să tasteze ceva pe telefon, iar o poză ar fi însemnat să apese rapid pe prea multe butoane.

Se aşezară de o parte şi de alta a mesei mari din sufragerie, iar Hulda se gândi cât de mult ar fi preferat să petreacă momentul acela cu Pétur. Pe de altă parte, poate că nu era prea târziu: în perioada aceea a anului nu exista o deosebire reală între zi şi noapte; noaptea nu era decât o stare de spirit. Gândul la Pétur o făcu să conştientizeze că, poate, se săturase de slujbă, de fapt. Nu suna deloc rău să aibă pentru sine nenumărate seri libere, fără să fie distrasă, direct sau indirect, de serviciu. Avea o predispoziţie extrem de puternică să-şi continue munca acasă, chiar când n-ar fi fost nevoie. Mintea îi funcţiona mereu la supraturaţie. Nu izbutise niciodată să se dezlipească de cazurile ei, să se detaşeze definitiv. Pentru Jón ăsta fusese mereu un motiv de neplăcere, însă Hulda pur şi simplu aşa era făcută.

— Cafeaua e delicioasă, minţi ea. Dar nu pot să stau mult. Mai trebuie să ajung undeva.

Mai luă o înghiţitură.

— Am încercat odată, zise Baldur. Vreau să spun, să intru în poliţie. N-am reuşit.

Îşi atinse burdihanul.

— N-am fost niciodată în formă, iar acum e prea târziu să fac ceva în sensul ăsta. Albert a fost mereu cel slab.

În cuvintele lui Baldur nu era nici urmă de resentiment, însă era a doua oară când îşi lăuda fratele, punându-se pe sine într-o lumină proastă: mai devreme spusese cum Albert era prima persoană din familie cu pregătire de avocat. Admiraţia pentru fratele lui părea reală, lipsită de orice urmă de invidie.

— E mai mare sau mai mic decât tine? întrebă Hulda cu tact, deşi răspunsul era evident.

— E cu zece ani mai tânăr, după cum sunt sigur că-ţi dai seama. Nu a fost în plan – a fost o surpriză plăcută pentru părinţii noştri.

— Se ocupă de multe astfel de cazuri?

— Ce fel de cazuri?

— Să reprezinte azilanţi.

— Da, aşa cred. Pentru el, drepturile omului sunt mai importante decât banii.

— Dar presupun că e plătit.

— Da, bineînţeles, dar face asta mai ales pentru oameni. Chiar vrea să ajute.

— Tu ce ai făcut?

Hulda riscă şi mai luă o înghiţitură de cafea, însă era atât de amară încât împinse discret ceaşca mai departe de ea.

— Ce am făcut?

— Da, cu ce te-ai ocupat înainte să te muţi aici? Înainte să-ţi pierzi slujba.

În clipa aceea, telefonul Huldei întrerupse conversaţia, sunând şi vibrând zgomotos pe masă, lângă ceaşcă. Oftă în sinea ei când văzu că era Magnús, ultima persoană cu care voia să vorbească în clipa aceea. Preţ de o clipă cumpăni dacă să răspundă sau nu, apoi hotărî că nu era urgent. Neştiind cum să oprească soneria în timp ce telefonul

suna, sau dacă măcar era posibil să o facă, respinse apelul, profitând de ocazie ca, în timp ce umbla stângace pe telefon, să-i activeze camera foto. Meşteri un pic la el, dar speră ca Baldur să nu se fi prins. Apăsă pe „fotografiază”, iar declicul parcă răsună cu ecou în interiorul încăperii. Îi aruncă bărbatului o privire prin care îşi cerea scuze şi zise:

— Îmi pare rău, sunt o catastrofă cu telefonul ăsta. Încercam să-l dau pe mut.

— Ştiu la ce te referi. Nici eu nu mă pricep cu al meu, spuse Baldur.

În aparenţă, nu-şi dăduse seama că fusese fotografiat – asta dacă măcar înţelesese ce făcuse Hulda.

— Am fost îngrijitor timp de câţiva ani, continuă el, răspunzând întrebării de mai înainte, însă au vrut să dea oameni afară, iar eu am fost unul dintre primii puşi pe liber. În afară de asta, am schimbat multe joburi, nu am rămas niciodată într-un singur loc prea mult timp. În mare parte am făcut muncă fizică, înţelegi la ce mă refer.

Hulda trebuia să recunoască în sinea ei că nu şi-l putea închipui pe Baldur în rolul ucigaşului. Părea genul care n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Şi, cu toate că aparenţele pot fi înşelătoare, bănuia că ştie să judece firea oamenilor după atâta vreme petrecută în poliţie, timp în care avusese de-a face cu tot felul de persoane, de ambele părţi ale legii. Însă judecata ei nu era infailibilă. O mai dezamăgise o dată… Iar aceea fusese cea mai mare greşeală a ei, care-i schimbase definitiv viaţa.

Şi chiar dacă ar fi avut dreptate să creadă că Baldur nu ar fi fost vreodată capabil să omoare cu sânge rece o femeie, rămânea o şansă oricât de mică să fi avut de-a face cu moartea Elenei. Se putea la fel de bine ca, undeva, în trecut, să fi acceptat o slujbă dubioasă, dar bine plătită şi să se fi amestecat cu cine nu trebuie.

— Fratele tău avea nişte documente pentru mine, îi aminti ea politicos.

Baldur se pleoşti. Era limpede că sperase că ea avea să mai rămână puţin, să stea de vorbă la o cafea proastă.

— Sigur.

Se ridică şi ieşi din cameră, întorcându-se aproape imediat cu un plic maro.

— Poftim. Nu ştiu ce e înăuntru, dar sper să-ţi fie de folos. Albert ar trebui să ştie, doar a fost poliţist.

Hulda rezistă tentaţiei să-l corecteze: Albert nu fusese niciodată poliţist, doar lucrase pentru poliţie în calitate de avocat.

— Hmm, spuse ea neutru, apoi îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, verificându-şi ostentativ ceasul ca să lase de înţeles că trebuia să plece.

— Ai lucrat cu el? întrebă Baldur, în încercarea evidentă de a prelungi puţin conversaţia.

— Nu direct, dar mi-l amintesc. Era destul de apreciat, spuse ea, cu toate că nu ştia dacă spusese sau nu un adevăr.

Baldur zâmbi.

— Mă bucur să aud asta.

Părea un suflet cinstit, prietenos. Chiar şi după o întâlnire atât de scurtă, Huldei i se părea greu de crezut că el putea avea vreo legătură cu cazul, însă Dóra era cea care avea să lămurească lucrurile.

Hulda îşi luă rămas-bun, silindu-se să aştepte până afară ca să se uite în plic, deşi curiozitatea o devora în asemenea măsură încât îi venea să-l sfâşie pe loc.

Fu o mare dezamăgire să descopere că documentele – răsfoindu-le rapid constată că era vorba despre zece pagini – erau scrise în rusă. Le parcurse rapid de mai multe ori în speranţa că o să înţeleagă ceva, însă degeaba. Unele erau scrise de mână, altele erau scrise la calculator şi scoase la imprimantă, iar restul erau în mod limpede documente oficiale, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee ce informaţii conţineau.

Îşi scoase telefonul şi se gândi să sune un traducător autorizat, dar mai putea aştepta până a doua zi. În loc de asta, avea să meargă la Njardvík şi să-i arate Dórei fotografia lui Baldur, să vadă ce putea obţine.

Ba nu, documentele erau prioritare. Hulda era gata să sune ca să obţină un traducător din rusă când telefonul îi

ţiui, semn că primise un sms. Era de la Magnús. La naiba, trebuie să-l sune înapoi. În mesaj scria „Trebuie să vorbim la birou acum!”, iar semnul de exclamare făcea cât o mie de cuvinte. Nu avusese niciodată prea mult timp de Magnús, mai ales în condiţiile actuale, şi obişnuia să se plângă de el colegilor atunci când era convinsă că şi ei aveau aceeaşi părere. Şi pierduse şirul dăţilor când îl blestemase în şoaptă pentru incompetenţa de care dădea dovadă în poziţia de şef. Dar, când trăgea linie, încă era şeful ei, iar mesajul acela avusese efectul scontat. Punând deocamdată la păstrare ideea de a traduce documentele sau de a merge în vizită la Dóra, se grăbi să se supună ordinului. Era chemată ca să i se ţină o mustrare, asta era clar. O experienţă complet nouă pentru ea.

XXI

Ninsoarea se oprise după acele prime rafale scurte, însă cerul era acoperit cu nori plumburii care promiteau că mai urmează şi altele.

Brusc, fără vreun avertisment, el coti brusc, ieşind de pe drum şi luând-o pe câmp, spre un lanţ îndepărtat de munţi. Ea tresări şi se ghemui, gata de impact, agăţându-se de mânerul portierei.

— Ăsta e un drum? întrebă, alarmată.

El clătină din cap.

— Nu, răspunse. Acum mergem pe crusta zăpezii. Aici începe adevărata distracţie.

Zâmbi larg, parcă vrând să sublinieze faptul că e în toane bune.

După ce rămaseră o vreme în tăcere, ea se hazardă să întrebe dacă exista riscul să afecteze terenul. Aveau voie să circule aşa? Ceva din peisajul neatins îi atingea o coardă sensibilă. Parcă ar fi trecut printr-o sălbăticie nelocuită unde niciun om nu mai pusese piciorul. Parcă n-ar fi avut dreptul să se afle acolo.

— Nu fi proastă, să răsti el. Normal că e voie.

Fu luată prin surprindere de tonul lui, nu ştia cum să reacţioneze, dar, pe de altă parte, nici nu-l cunoştea prea bine. Oare era posibil să aibă o latură mai întunecată, care aştepta la pândă sub exteriorul prietenos?

Încercă să-şi îndepărteze tulburarea.

— Vrei să-ncerci? întrebă el brusc.

— Cum?

— Vrei să-ncerci? repetă el. Să conduci.

— Nu pot. N-am condus niciodată o maşină 4×4 şi n-am condus niciodată pe teren accidentat, în zăpadă atât de adâncă.

— Mă faci să râd. Hai, încearcă, spuse el şi zâmbi, de parcă n-ar fi fost decât o discuţie amicală.

Ea clătină din cap neîncrezătoare.

Reacţia lui fu să frâneze şi să oprească motorul, chiar în

mijlocul pustietăţii, cu şoseaua mult în spatele lor, având munţii, care în aparenţă erau obiectivul lor, încă şi mai departe în faţă.

— Ăsta e punctul din care preiei tu, spuse el cu blândeţe şi, fără să mai adauge ceva, sări jos din maşină, o ocoli şi deschise portiera din dreapta şoferului. E o joacă de copii. E foarte simplu. Ţi-am promis o aventură, ţii minte?

Plină de emoţii, coborî de la locul ei, îşi croi drum cu grijă prin zăpada adâncă până ajunse pe partea şoferului şi se urcă la volan. Din fericire, maşina avea cutie de viteze manuală, de genul celor cu care era obişnuită, aşa că porni motorul, trecu cu grijă în viteza întâi şi începu să se târască, tăindu-şi încet calea prin zăpadă.

— Poţi să mergi mai repede de-atât, o tachină el.

Ea trecu temătoare în viteza a doua, apăsând acceleraţia puţin mai ferm.

— Acolo, în dreapta. E mai bine pe-acolo, o îndrumă el privind imaginea confuză de pe afişajul aparatului de navigare prin satelit, care era fixat pe parbriz. Acum, repede! Trebuie să evităm smocurile alea de iarbă.

Ea trase volanul brusc spre dreapta. Starea terenului nu permitea multe greşeli şi, preţ de o clipă, se sperie că maşina nu o s-o asculte şi o să se răstoarne. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar maşina ocoli fără incidente.

— E un coşmar să te împotmoleşti în smocurile astea, explică el, apoi aruncă din nou o privire spre afişaj. Acum trecem peste un râu, anunţă şi izbucni în râs.

— Trecem peste un rău? Vorbeşti serios? E un râu sub noi?

Inima începu să-i bată puternic din nou.

— Da, sub gheaţă e numai apă.

— Eşti convins că suntem în siguranţă?

— Păi...

Făcu o pauză de efect.

— Nu putem decât să sperăm că gheaţa n-o să cedeze chiar în clipa asta.

Ea strânse instinctiv volanul, iar hohotul lui de râs batjocoritor nu-i alină cu nimic teama.

XXII

Ferma se afla pe un povârniş de munte în apropiere de coastă, într-un district slab populat nu departe de întinderile de nisip dintre calota glaciară Vatnajökull şi ocean. Din curtea în care mama stătea ţinându-şi fata de mână se vedea o panoramă care-ţi tăia răsuflarea: munţi, gheţari, câmpii nisipoase şi apa oceanului. Nu mai vizitase niciodată sud-estul îndepărtat al ţării şi, cu toate că nu putea nega că peisajul era superb, nu pentru priveliştea se afla ea acolo. Venise să-şi ia rămas-bun de la fiica ei. S-o dea spre adopţie, s-o lase printre străini în locul acela izolat.

În ciuda eforturilor curajoase de a-şi ţine lacrimile în frâu, tatăl ei simţise limpede că nu avea nicio tragere de inimă să facă gestul acela. Lăudase generozitatea cuplului şi insistase că pentru fetiţă avea să fie extrem de sănătos să crească la ţară, înconjurată de natură şi de aerul proaspăt al oceanului. Copila avea să se adapteze repede, o asigurase el pe mamă: trecuse deja printr-o schimbare mare în viaţă şi, cu toate că era nedrept să i se ceară să mai treacă atât de repede prin încă una, cel mai bine era să ducă lucrul acela la bun sfârşit. La urma urmei, ce viitor avea ea în oraş? Niciunul dintre ei nu avea vreun ban pus deoparte şi nu i-ar fi aşteptat decât un zbucium cumplit şi o luptă necontenită de a pune mâncare pe masă. Genul acela de viaţă le făcea rău copiilor, iar nepoata lui merita ceva mai bun de atât. Între tată şi fiică rămase în suspensie, nerostit, faptul că cele două persoane din est erau dispuse să ofere familiei o sumă de bani compensatorie şi că suma aceea era absolut disproporţionată pe lângă banii cheltuiţi pentru creşterea de până atunci a copilei. Deşi nu era nevoie ca vreunul dintre ei s-o spună, ştiau amândoi că, de fapt, o vindeau pe fetiţă – pentru o sumă atât de importantă încât avea să conteze cu adevărat în viaţa lor. Bani pătaţi de sânge, asta erau. Mama fetiţei să hotărâse deja să nu se atingă de

nicio leţcaie. Tatăl ei n-avea decât să facă ce-l tăia capul – să-i folosească să-şi plătească datoriile, dacă asta voia. Dar, oricât de tare îi displăcea să conştientizeze acest lucru, adevărul era că şi ea avea de câştigat, direct sau indirect, câtă vreme locuia cu ai ei.

Rămase în urmă, ţinând strâns mâna fetiţei, în vreme ce tatăl ei porni încet spre casă. Proprietarii trebuie că-şi dăduseră seama că ajunseseră – nu mai era nimeni prin împrejurimi.

Observă că fiica ei tremura. Poate din pricina vântului îngheţat care cobora de pe munte, în ciuda vremii frumoase. Sau poate că fetiţa simţea că urma să se întâmple ceva groaznic, o schimbare uriaşă.

Cum de m-am lăsat convinsă? Asta era singura întrebare care-i trecea femeii prin minte în timp ce-şi privea tatăl apropiindu-se de uşă.

Ridicând-o pe fetiţă în braţe, femeia o strânse cu putere la piept, încercând s-o oprească din tremurat. Merseseră mult până acolo, şi cu avionul, şi cu maşina. Un tânăr, probabil unul dintre ajutoarele de la fermă, îi luase de la aeroport. Stătea încă în maşină. Fără îndoială primise ordine să nu se amestece în întâlnirea delicată care urma să aibă loc.

Uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat puţin trecut de vârsta mijlocie care-i salută călduros. De acum încolo nu mai era cale de întoarcere. Pe obrajii mamei se rostogoleau lacrimi. Fetiţa, văzând asta, începu să scâncească şi ea. Cei doi bărbaţi, care erau vechi prieteni, le aruncară o privire şi îşi continuară discuţia. Mama şi copila erau nişte simple figurante care nu aveau de jucat decât un rol mic în imaginea de ansamblu. Cât de ironic că bunica fetiţei, catalizatorul acelei decizii, nu fusese capabilă să îndure să vină cu ei.

Mama simţi cât de repede şi sigur o calmează îmbrăţişarea ei pe fetiţă şi îi opreşte tremuratul. Apoi îşi dădu seama că se simţea cu adevărat mama fetiţei, că nu era doar femeia din spatele geamului, şi speră – poate împotriva oricăror sorţi – ca şi fetiţa să simtă la fel faţă de

ea.

Se auzi un strigăt. Tatăl ei le chema, invitându-le să intre în casă. După ce făcu poticnit câţiva paşi spre casă, înlemni. Proprietarii casei ieşiseră amândoi în pragul uşii, afişând zâmbete menite să arate bunătate, însă bunătatea lor nu îi lăsă mamei impresia că ar fi reală. Parcă ar fi zâmbit numai ca să-i câştige încrederea.

Atunci, brusc, se hotărî: nu avea de gând să pună piciorul în casa aceea, nu avea de gând s-o lase pe micuţa Hulda la ei.

— Plec acasă, anunţă cu glas limpede şi rămase uimită de cât de fermă îi sunase vocea.

Tatăl ei se holbă la ea fără să scoată un sunet.

— Plec acasă, repetă ea, iar Hulda vine cu mine.

El se apropie, le îmbrăţişă pe amândouă şi spuse:

— Mi se pare corect, e alegerea ta.

Zâmbea.

Mama îşi strânse cu putere fetiţa, jurând să nu-i mai dea drumul niciodată.

XXIII

Hulda stătea de câteva minute în maşină, în dreptul secţiei de poliţie, nereuşind să-şi adune curajul să intre, fiindu-i groază de întâlnirea iminentă cu Magnús. Nu că ar fi regretat ceva. Fusese decizia corectă să studieze mai îndeaproape moartea Elenei şi nu avea deloc de gând să renunţe la anchetă fără luptă. Fusese necesar să-l viziteze pe Áki deşi, privind retrospectiv, poate că ar fi trebuit să se grăbească mai puţin şi să strângă mai multe informaţii despre el înainte. Însă asta era vina termenului-limită scurt pe care şi-l stabilise ca să rezolve cazul.

Îşi dădu seama că, aproape fără să gândească, îşi scosese telefonul şi formase numărul lui Pétur. Îi răspunse imediat.

— Hulda! spuse el vesel. Am aşteptat să mă suni.

Parcă ar fi fost bine-dispus tot timpul, mereu cu o atitudine pozitivă şi o stare luminoasă. Da, chiar îl plăcea – cum ar fi putut să nu-l placă?

— Serios? zise ea şi îi păru imediat rău de răspunsul acela grosolan pe care i-l stârnise mirarea mai degrabă decât dorinţa de a fi necioplită.

— Da, m-am gândit că poate ne întâlnim din nou în seara asta. Voiam să mă ofer să gătesc eu, acasă la mine.

— Ar fi minunat, răspunse Hulda, lăsându-se păcălită o clipă de seara luminoasă şi uitând că trecuse cu mult de ora cinei. Vreau să spun… ar fi fost grozav.

— Haide oricum. Pot să gătesc ceva acum. Am toate ingredientele, inclusiv o bucată excelentă de oaie – pot s-o pun pe grătar cât te aştept.

Apoi, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama, adăugă:

— Asta dacă nu cumva ai mâncat deja.

— Poftim? Nu, nu, de fapt, n-am mâncat.

Hot-dogul nu se punea la socoteală.

— Eu, ăăă, de-abia aştept.

Îşi dădu seama că rămăsese fără suflu, stresată de conversaţia iminentă cu Magnús, şi speră că Pétur n-o să

observe şi n-o să înceapă să-i pună întrebări stânjenitoare.

Recunoştea faţă de sine însăşi că simţea în interior o licărire caldă la gândul că merge în vizită la el. Avea nevoie disperată să vorbească cu cineva: despre Elena şi despre caz, despre renunţarea la serviciu… Şi mai erau şi celelalte lucruri pe care trebuia să i le spună.

— Excelent. Eşti pe drum? În cât timp ajungi?

— Trebuie să trec pe la birou mai întâi. Nu durează mult.

Cel puţin, aşa spera.

Coridorul care ducea la biroul lui Magnús nu păruse niciodată atât de fără sfârşit. Uşa era deschisă şi, chiar când ridică mâna ca să bată uşor în geam şi să-l atenţioneze că sosise, el ridică privirea. Sprâncenele i se uniseră într-o încruntătură ameninţătoare, iar Hulda îşi dădu imediat seama că întâlnirea urma să fie dificilă. Avea sentimentul neliniştitor că numai din cauza ei venise la birou în seara aceea splendidă de primăvară. Ce naiba greşise? Oare ar fi trebuit să obţină oficial permisiunea de a redeschide ancheta? Sau se plânsese Áki din pricina ei? Nu-i era greu să-şi închipuie că un om ca el are prieteni influenţi şi sus-puşi.

— Stai jos, lătră Magnús.

În mod normal, tonul lui ar fi făcut-o să se simtă ofensată, însă de data asta era atât de tulburată încât se lăsă doar să cadă pe scaunul din faţa lui şi aşteptă. Nici măcar nu deschisese gura încă.

— Ai trecut pe la Áki Ákason în seara asta?

Ea încuviinţă dând din cap. N-avea rost să încerce să nege.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi-a venit?

Iritarea lui Magnús părea să se fi transformat în furie.

Hulda tresări. Mai degrabă se aşteptase să primească o palmă pe mână decât să-l vadă explodând aşa.

— Cum adică? Am acţionat în baza… în baza…

El o întrerupse:

— Da, te rog chiar, zi odată, dă-mi o explicaţie. N-am

chef să te dau afară când oricum ieşi la pensie.

Hulda se adună.

— Am primit un pont cum că Áki ar fi implicat în trafic de droguri sau în prostituţie, ceva de genul ăsta.

— Şi de unde ai primit pontul ăsta?

Huldei nici prin gând nu-i trecea s-o implice pe Karen.

— O sursă. Nu pot să dezvălui cine, dar… de obicei m-am putut baza… pe el.

Să-i fi dat Karen o informaţie greşită? Oare fusese în vizită la un om de afaceri onest şi îl acuzase că face parte dintr-o reţea de crimă organizată? Ar fi fost o încurcătură de zile mari…

— Şi de ce, mă rog, te-ai apucat tu să investighezi o reţea de trafic de droguri? întrebă Magnús cu un glas profund dispreţuitor.

— Mi-ai zis să-mi aleg un caz.

— Să-ţi alegi un caz? repetă Magnús nedumerit.

— Da, să lucrez la un caz până trebuie să plec.

— Aha, am înţeles dar… Nici măcar o secundă nu mi-a trecut prin minte că o s-o iei în serios. Era doar o sugestie făcută într-o doară. Am crezut că o să mergi acasă să te relaxezi, să joci golf sau orice faci tu ca să te distrezi.

— Fac drumeţii pe munte.

— Bine, atunci, credeam că o să te apuci de drumeţii sau ceva de genul ăsta. Ce mama dracului crezi că faci investigând un caz fără să-mi spui şi mie?

— Am avut impresia că am permisiunea ta.

Vocea Huldei era mai echilibrată acum, pulsul îi scăzuse. Îşi aduna armele.

— Şi ce caz ţi-ai luat?

— Femeia din Rusia care a murit. Cea care a fost găsită pe Vatnsleysuströnd.

— Am înţeles. Parcă a fost cazul lui Alexander, nu? A fost rezolvat acum o sută de ani.

— Nu sunt chiar aşa de sigură. Ancheta lui a fost penibilă.

— Cum adică? întrebă Magnús tăios.

— Haide, Magnús, ştii la fel de bine ca mine că metodele

lui Alexander sunt cel puţin inconsecvente.

Hulda rămase uluită de propriul ei tupeu. Era ceva ce-şi dorise mereu să spună, dar nu îndrăznise niciodată. Dar, pe de altă parte, acum nu mai avea nimic de pierdut.

Magnús nu răspunse imediat, apoi în cele din urmă cedă punctul:

— Poate că nu e cel mai bun anchetator al nostru, dar…

— Nu contează. Trebuie să ai încredere în mine. Cred că e ceva aici, ceva ce am trecut cu vederea. Dacă a fost omorâtă, e de datoria noastră să aflăm.

— Nu… Nu… Cazul e închis, spuse Magnús, însă Hulda îi simţi ezitarea din glas.

— Nu poţi să mă dai afară pur şi simplu. Sigur am şi eu nişte drepturi după toţi anii ăştia.

El rămase tăcut o clipă, apoi întrebă din senin:

— Şi Áki unde intră în povestea asta?

— Există o şansă ca rusoaica să fi fost adusă aici ca să se prostitueze. Îmi pare rău dacă mi s-a dat o informaţie greşită. Nu voiam să deranjez un om nevinovat.

— Un om nevinovat? repetă Magnús şi izbucni într-un râs deloc vesel. E vinovat până-n gât. Asta e şi problema, fir-ar să fie.

— Cum adică?

— Conduce o reţea importantă de trafic de carne vie.

— Deci nu el s-a plâns de mine?

— Ai înnebunit de tot? Doamne sfinte, nu, n-am auzit nici pâs de la el. Nu, tocmai ai reuşit să pui în pericol luni întregi de muncă grea. Îl ţinem sub supraveghere şi, din câte ştim, n-avea nici cea mai vagă idee până azi. Şi asta numai datorită ţie.

Hulda rămase îngrozită.

— Vrei să spui că eu…?

— Da, tu… Oamenii noştri monitorizau perimetrul şi te-au văzut intrând, dar era deja prea târziu. Răul fusese făcut. Acum nu mai avem de unde să ştim ce pune la cale – poate îşi avertizează complicii, distruge dovezi… Echipa e chiar acum într-o şedinţă de criză şi încearcă să hotărască dacă să-şi reducă din pierderi şi să-l aresteze în clipa asta.

Problema e că aveau nevoie de mai mult timp să strângă dovezi împotriva lui. E un balamuc total. Şi vina o să cadă asupra ta. Ceea ce înseamnă că *eu* o să mi-o iau.

— Nu ştiu ce să spun. Pur şi simplu habar n-am avut.

— Bineînţeles că n-ai avut habar, fir-ar a dracului! Pentru că nu te-ai obosit să te consulţi cu cineva mai înainte. Cu tine e mereu aceeaşi problemă – nu ştii deloc să colaborezi!

Magnús lovi cu pumnul în birou.

— De fiecare dată aceeaşi nenorocită de poveste.

Hulda se burzului:

— N-am avut mereu de ales, să ştii. Tu şi amicii tăi n-aţi fost chiar dornici să „colaboraţi” de-a lungul timpului. Uneori am fost nevoită să mă târăsc singură prin cazuri pentru că n-a vrut nimeni să lucreze cu mine. Voi, băieţii, faceţi front comun şi mă lăsaţi pe dinafară. Nu, nu mă plâng – e prea târziu pentru asta şi, oricum, nu-mi stă în fire –, dar vreau să ştii cum a fost, înainte ca următoarea femeie să treacă prin acelaşi rahat.

Magnús păru năucit de reacţia ei.

— Nu m-am purtat cu tine altfel decât cu oricine altcineva din departament. Refuz să stau aici şi să ascult aşa ceva.

Hulda dădu din umeri.

— Ştii că nu-i adevărat, Magnús. Dar eu plec, aşa că nu mai e problema mea.

— Cred că şedinţa asta a durat destul. Cazul e închis.

De data asta Hulda fu cea care lovi cu pumnul în masă. Continua să se surprindă singură, iar toată furia acumulată ţâşnea acum la suprafaţă:

— Nu! Mai am nevoie de timp ca să termin asta. Măcar atât îmi datorezi, nu ţi se pare?

Magnús rămase încremenit de izbucnirea ei, fără vreo expresie pe chip.

— Mai am nevoie de câteva zile, poate o săptămână. O să te ţin la curent, ca să nu mai fie vreun pericol să-i calc pe colegi pe picioare. A fost ceva complet neintenţionat, cum îţi dai foarte bine seama.

El rămase pe gânduri, înainte să spună, fără tragere de inimă:

— Bine. Îţi dau o zi.

— O zi? Nu-mi ajunge sub nicio formă.

— Va trebui să-ţi ajungă, fir-ar să fie! M-am săturat până peste cap de tine! Trebuie doar să te scoli în creierii dimineţii. Facem un târg: mâine te las în pace, bine? Dar poimâine vii aici şi îţi eliberezi biroul. După aia poţi să începi să te obişnuieşti cu ieşirea la pensie.

XXIV

Lumina slăbea.

După ce condusese un timp, se obişnuise cât de cât să se descurce cu zăpada. Maşina 4×4 răspundea bine la comenzile din volan, iar crusta îngheţată rezista sub greutatea lor. Viscolul promis nu-şi făcuse încă apariţia, deşi câţiva fulgi începuseră să cadă, suficient cât să fie nevoie să pornească ştergătoarele.

Până la urmă, el avusese dreptate: făcea parte din pachet, din aventura la care se înscrisese şi ea. Acum îi părea rău că încercase să evite provocarea.

După ce ea condusese o bună bucată de timp, el preluase din nou volanul şi pornise într-un ritm alert, până când în faţa lor se iţi un munte, moment în care ridică piciorul de pe acceleraţie şi aşteptă ca maşina să se oprească singură.

— E bine aşa. Lăsăm maşina aici.

Ieşi din maşină într-un mic vârtej de zăpadă şi studie împrejurimile.

— Urcăm acolo, pe munte? întrebă ea neîncrezătoare, privind cu teamă ţancurile negre, golaşe, care se iţeau de sub un strat alb.

El clătină din cap.

— Nu, nu până sus, doar până în valea de după colină. Drumul o să fie cam greu, însă.

Întunericul se apropia înspăimântător de repede, iar ea nu spera decât să ajungă la destinaţie cât era încă amurg. Noaptea probabil era de nepătruns în zona aceea unde nu răzbătea nicio licărire îndepărtată de la vreun oraş şi unde nu era nimic altceva decât munţi zăpadă.

— O să… o să mai fie şi alţi oameni prin împrejurimi?

— Nu se mai aventurează nimeni până aici, răspunse el sec.

Începuse să descarce maşina şi rucsacii lor erau deja întinşi în zăpadă lângă restul echipamentului. El băgă mâna într-un rucsac şi scoase de acolo un pulovăr gros, un

lopapeysa *tradiţional, tricotat de mână din lână islandeză, cu zig-zagul alb, maro şi cenuşiu distinctiv în jurul gulerului.*

— Poftim. Pune-l pe tine sau o să îngheţi, spuse el şi-şi arătă dinţii.

În lumina amurgului, era greu să-ţi dai seama dacă zâmbea larg sau rânjea maliţios.

Ea se supuse fără să protesteze, scoţându-şi pufoaica groasă. Simţi un fior pe şira spinării. Probabil că din pricina frigului, îşi spuse, dar când se gândi mai bine poate… poate că era de frică.

El îi dădu rucsacul şi, dezechilibrându-se puţin sub greutatea lui, ea şi-l puse în spate. El o ajută cu chingile, apoi îi fixă târnăcopul pe lateral.

Nu făcuseră mai mult de câţiva paşi înainte ca ea să-şi dea seama că uitase să-şi pună mănuşile. În numai câteva clipe pierduse orice senzaţie din degete şi trebui să-l roage s-o ajute să-şi scoată mănuşile din rucsac. După ce făcu asta porniră mai departe, croindu-şi anevoie drum prin stratul tot mai gros de zăpadă până când, într-un târziu, el se opri.

— O să încercăm să urcăm aici. Crezi că te descurci?

În faţa ei văzu versantul abrupt, alb, care se ridica spre înălţimi nevăzute. Vârful îi era obturat de lumina slabă şi de fulgii care o înţepau în ochi.

— Crezi că te descurci? întrebă el din nou.

Ea dădu aprobator din cap, neîncrezătoare, şi îl aşteptă să o ia înainte.

— Tu prima, anunţă el după un scurt moment de linişte.

Nu-i veni să-şi creadă urechilor. Sub nicio formă nu avea de gând să înfrunte povârnişul acela singură şi fără ajutor.

— Eu? De ce?

— Nu ştiu cât de solidă e zăpada acolo sus. Dacă are loc vreo avalanşă, pot să te scot eu.

Ea rămase pe loc, înţepenită de spaimă, întrebându-se dacă el glumea, dar temându-se că vorbea cât se poate de serios.

Îi dădu beţele pe care până atunci ea le avusese prinse

de rucsac şi o îndemnă să-i dea bice.

Văzând că n-are încotro, ea porni la drum, urcând cu extrem de multă grijă. La început unghiul de înclinare nu era prea mare, dar pe măsură ce ajungea mai sus creştea abrupt. Încercă să se concentreze la fiecare pas în parte, să ţină privirea în jos, să încerce să nu-şi piardă echilibrul. Din când în când se uita în sus, dar solul alb şi zăpada care cădea se contopeau în una şi aceeaşi imagine şi nu putea nici în ruptul capului să vadă unde se termina panta. Devenea tot mai greu să ridice picioarele şi încă şi mai dificil să găsească un punct de sprijin. În curând începu să alunece înapoi la fiecare pas, uneori trebuindu-i mai multe încercări ca să câştige doar câţiva centimetri. Încercă să-şi construiască singură puncte de sprijin lovind zăpada cu vârful bocancilor, însă cu rezultate modeste, până când, într-un moment de teamă ameţitoare, simţi cum îşi pierde echilibrul şi alunecă până la jumătatea drumului pe care-l străbătuse.

XXV

Câţiva nori brăzdau cerul deasupra brazilor înalţi din grădina lui Pétur, de parcă ar fi fost zugrăviţi cu mişcări ample de pensulă pe bolta albastră a cerului, iar soarele se îndrepta, într-un târziu, spre apus. De obicei, era o perioadă din an care Huldei îi dădea vitalitate, însă nu şi azi. Azi era cu desăvârşire secătuită de puteri după întâlnirea cu Magnús, prea obosită să mai lucreze la investigaţie. Elena trebuia să mai aştepte până de dimineaţă.

Pétur deschise uşa înainte ca ea să apuce să bată. Fără îndoială se uitase după ea de la fereastra din bucătărie. Încercă să nu-i arate cât era de obosită.

— Hulda! Intră.

Era cald ca întotdeauna, ca un doctor care vorbeşte cu pacientul lui preferat. O conduse în livingul care servea şi drept sufragerie, unde masa fusese deja pusă şi unde, ca piesă de rezistenţă, trona o friptură de oaie care părea extrem de suculentă, proaspăt luată de pe grătar. Mirosea atât de bine încât Hulda îşi dădu seama că îi era o foame de lup. Pétur desfăcuse şi o sticlă de vin, cum Hulda şi sperase. Cu atât mai bine că fusese prevăzătoare, lăsându-şi maşina acasă şi luând un taxi până aici.

— Arată bine, zise ea.

El îi oferi un scaun, iar Hulda se aşeză recunoscătoare, simţind cum oboseala i se scurge din mâini şi picioare. Pétur dispăru în bucătărie. Se simţi puţin ciudat să rămână acolo, simţind că nu face parte din ambianţă, ca şi cum ar fi intrat cu forţa. Totuşi, o parte din ea se simţea ca şi cum ar fi ajuns acasă. Poate din cauza grădinii pe care o vedea pe fereastra livingului şi care-i amintea puţin de vechea ei grădină de pe Álftanes.

Locuinţa lui Pétur era caldă dar, mai mult decât atât, avea un aer intim, de casă. Da, se putea vedea cu uşurinţă trăind acolo, bucurându-se de compania lui Pétur, gătind împreună cu el, bând vin până târziu în noapte…

— Ai avut o zi lungă? întrebă Pétur când se întoarse cu un castron cu legume. La mine a fost destul de liniştită. O să-ţi placă atunci când o să ieşi la pensie – o femeie în formă aşa ca tine, cu atâtea interese în afara serviciului…

— Aşa cred, răspunse Hulda mohorâtă. Da, s-ar putea spune că am avut o zi destul de… solicitantă.

Pétur se aşeză.

— Serveşte-te cât e cald. De obicei e foarte bună făcută aşa, pe grătar. E o schimbare foarte plăcută când mai ai pe cineva pentru care să găteşti.

— Mersi.

Luă o înghiţitură. Aroma era excepţională: Pétur era fără doar şi poate un bucătar excelent. Cu siguranţă asta însemna o bilă albă pentru el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Cum?

— Azi. S-a întâmplat ceva, îmi dau seama.

Hulda cumpăni cât de multe informaţii să-i împărtăşească. Problema nu era să discute cazul, pentru că avea totală încredere în discreţia lui Pétur, dar nu prea îi venea să-i povestească despre întâlnirea cu Magnús – parţial din pricină că-i era ruşine de încurcătura pe care o crease, chiar dacă nu din rea-intenţie.

După o tăcere care dură câteva minute, dar cumva nu deveni stânjenitoare, se surprinse spunând:

— Am avut o întâlnire cu şeful meu. Vrea să renunţ la anchetă.

— Imediat?

— Da.

— De ce? Şi chiar o să renunţi?

— Am interogat o persoană de care n-ar fi trebuit să mă ating. E o poveste lungă dar, practic, ancheta mea s-a suprapus cu o altă investigaţie. Habar n-aveam că era în desfăşurare, deşi trebuie să recunosc că parţial a fost vina mea, pentru că nu l-am ţinut la curent pe şeful meu. Nu avea nici cea mai vagă idee ce fac.

Oftă.

— Inspectorul care s-a ocupat înainte de caz e turbat şi

el. Sinceră să fiu, am cam intrat în bucluc.

— Sigur o să se rezolve. Sunt convins de asta.

Ca de obicei, Pétur era imperturbabil.

— Şi, la cum te cunosc, n-o să renunţi fără luptă.

Hulda izbucni în râs.

— Nu, am reuşit să mai obţin o zi de la el. Ultima mea zi.

— Atunci ai face bine să profiţi de ea.

— Poţi s-o mai spui o dată.

Ridică paharul şi luă prima înghiţitură.

— Cu alte cuvinte, s-o iau uşor cu vinul ăsta excelent.

— Şi, după se termină ziua de mâine, o să fii liberă. Felicitări!

— Chiar ştii să priveşti partea plină a paharului.

— N-ar trebui să sărbătorim faptul că ieşi la pensie?

— Dacă vrei, zise Hulda cu glas moale. Asta e deja o sărbătorire în toată regula. E absolut delicios.

— Am putea să urcăm pe Esja, sugeră Pétur. Ce zici? Am fost de nu ştiu câte ori până sus, dar nu mă plictisesc niciodată. Nu toată lumea are norocul să aibă muntele în curtea din spate. Iar priveliştea asupra oraşului într-o zi senină…

— Nu trebuie să mă convingi – mergem, răspunse Hulda şi, pentru prima dată de mult timp, descoperi că realmente aşteaptă ceva cu nerăbdare.

Preţ de numai o clipă cochetă cu ideea de a o abandona pe Elena şi a se pune pe sine pe primul loc, îndeplinindu-i visul lui Magnús şi ieşind la pensie imediat. Era cât pe ce să propună să urce pe Esja a doua zi.

Cuvintele îi dansară pe vârful limbii.

Dar când deschise gura spuse:

— Bun, rămâne poimâine. O să mai am nevoie de o zi pentru anchetă.

Şi imediat avu o premoniţie puternică, tulburătoare, că luase decizia greşită.

Pentru a doua seară la rând, exagerară cu vinul roşu. Huldei îi era groază de dimineaţa zilei următoare, era îngrijorată că iar o să doarmă prea mult şi o să fie prea

mahmură ca să realizeze ceva util. Însă lui Pétur părea să-i placă să o aibă în vizită, iar ea trebuia să recunoască faptul că îi plăcea compania lui. Era trecut cu mult de miezul nopţii. Ceasurile se scurseseră într-o clipită, subiectele de conversaţie le veniseră extrem de uşor. Nevrând să pună capăt serii minunate, Hulda stătea ghemuită pe canapeaua lui de piele.

Acum erau unul lângă celălalt, păstrând totuşi o distanţă cuviincioasă. Era limpede că Pétur avea grijă să nu se apropie prea mult: ştia ce face.

— Ieri mi-ai spus că nu l-ai cunoscut niciodată pe tatăl tău, zise el.

Hulda încuviinţă dând din cap.

— Mama ta s-a căsătorit vreodată? Sau te-a crescut singură?

— Nu, nu s-a căsătorit. Am locuit cu bunicii mei, răspunse Hulda. Eu şi bunicul eram prieteni foarte buni – faţă de el eram cel mai apropiată. Cred că în anumite privinţe ne asemănăm mult. Bănuiesc că a fost ca o punte către partea aceea de familie. De mama n-am fost niciodată atât de apropiată, însă datorită bunicului am simţit că locul meu e acolo, dacă înţelegi la ce mă refer. Nu mi-am cunoscut niciodată rudele din partea tatei. Fără bunicul meu, nu cred că aş fi avut o copilărie prea fericită.

Pétur aprobă dând din cap, iar Hulda simţi că înţelesese.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe tata, continuă ea cu glas scăzut, îndurerat, brusc venindu-i să plângă.

Era din pricina vinului. Ştia că e ameţită, dar îi plăcea prea mult ca să se oprească.

— Cum a fost să creşti cu o mamă singură în vremurile acelea? întrebă Pétur, schimbând politicos subiectul fără să se îndepărteze prea mult de la firul iniţial al discuţiei. Ştiu că acum e ceva care s-a banalizat, dar îmi amintesc cum vorbea lumea despre unul dintre prietenii mei de la şcoală care nu avea tată – vreau să spun, care nu-şi cunoştea tatăl.

— A fost greu, recunoscu Hulda, apoi se întinse spre sticlă şi umplu din nou paharele goale. Foarte greu. Mama

schimba întruna joburile, din câte îmi amintesc. Pe atunci nu era ceva obişnuit ca femeia să pună pâinea pe masă, după cum ştii, şi nu putea să lucreze mereu cât şi-ar fi dorit din cauza mea. A fost o adevărată luptă. Nu o duceam deloc bine – nu cred că exagerez dacă zic asta. Faptul că aveam un acoperiş deasupra capului nu se datora decât norocului că puteam locui cu bunicii mei. Aveam mereu mâncare pe masă, dar nu aveam bani pentru nimic altceva. Niciunul dintre noi nu-şi putea permite vreun moft. În copilărie mi s-a părut greu, cum sigur poţi să-ţi închipui.

— Păi, sincer să fiu, nu prea pot să-mi imaginez, zise Pétur cu glas tărăgănat. Tatăl meu a fost doctor, ca mine, deci noi am dus-o mereu bine. Din fericire. Cel mai rău lucru la sărăcie e efectul pe care-l are asupra copiilor.

— De fapt…

Hulda se opri, simţindu-se puţin cherchelită din pricina vinului şi întrebându-se cât de înţelept era să-şi ducă ideea la bun sfârşit. Cât de multe ar fi fost bine să-i spună acestui bărbat? Oare putea avea încredere în el? Pe de altă parte, poate că ar fi fost bine, chiar sănătos, să se mai deschidă din când în când în legătură cu trecutul ei. Ţinuse lucrurile în ea de prea mult timp. Poate că asta era ocazia pe care o aşteptase. Nu izbutise niciodată să discute chestiuni personale la serviciu. Niciunul dintre colegii ei mai tineri nu era interesat să asculte suişurile şi coborâşurile din viaţa unei femei de şaizeci şi patru de ani. Mai mult, îşi putea număra prietenii, prietenii *adevăraţi,* pe degetele de la o mână, şi asta într-o zi bună. Hotărî să rişte:

— De fapt, lucrurile ar fi putut merge cu totul altfel.

— Serios? întrebă Pétur.

Răspunsul veni prompt, fără ca glasul să-i patineze câtuşi de puţin, astfel că Hulda se întrebă printre aburii alcoolului dacă nu cumva dăduse peste cap mai multe pahare decât el.

— Mama m-a dus la un cămin când eram mică de tot – un soi de casă de copii, aproape ca un orfelinat. Am auzit povestea de la bunicul. Mama nu mi-a suflat nicio vorbă

despre asta. Pe atunci era considerat gestul corect şi cuviincios pentru mamele necăsătorite. Din aluziile bunicului am dedus că el şi bunica au presat-o să facă asta şi că, mai târziu, lui a ajuns să-i pară rău. Mi-a zis că am fost despărţită de mama la scurt timp după ce m-am născut, îţi aminteşti genul ăla de case?

— Nu personal, dar am auzit de ele, bineînţeles.

— Se pare că mama mă vizita în mod regulat, ceea ce e firesc, cred. Bunicul a zis că era mândru de ea. Imediat ce a reuşit să strângă destui bani, s-a dus şi m-a recuperat. Avea tot dreptul, deşi cred că bebeluşii din căminele acelea erau de obicei daţi la casa de copii, în plasament sau adoptaţi.

— Ai stat mult acolo? întrebă Pétur.

— Aproape doi ani. Şi, ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns de rău, în tot acel timp mama n-a avut voie să mă atingă sau să mă ţină în braţe nici măcar o dată. Cred că părinţii aveau voie să-şi vadă copiii numai printr-un geam. Personalul considera că dacă părinţii ar fi avut voie să aibă contact cu ei, copiilor le-ar fi fost prea greu atunci când aceştia plecau.

— Bănuiesc că nu-ţi aminteşti…?

Pétur lăsă întrebarea neterminată.

— Nu, nu-mi amintesc nimic din perioada aceea, zise Hulda. Eram mult prea mică. Dar am vizitat o dată clădirea unde a fost căminul. Vorbim despre acum o mie de ani. Am avut un sentiment atât de ciudat să intru pe uşa aceea… O senzaţie copleşitoare de *déjà vu.* Geamul dispăruse, dar am văzut poze cu el. În timp ce mergeam pe coridor m-am oprit instinctiv lângă o uşă închisă şi am rugat-o pe femeia care-mi prezenta locul să-mi spună dacă acolo dormeau copiii. A dat din cap şi mi-a zis că da, iar în clipa când a deschis uşa, m-a lovit. Mi-am dat seama, pur şi simplu mi-am dat seama că dormisem în camera aceea. Nu trebuie să mă crezi, dar a fost o experienţă ieşită din comun.

— Te cred, spuse Pétur.

Ca de fiecare dată, răspunsese fără ezitare şi spusese exact ce trebuia.

— Am o singură amintire reală din copilăria mică, continuă Hulda. Au fost planuri să fiu dată în adopţie – asta după ce mă luase mama înapoi şi locuiam la bunici. Un cuplu era interesat să mă înfieze. Din nou, am aflat de asta de la bunicul, nu de la mama, dar n-am niciun motiv să mă îndoiesc de ce mi-a spus, iar de data asta chiar îmi amintesc câte ceva din episodul acela. Ţin minte zborul – cred că am zburat spre est. Sunt destul de sigură că aşa e pentru că oamenii aceia locuiau între nisipurile glaciare din districtul Skaftafell şi pe atunci era chinul de pe lume să ajungi acolo. N-am uitat niciodată călătoria aceea, deşi eram doar un copil. Nu ieşeam niciodată din Reykjavík, deci bănuiesc că mi-au rămas o parte dintre amintiri pentru că a fost aşa de neobişnuit.

— Spune-mi… ezită Pétur, parcă nesigur dacă să-şi ducă ideea până la capăt. Poate e o întrebare nepotrivită…

— Dă-i drumul, zise Hulda şi îi păru rău imediat.

— Ei bine… Dacă ai avea de ales, ştiind ce ştii acum, ai fi preferat să creşti cu mama ta?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Hulda, poate tocmai pentru că de multe ori, aproape inconştient, îşi pusese aceeaşi întrebare, fără să ajungă la un răspuns concludent. Oare copilăria ei fusese fericită? Nu tocmai. Poate chiar deloc. Dar nu avea de unde şti dacă lucrurile ar fi fost mai bune dacă ar fi crescut-o nişte străini. Oare ar fi contat banii? Oare sărăcia din copilărie, lupta necontenită pentru supravieţuire îşi lăsaseră amprenta asupra ei?

Se gândi iar la anii de început, căutând amintiri vesele. Într-una dintre ele se vedea stând în dormitor şi ascultând o poveste. Nu-şi amintea despre ce era povestea, dar amintirea era vie şi caldă. Persoana de lângă ea fusese bunicul, nu mama. Îşi aminti şi de un drum, pe când avea opt sau nouă ani, până la magazinul din colţ, care era închis deja de mulţi ani. Mersese acolo să-şi cheltuiască propriii bani, o mică avere pe care o strânsese lucrând pentru bunicul ei peste vară, când îl ajutase la bricolaj în micul apartament. Totul era legat de bunicul ei, nu de

mama ei, şi totuşi mama ei se purtase mereu atât de frumos cu ea…

Nu se grăbi să răspundă.

— Trebuie să recunosc, fie vorba între noi, şi o s-o pun pe seama vinului dacă mai târziu o să regret că purtăm discuţia asta, că aş fi avut o copilărie mai fericită, deşi e imposibil de zis dacă adopţia ar fi ajutat. Ce cred eu, lucrul de care sunt sigură, e că viaţa mea ar fi fost mai bună dacă aş fi putut sta cu mama de la bun început. Ştiu că, teoretic, copiii nu-şi amintesc nimic din primii ani de viaţă, dar una e să-ţi aminteşti şi alta e să simţi. Cred că am rămas cu nesiguranţa aceea şi asta m-a afectat toată viaţa. Cred şi că biata mama s-a simţit vinovată din clipa în care m-a lăsat acolo până-n ziua în care a închis ochii. Iar vina poate fi o povară grea.

— Îmi pare rău, Hulda, n-am vrut să… să fiu indiscret.

— Nu contează. M-am săturat să fiu hipersensibilă faţă de trecut. Ce e făcut e bun făcut. N-are sens să plângi după ceea ce nu mai poţi schimba. Deşi, inevitabil, ajungi să regreţi nişte lucruri care aşteaptă mereu să te ia prin surprindere în vis.

Hulda lăsă să se aştearnă tăcerea, în timp ce privirea îi străbătu livingul arătos. Se gândi, nu pentru prima oară, că Pétur nu ştiuse niciodată ce înseamnă să nu ai cu ce trăi.

El deschise gura să spună ceva, dar Hulda i-o luă înainte:

— Mă întrebi mereu despre mine.

Zâmbi ca să-i arate că nu era o critică.

— Acum hai să vorbim despre tine. Tu şi soţia ta aţi construit casa asta?

— Da, de fapt, da. A fost o locuinţă minunată. Poziţia e bună, desigur, e într-o zonă frumoasă. La un moment dat am fost pe punctul s-o vindem, dar sunt extrem de bucuros că nu am făcut-o. Sunt foarte ataşat de ea. Adăposteşte atâtea amintiri – şi bune, şi rele, desigur – şi am de gând să rămân aici, deşi e mult prea mare.

După o clipă, adăugă:

— Prea mare pentru o singură persoană, adică.
— De ce?
— Poftim?
— De ce aţi fost pe punctul s-o vindeţi?
Instinctele ei de anchetator intraseră în alertă şi se aruncase negreşit asupra acelei mici ezitări.
Pétur nu răspunse pe dată. Se ridică şi mai luă o sticlă, apoi se aşeză din nou pe canapea, tot la o distanţă cuviincioasă.
— La un moment, cam în urmă cu cincisprezece ani, părea că ne îndreptăm spre divorţ.
Hulda îşi dădu seama că îi era greu să vorbească despre subiectul acela.
Aşteptă în linişte.
După o pauză lungă şi încă o înghiţitură de vin, Pétur explică:
— A avut o aventură. Dura deja de câţiva ani, iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee. Când am descoperit din întâmplare, ea s-a mutat. Am cerut divorţul şi aproape finalizaserăm totul când ea a venit la mine şi m-a implorat să-i mai dau o şansă.
— Ţi-a fost uşor s-o ierţi?
— Da, de fapt. Poate pentru că era vorba despre ea, şi pentru că o iubisem în toţi anii aceia. Asta nu s-a schimbat niciodată. Pe de altă parte însă, cred că pur şi simplu aşa îmi stă în fire. Mereu mi-a fost uşor să-i iert pe alţii. Nu ştiu de ce.
Auzind asta, Hulda se gândi că poate nu erau chiar atât de potriviţi pe cât crezuse. Pentru că ei nu-i era uşor să ierte.
— Spuneai că ai locuit cândva pe Álftanes? întrebă el, schimbând subiectul. Ai avut o casă acolo?
— Da, era…
Se opri ca să-şi aleagă cuvintele cu grijă.
— Era un loc superb, chiar lângă mare. Încă mi-e dor de sunetul valurilor. Dar tu? Ai locuit vreodată lângă mare?
— La un moment dat. Tatăl meu lucra ca doctor în est, dar eu sunt băiat de oraş, de fapt. Am crescut mai degrabă

în mugetul traficului decât al valurilor. Ai vândut când a murit soţul tău?

— Da, nu-mi permiteam s-o întreţin.

— Ai zis că a murit destul de tânăr, nu?

— Avea cincizeci şi doi de ani.

— Cumplit, absolut cumplit.

Hulda încuviinţă dând din cap.

În ciuda subiectelor sumbre despre care discutau, livingul părea un refugiu plin de linişte. Afară, noaptea era pe cât de întunecată putea fi în luna mai. Însă în clipa aceea îi sună telefonul, spărgând pacea cu zgomotul lui puternic, invaziv. Aruncându-i lui Pétur o privire prin care îşi cerea scuze, Hulda cotrobăi în adâncurile genţii sale. E puţin zis că rămase surprinsă văzând cine o sună, mai ales că era trecut de miezul nopţii. Era asistenta care îl călcase cu maşina pe pedofilul acela, femeia pe care Hulda o scăpase prefăcându-se nu-i auzise niciodată mărturisirea. Sperase să nu mai audă vreodată de incidentul acela.

Respinse apelul.

— Scuze, n-am niciun moment de linişte.

— Că bine zici.

Pétur zâmbi.

Hulda puse telefonul pe masă, lângă noua sticlă de vin roşu. Era limpede că încă nu terminaseră – mai rămăsese destul vin.

Telefonul îi sună din nou.

— Fir-ar să fie, mormăi Hulda, mai tare decât intenţionase.

— Răspunde, o îndemnă Pétur cu amabilitate. Nu mă deranjează.

Însă Hulda nu-şi dorea absolut deloc să stea de vorbă cu fiinţa aceea vitregită de soartă, care probabil încă nu-şi revenise după infracţiunea comisă şi căuta cu disperare să-şi elibereze conştiinţa descărcându-se singurei alte persoane care cunoştea adevărul. Hulda nu avea de gând să-i fie duhovnic, cu atât mai puţin în momentul acela. Se bucura de compania lui Pétur şi nu avea niciun motiv să strice atmosfera.

— Nu, nu-i nimic urgent. De fapt, nu înţeleg de ce sună la ora asta. E lipsă de bun-simţ.

Hulda respinse din nou apelul, iar de astă dată îşi închise telefonul.

— Aşa, poate că acum o să fim lăsaţi în pace.

— Mai vrei vin? întrebă Pétur, cu ochii la paharul ei pe jumătate gol.

— Nu te refuz, mulţumesc. Însă ar fi bine să fie ultimul. Îţi aduc aminte că mâine lucrez.

Pétur îi umplu paharul. Urmă o tăcere destul de lungă. Hulda nu avea nimic de spus. Era prea obosită, iar alcoolul n-o ajuta.

— A fost decizia ta să nu ai copii? întrebă Pétur, cam pe neaşteptate.

Dar poate că era o continuare firească a discuţiei despre soţul Huldei.

Întrebarea o luă pe nepregătite, deşi ar fi trebuit să-şi dea seama că, mai devreme sau mai târziu, urma să fie nevoită să-i spună lui Pétur – cel puţin dacă relaţia lor continua în acest fel.

Durǎ puţin până să-şi dea seama cum să răspundă, iar Pétur aşteptă cu răbdarea lui caracteristică. Nu părea să lase prea multe lucruri să-l tulbure.

— Am avut o fiică, spuse ea în cele din urmă, alegând răspunsul simplu.

— Îmi pare rău, am crezut…

Pétur era surprins şi puţin confuz.

— Mi s-a părut că ai zis… Aveam impresia că tu şi soţul tău nu aţi avut copii.

— Asta pentru că am evitat înadins subiectul. Iartă-mă – încă mi se pare greu să vorbesc despre asta.

Auzind cum vocea îi cedează, Hulda se strădui să nu-şi lase chipul să se schimonosească.

— A murit.

— Am rămas fără cuvinte, zise Pétur şovăitor. Îmi pare foarte rău să aud asta.

— S-a sinucis.

Hulda simţi cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Era

adevărat că nu obişnuia să vorbească despre subiectul acela. Deşi se gândea în fiecare zi la fiica ei, abia dacă vorbea vreodată despre ea.

Pétur nu scoase niciun sunet.

— Era atât de mică, abia făcuse treisprezece ani. După aceea n-am mai încercat să avem copii. Jón avea cincizeci de ani, eu eram cu zece ani mai mică.

— Dumnezeule… Ai trecut printr-un adevărat malaxor, Hulda.

— Nu pot să vorbesc despre asta, îmi pare rău. Oricum, asta s-a întâmplat. Apoi a murit Jón şi de atunci sunt singură.

— Aspectul ăsta ar putea fi pe cale să se schimbe, zise Pétur.

Hulda încercă să zâmbească, dar brusc se simţi copleşită de oboseală. Era destul. Trebuia să plece acasă.

Pétur parcă intui cum se simţea ea.

— Gata pentru seara asta?

Hulda dădu din umeri.

— Da, poate. M-am simţit foarte bine, Pétur.

— Repetăm mâine seară?

— Da, răspunse ea fără să ezite. Ar fi minunat.

— Poate mergem undeva la masă? Să-ţi sărbătorim ieşirea la pensie. Fac cinste cu cina la Hotelul Holt. Cum sună?

Era o ofertă foarte generoasă.

— Doamne, da, ar fi superb. Nici nu mai ştiu de când n-am fost acolo. Cred că de vreo douăzeci sau treizeci de ani.

Restaurantul de la Hotelul Holt era unul dintre cele mai simandicoase localuri din Reykjavík, iar Hulda îşi amintea, de fapt, foarte bine ultima dată când mersese acolo. Fusese o cină aniversară, cu soţul şi fiica ei. Un eveniment fericit. Costisitor, dar memorabil.

— Nu pot să te forţez să mănânci ce gătesc eu chiar în fiecare seară. Bun, deci rămâne stabilit.

Hulda se ridică şi Pétur făcu la fel, pupând-o scurt pe obraz.

— Oaia a fost excelentă, zise ea. Mi-aş dori să ştiu să fac

şi eu carnea pe grătar aşa.

Când intrară în hol, Pétur întrebă pe neaşteptate:

— Cum o chema?

Hulda fu luată prin surprindere. Deşi înţelesese la ce se referă, ca să câştige timp alese să se prefacă:

— Poftim?

— Cum o chema pe fiica ta?

Glasul îi era blând. Era interesat cu adevărat.

Hulda îşi dădu brusc seama că trecuseră ani întregi de când nu-i mai rostise numele cu voce tare şi se simţi ruşinată.

— Dimma. O chema Dimma. E neobişnuit, ştiu.

Însemna „întuneric”.

ULTIMA ZI

I

Hulda se răsuci în pat pe cealaltă parte, nedorind să se ridice. Îşi îngropă capul în pernă şi încercă să aţipească din nou, însă răul fusese făcut: era prea târziu să mai adoarmă. Pe vremuri reuşea să se bucure de câte un somn bun, însă, cu vârsta, acest lucru devenise tot mai inefabil.

Cu toate astea, când se uită la ceasul deşteptător, descoperi spre nefericirea ei că dormise până la fel de târziu ca în ziua precedentă – cu alte cuvinte, până prea târziu.

Trebuia să folosească fiecare clipă din zi dacă voia să ducă la capăt ancheta dar, imediat ce se ridică în capul oaselor, o lovi o durere de cap ameţitoare. Deşi seara cu Pétur fusese minunată, n-ar fi trebuit să bea atât de mult. Îşi ieşise din mână. În mod normal bea doar câte un pahar de vin la câte o masă. Totuşi, nu avea de ales decât să ignore mahmureala şi să se concentreze asupra cazului, cu toate că îşi pierdea interesul cu repeziciune. În afară de sentimentul datoriei faţă de rusoaica moartă, singurul lucru care o mai motiva acum era pura încăpăţânare. Pur şi simplu nu suporta gândul să-l lase pe Magnús să câştige. După ce îl bătuse la cap să-i mai acorde încă douăzeci şi patru de ore pentru anchetă, trebuia să facă tot ce putea înainte să-i dea raportul în seara aceea şi să-şi ia rămas-bun definitiv de la poliţie.

Îşi dădu seama că lucrul pe care îl aştepta cu adevărat cu nerăbdare era următoarea întâlnire cu Pétur. Număra orele până la cina de la Hotelul Holt.

II

Încercă să se ridice în picioare pe zăpada alunecoasă, însă având în spate greutatea rucsacului, care o dezechilibra, lucrul ăsta era mai uşor de zis decât de făcut.

— Vino jos! o chemă el.

Ea se supuse, coborî târâş restul drumului şi mulţumi cerului că ajunsese jos teafără.

— Dă-mi beţele, zise el. O să ne punem crampoanele şi o să te poţi folosi de târnăcopul pentru gheaţă.

Mai bine echipată de astă dată, înfruntă din nou povârnişul, cu inima în gât.

Urcarea era tot anevoioasă însă acum, datorită crampoanelor, reuşea să-şi găsească puncte de sprijin mai bune în zăpadă. Înaintă centimetru cu centimetru, rugându-se să nu-şi piardă iar echilibrul. Ţinea privirea fixată la pământul din faţa ei, îngrozită ca nu cumva să se răstoarne pe spate în punctul cel mai abrupt. Făcând câte un pas laborios după altul, observă la un moment dat că depune mai puţin efort şi îşi dădu seama că partea cea mai rea trecuse şi că drumul rămas părea să devină mai uşor. Cu genunchii tremurându-i de bucurie, se lăsă să cadă în zăpadă şi aşteptă, simţindu-se epuizată fizic şi mintal. Panta era atât de abruptă încât nici măcar nu putea să vadă dacă el începuse urcarea, darămite cât de mult urcase, însă îi era teamă să-l strige, cu gândul la ce-i spusese – pe jumătate în glumă, ce-i drept – despre pericolul stârnirii unei avalanşe. De ce naiba îl lăsase s-o atragă în nebunia asta?

III

Trecuse cu mult de ora micului-dejun şi, oricum, Huldei i se făcea rău numai dacă se gândea la mâncare. Hotărî în schimb să ia rapid o gură de aer proaspăt şi merse până la supermarketul din colţ. Afară era mai mohorât decât în ziua dinainte, cerul era acoperit de un strat gros de nori cenuşii iar vântul sufla neobişnuit de tare pentru perioada aceea. Oare primăvara chiar venise şi plecase într-o singură zi?

Vremea îi tulbură Huldei dispoziţia. De regulă nu lăsa climatul islandez imprevizibil s-o afecteze, dar se pomeni dorindu-şi ca, dintre toate zilele, ziua aceea, ultima zi din vechea ei viaţă, să fi început mai promiţător.

Toată noaptea o bântuiseră vise despre Dimma, însă în ciuda acestui lucru reuşise în sfârşit să se odihnească. Deşi visele fuseseră încărcate de tristeţe, măcar scăpase de coşmarul recurent care nu-i dăduse pace de ani întregi. Poate că era doar o coincidenţă, însă bănuia că faptul că vorbise despre Dimma – mai cu seamă unui ascultător bun, cum era Pétur – avusese un efect benefic. Poate că într-o bună zi avea să se simtă capabilă să i se destăinuie în legătură cu fiica ei, să-i spună poveşti despre ea, să-i spună ce fată dulce şi minunată fusese.

Hulda hălădui fără o ţintă anume pe culoarele supermarketului, nevăzând nimic care s-o tenteze, până când în cele din urmă ieşi cu singurele articole care o trăseseră de mânecă: o sticlă de cola şi un pachet de napolitane cu ciocolată Prins Póló. Napolitanele Prins Póló o purtară înapoi în timp, amintindu-i de vremea când Islanda făcea comerţ cu Europa de Est, ciocolată poloneză la schimb pentru peşte islandez. Cât de mult se schimbase lumea!

După ce se aduna, prima misiune a zilei urma să fie să meargă în peninsula Reykjanes ca să încerce să împuşte doi iepuri – mai mulţi, dacă reuşea – dintr-o lovitură. Trebuia să stea de vorbă cu fata din Siria, dacă nu cumva

era prea târziu. Cum fata fusese arestată cu o zi înainte, Hulda bănuia că era ţinută într-o celulă a poliţiei de la aeroport, cu toate că la fel de posibil era să fi fost deja deportată, trimisă acasă cu un zbor de dimineaţa devreme, ceea ce însemna că Hulda ratase ocazia s-o interogheze. Pentru Dumnezeu, de ce nu aranjase un interogatoriu cu ea, sau măcar să-şi fi pus alarma de dimineaţă? Confruntată cu iminenta ieşire la pensie, devenea complet nechibzuită.

Urma să fie nevoită să se oprească şi la căminul pentru azilanţi din Njardvík, ca să-i arate Dórei fotografia pe care i-o făcuse pe furiş lui Baldur Albertsson. Dacă Dóra nu era acolo, putea să-i trimită poza pe e-mail, însă ar fi preferat să vadă cu ochii ei reacţia. Poate că era o încercare hazardată, însă în punctul acela Hulda simţea că trebuie să păstreze deschisă orice variantă.

Îi trecu prin minte că ar merita să profite de ocazie şi să examineze golful unde murise Elena sau, mai bine zis, unde îi fusese găsit cadavrul – varianta în care victima îşi pierduse viaţa altundeva rămânea o posibilitate pe care s-o ia în calcul.

Hulda era la volan şi tocmai ieşea din oraş când îşi dădu seama că probabil nu era potrivit să conducă atunci, cu tot alcoolul pe care probabil încă îl avea în sânge. Nu se mai aflase în postura aceea de ani întregi. La următoarea intersecţie se întoarse la 180 de grade şi porni spre casă, de unde chemă un taxi.

Se simţi uşurată să se poată tolăni pe banchetă şi să se relaxeze în timp ce conducea altcineva, mai ales pentru că taxiul era o maşină nouă, de lux, care torcea de-a lungul şoselei cu două benzi de pe Reykjanes cu o uşurinţă şi o viteză la ani-lumină faţă de rabla ei.

În faţa ochilor îi apărură câmpurile de lavă negre, cărora parcă le era imposibil să se deruleze prin dreptul geamurilor, maiestuoase în simplitatea lor, însă monotone ca un refren repetat la nesfârşit. Îşi aminti că citise despre formarea lor, anumite porţiuni erau dinainte ca Islanda să fie populată în anii 800, altele fuseseră create de erupţiile

mai recente. Deasupra terenului plat, stratul de nori devenea tot mai greu şi mai negru pe măsură ce se îndepărtau de Reykjavík, până când picăturile de ploaie începură să se spargă răzleţe pe parbriz.

Combinaţia de lavă şi ploaie avu un efect liniştitor asupra Huldei, care îşi lăsă pleoapele să cadă, nu ca să aţipească ci ca să se pregătească să înfrunte sarcinile zilei. O serie de imagini îi trecură prin minte, însă Elena nu mai ocupa prim-planul, se retrăsese în spatele siluetei tot mai conturate a Dimmei şi, acum, a lui Pétur.

Constată că zăbovea cu gândul asupra lui Pétur mai mult decât se aşteptase, ca şi cum brusc acceptase inevitabilul. Da, vârsta se insinuase asupra ei, o luase prin surprindere, nemiloasă, dar schimbările care veneau odată cu ea puteau fi şi pozitive. Poate că, la urma urmei, merita să fie mulţumită, să rămână trează până târziu în timpul săptămânii şi să bea vin cu un doctor chipeş fără să aibă mustrări de conştiinţă. Merita o schimbare ca să uite din când în când coşmarul. Merita să nu mai primească ordine de la un şef bun de nimic care n-ar fi trebuit niciodată să fie promovat deasupra ei.

Pierdută în aceste gânduri aţipi fără să vrea şi dormi până când şoferul o anunţă că se apropiau de destinaţie. Îi luă câteva clipe să-şi dea seama unde se află: secţia de poliţie din Keflavík.

Nu-i stătea în fire să adoarmă în miezul zilei, cu atât mai puţin într-un taxi. Probabil era ceva în aer – în ziua aceea totul părea cu susul în jos. Hulda avea presentimentul urât că urma să se întâmple ceva, dar nu ştia ce anume.

IV

Acum întunericul se lăsase de-a binelea. După ce el i se alăturase în vârful povârnişului merseseră împreună pe teren plat o vreme, înainte să facă o pauză scurtă ca să-şi fixeze lanternele pe cap. Acum putea vedea limpede unde pune piciorul, însă orice în afara conului îngust de lumină era învăluit în întuneric. Când întrebă dacă erau pe-aproape de locul unde trebuiau să înnopteze, el clătină din cap.

— Mai avem de mers, zise.

Zăpada era atât de desăvârşită şi scânteia în lumina lanternelor de pe cap încât părea un sacrilegiu să calci pe ea şi să spargi crusta aceea perfectă. Ea nu mai simţise niciodată o asemenea conexiune cu natura. Cătuşele îngheţate păreau să arunce un farmec misterios asupra împrejurimilor. Se concentră asupra frumuseţii sălbatice din jur şi se strădui să uite rezervele pe care le avusese în privinţa excursiei.

În scurt timp, suprafaţa dură, îngheţată făcu loc unui strat mai adânc, mai moale. Ea se opri o clipă şi îşi stinse lanterna, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască în întuneric. Contururile vagi ale nămeţilor abia se zăreau în jurul lor, iar ea îşi dădu seama mai puternic decât oricând că, fără călăuza ei, s-ar rătăci fără scăpare. Habar n-avea să dibuiască drumul spre cabana către care se îndreptau şi nici să refacă traseul până la maşină. Fără el, cu siguranţă ar fi murit îngheţată.

Se cutremură la gândul acela.

Îşi aprinse din nou lanterna, lăsă capul în jos şi porni cu îndârjire pe urmele lui. Între ei se crease o distanţă şi, mărind pasul, ea încercă s-o acopere. Deveni necugetată în graba ei şi, în clipa următoare, pământul îi cedă sub picioare. Simţi cum se cufundă în zăpada moale şi intră în panică la gândul că alunecase într-o groapă din care n-avea să mai poată ieşi vreodată. Se dovedi că nu era chiar atât de adâncă pe cât se temuse, dar se dovedi imposibil să

iasă de una singură din grămada de zăpadă, mai ales că o trăgea în jos rucsacul. Strigă, mai întâi cu glas tremurat, apoi mai puternic, până când el o auzi şi, întorcându-se, îi sări în ajutor şi o scoase de-acolo. Ea porni mai departe, pe urmele lui, auzind din când în când sunetul apei care curgea pe sub zăpadă. Gâlgâitul ei era un element familiar, liniştitor, în tăcerea neomenească a munţilor.

Brusc, el se opri şi începu să întoarcă dintr-o parte în alta capul, parcă vrând să-şi dea seama de relieful înconjurător. Ea abia putea distinge în depărtare silueta întunecată a unui munte al cărui povârniş brăzdat de viroage avea contururile acoperite de un strat alb.

Îşi încordă auzul, însă gâlgâitul râului dispăruse. Acum nu mai era decât tăcere.

V

— Se pare că ai noroc, spuse sergentul de serviciu, care se prezentase drept Óliver.

Era înalt, fără niciun pic de carne în plus pe trupul slăbănog şi deşirat.

— Mare noroc. Pentru că sirianca e încă aici. Voiam s-o punem într-un avion de dimineaţă, dar avocatul ei a făcut scandal. Ştii cum e.

— Avocatul ei nu cumva e Albert Albertsson? întrebă Hulda.

— Albert? Nu, nu-l cunosc. Avocatul care se ocupă de cazul siriencei e femeie.

— Cum o cheamă?

— Nu-mi amintesc cum îi cheamă pe niciunul dintre avocaţii ăştia.

— Nu, mă refer la azilantă.

— Hmm.

Óliver se încruntă.

— Cum o chema, oare…? Amena, cred. Da, Amena.

— De ce o deportaţi?

— Un oficial a luat o decizie. N-are nicio legătură cu mine. Eu trebuie doar s-o văd urcată în avion.

— Pot să vorbesc cu ea?

Óliver dădu din umeri.

— Nu văd de ce nu. Da' nu ştiu dacă o să vrea ea să vă vedeţi. Nu promit nimic. Deloc surprinzător, în clipa asta poliţiştii islandezi nu-s chiar persoanele ei preferate. De ce vrei să vorbeşti cu ea?

Probabil era cu treizeci de ani mai tânăr decât Hulda, însă nimic din vocea sau gesturile lui nu trădau nici cel mai mic respect pentru vârsta ei înaintată. Aşa se întâmpla des în ultima vreme şi de fiecare dată lucrul ăsta o enerva, felul cum tânăra generaţie prelua frâiele, făcând-o pe ea redundantă, de parcă experienţa ei n-ar mai fi avut nicio valoare.

Hulda oftă pierzându-şi răbdarea.

— Are legătură cu un caz pe care-l investighez – o azilantă găsită moartă pe coastă, nu departe de aici.

Óliver încuviinţă dând din cap.

— Da, la Flekkuvík. Îmi amintesc. Eu şi partenerul meu am fost chemaţi la faţa locului când a fost găsit cadavrul. O străină, parcă. N-a mai răbdat să aştepte.

— Era rusoaică.

— Aşa, da, ea.

— Ce-ţi aminteşti de la locul respectiv? întrebă Hulda.

Óliver se încruntă.

— Nimic deosebit. Era doar un caz de suicid ca multe altele, ştii. Plutea acolo, în apa mică, era limpede că-i moartă. N-aveam ce face. De ce te interesează chestia asta?

Hulda rezistă tentaţiei să-i spună să-şi vadă de treaba lui.

— Informaţii noi. N-am voie să dau detalii.

Se apleacă spre el şi îi şopti pe un ton confidenţial:

— E o chestiune cam delicată.

El nu făcu decât să dea iar din umeri. Era limpede că nu-l interesa prea mult cazul, iar Hulda căpătă impresia că individul nu avea încredere în capacităţile unei babe ca ea să gestioneze o investigaţie a poliţiei.

— Bine, o să te las să vorbeşti cu ea, dacă insişti, spuse el în cele din urmă de parcă ar fi vorbit cu un copil neastâmpărat.

Hulda trebui să-şi înghită o replică usturătoare.

— Dar ambele camere de interogatoriu sunt folosite în momentul ăsta, continuă el. Te deranjează dacă vorbiţi în celula ei?

Asta o făcu pe Hulda să se oprească. Era gata să-i mulţumească politicos şi să iasă, abandonând pista aceea, dar apoi se gândi mai bine.

— Da, fie, bănuiesc că e bine şi aşa.

Măcar să încerce să realizeze ceva valoros în ultimele ei ceasuri petrecute în cadrul poliţiei.

— Mă întorc imediat.

Bărbatul se făcu nevăzut şi reveni aproape imediat.

— Vino cu mine.

O conduse până la o celulă, deschise uşa, apoi o încuie în urma ei. Un fior îi străbătu Huldei tot corpul când fu încuiată acolo. Ori de câte ori făcea vreo boacănă în copilărie, bunica ei o trimitea în dulapul din magazie să se gândească la păcatele ei. Dulapul era întunecos şi înghesuit şi, ca să fie şi mai rău, bunica ei încuia mereu uşa. Nici mama, nici bunicul ei nu îndrăzniseră să-i ia partea în chestiunea dulapului pentru copii neascultători. Poate că li se părea că nu e aşa de rău, dar pentru Hulda fusese un chin care îi lăsase pe viaţă fobia de a fi închisă în spaţii mici. Într-o încercare de a se gândi la altceva, privi împrejur căutând ceva pozitiv asupra căruia să se concentreze: seara pe care urma s-o petreacă alături de Pétur era potrivită. Îşi spuse că trebuie să fie puternică, de dragul ei şi al Elenei.

Sirianca era o tânără slabă şi palidă, care stătea cocoşată şi amărâtă.

— Bună, eu sunt Hulda.

Fata nu avu nicio reacţie, deşi Hulda vorbise în engleză. Stătea pe un pat prins cu şuruburi în perete. În celulă nu era niciun scaun şi, bănuind că n-ar fi fost înţelept să se aşeze încă lângă ea, Hulda rămase lângă uşă, respectându-i spaţiul personal.

— Hulda, repetă ea, limpede şi rar. Pe tine te cheamă Amena, nu-i aşa?

Fata ridică ochii, îi susţinu privirea Huldei preţ de o clipă, apoi coborî ochii înapoi la podea, ţinând braţele încrucişate protector la piept. Era extrem de tânără, nu avea nici treizeci de ani, poate mai degrabă douăzeci şi cinci, şi era anxioasă, chiar temătoare.

Hulda continuă:

— Sunt de la poliţie.

Chiar când începea să se întrebe dacă nu cumva Óliver îi dăduse informaţii greşite în privinţa cunoştinţelor de engleză ale femeii, Amena răspunse morocănos:

— Ştiu.

— Trebuie să vorbesc cu tine, să-ţi pun câteva întrebări.

— Nu.

— De ce nu?

— Vrei să mă dat afară din ţară.

— Asta n-are nicio legătură cu mine, o asigură Hulda vorbind în continuare rar şi cu blândeţe. Anchetez un caz şi cred că mă poţi ajuta.

— Tu păcălit la mine. Vrei să mă trimiţi acasă.

Amena îi aruncă o privire urâtă Huldei. Se vedea că fierbe de o mânie neputincioasă.

— Nu, n-are nicio legătură cu tine, o asigură Hulda din nou. E vorba despre o fată din Rusia care a murit. O chema Elena.

Auzind acestea, Amena se învioră brusc.

— Elena? întrebă ea în cele din urmă, apoi adăugă cu vehemenţă: *Ştiam eu.* În sfârşit!

— Cum adică?

— Când ea murit, părut ceva ciudat. Eu zis la poliţist.

— Poliţist? Era un bărbat? Îl chema Alexander?

— Bărbat, da. La el nu păsat, spuse Amena.

Deşi engleza îi era stricată, era cât se poate de capabilă să-şi facă înţeles mesajul.

Din nou, Hulda îl blestemă în gând pe Alexander pentru incompetenţa şi prejudecăţile lui. Oare ce altceva mai „uitase” să scrie în raport? Cazul fusese, teoretic, rezolvat, însă ea simţea că bâjbâie pe întuneric.

— De ce crezi că a fost ceva ciudat la moartea ei?

— Ea primit permisiune rămânere. Rămânere în Islanda. Ea primit *da.*

Sirianca vorbea cu emfază.

Hulda aprobă dând din cap, în semn că înţelege.

Fata continuă:

— Nimeni care primit da nu face asta. Nu sărit în mare. Ea foarte fericită, stat parter, la recepţie, vorbit toată seara la telefon. Foarte fericită. Cu toţii foarte fericiţi. Era o fată de treabă. Suflet cald. Sinceră. Avut viaţă grea în Rusia. Dar apoi... a doua zi ea moartă. Pur şi simplu moartă.

Hulda încuviinţă dând din cap, dar nu se încredea în

descrierea pe care o făcuse fata, bănuind că perspectiva veselă asupra Elenei era influenţată într-o oarecare măsură de prietenia lor şi de felul cum bănuia tânăra din Siria că te simţi atunci când primeşti azil.

Spaţiul închis începea să-şi facă efectul asupra Huldei, afectându-i capacitatea de concentrare. Începuse să transpire, mâinile îi erau alunecoase şi inima îi bătea nefiresc de repede. Trebuia să încheie conversaţia repede şi să iasă de-acolo.

— Posibil să fi fost adusă în Islanda să se prostitueze? întrebă ea.

Întrebarea păru s-o ia pe Amena complet prin surprindere.

— Ce? Prostituat? Elena? Nu. Nu, nu, nu. Nu posibil.

Îşi căuta cu disperare cuvintele, parcă vrând să alunge mica sământă de îndoială pe care i-o plantase Hulda în minte.

— Nu, nu, sunt sigură. Elena nu fost prostituată.

— Un bărbat a fost văzut luând-o cu maşina. Era scund şi gras şi conducea un 4×4 – o maşină mare. Mă gândeam că poate era client…

— Nu, nu. Poate avocatul ei. El condus maşină mare.

Amena se gândi o clipă şi adăugă:

— Dar el nu gras. Nu amintesc nume. Nu e avocatul meu – avocatul meu e femeie.

— Ai vreo idee cine putea fi bărbatul cu maşina mare? E posibil să fi fost cineva pe care-l cunoştea Elena?

Amena clătină din cap.

— Nu, nu cred.

Hulda hotărî să pună capăt conversaţiei. Senzaţia de claustrofobie devenise atât de puternică încât o făcuse leoarcă de transpiraţie şi o epuizase psihic. Dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, Amena îi zădărnici planurile:

— Ascultă, trebuie să mă ajuţi! Eu ajut la tine. Nu pot merge acasă. Nu pot!

Disperarea pură din glasul ei îi stârni Huldei în mod instinctiv un val de milă.

— Păi, nu cred că… Dar o să-i spun poliţistului de serviciu. Ok?

— Roagă-l să mă ajute! Spune-i că eu ajutat la tine. Te rog!

Hulda dădu iar din cap, apoi, schimbând subiectul, întrebă:

— Ai idee ce a păţit, de fapt, Elena? Avea cineva vreun motiv s-o omoare şi, dacă da, cine?

— Nu, răspunse Amena imediat. N-am idee. Ea cunoscut doar avocatul ăsta. Ea nu avut duşmani. Fată foarte bună.

— Am înţeles. Mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine. Sper să-ţi rezolvi problemele. Mă bucur că am cunoscut pe cineva care o ştia pe Elena. E foarte trist ce a păţit. Eraţi apropiate? Eraţi cele mai bune prietene?

— Cele mai bune prietene?

Amena clătină din cap.

— Nu, dar eram prietene bune. Prietena ei cea mai bună era Katja.

— Katja?

— Da, şi ea tot rusoaică.

— Rusoaică?

Hulda rămase atât de uluită că pe moment uită de senzaţia de sufocare.

— Erau două fete din Rusia?

— Da. Ele venit aici împreună. Katja şi Elena.

La dracu’, îşi zise Hulda. Katja probabil plecase din ţară în urmă cu luni întregi, lucru deranjant, pentru că Hulda ar fi vrut fără doar şi poate să stea de vorbă cu ea. Trebuia să se apropie mai mult de victimă, să înţeleagă mai bine ce-i trecuse prin minte, în ce cercuri se învârtea, dacă îi era teamă de cineva şi dacă fusese într-adevăr adusă ca să lucreze în industria sexului.

— Ştii unde e Katja? întrebă ea, bănuind că răspunsul avea să fie negativ. A primit şi ea permis de şedere?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştiu.

— Cum adică?

Hulda simţi cum inima începe să-i bată mai repede, însă acum de entuziasm, nu de panică.

— Ea dispărut.

— A dispărut? Cum adică?

— Da, dispărut. Sau fugit. Se ascunde, poate. Sau ieşit din ţară. Nu ştiu.

— Când s-a întâmplat asta?

Fata se încruntă.

— Înainte ca Elena murit. Nişte săptămâni înainte. Poate o lună. Nu-s sigură.

— Nu ţi-ai făcut griji? Cum a reacţionat poliţia?

— Da… da, sigur. Dar ea doar fugit. Ar fi trebuit să făcut la fel… Şi nimeni nu găsit la ea, cred.

— Dar Elena cum a primit vestea? Parcă spuneai că erau cele mai bune prietene.

— Păi… La început ea este furioasă. Ea crede Katja proastă. Crede că amândouă primesc permis să stea. Dar apoi…

Amena afişă o expresie gravă pe chip.

— Apoi ea îngrijorat. Foarte îngrijorat.

— S-a găsit vreo explicaţie pentru dispariţia ei? întrebă Hulda, fără să aştepte, de fapt, un răspuns.

Amena clătină din cap.

— Ea doar plecat, ea nu vrut să fi spus la ea să plecat din ţară. Oamenii de aici e…

Căută cuvântul potrivit.

— Disperaţi. Da, cu toţii suntem disperaţi.

— Katja cum era?

— Simpatică. Prietenoasă. Foarte frumoasă.

— E posibil ca ea, nu Elena, să se fi prostituat?

— Nu. Nu, nu cred.

— Am înţeles.

Hulda fusese întru totul absorbită de interogatoriu, dar acum senzaţia de claustrofobie o cuprinse cu puteri proaspete.

Îi mulţumi Amenei pentru ajutor, bătu la uşă şi aşteptă, tresărind din pricina surescitării, ca Óliver să deschidă şi să-i dea drumul afară.

— Tu amintit, zise Amena, spărgând tăcerea. Tu vei ajuta la mine.

Hulda încuviinţă dând din cap:
— O să fac tot ce pot.
În clipa aceea, uşa se deschise.
— Ai obţinut ce-ai vrut? întrebă Óliver fără vreun interes real.
— Noi doi trebuie să vorbim. Acum, se răsti Hulda, folosind tonul unui ofiţer superior care se adresează unui subaltern.
Aruncă o singură privire peste umăr înainte, ca Óliver să închidă la loc celula şi o văzu preţ de o clipă pe fata din Siria în cadrul uşii. Expresia de pe figura ei era întruchiparea disperării.

VI

Râul ieşise la suprafaţă, iar ei mergeau acum de-a lungul malurilor, prin mijlocul văii strâmte înconjurate de munţi.

— Uite, zise el deodată şi făcu un semn în întunericul din jur. Acolo e cabana.

Ea miji ochii în direcţia în care arătase el, încercând să vadă ceva prin ninsoarea uşoară, dar numai când se apropiară mai mult reuşi să distingă un punct mic, negru, care treptat începu să capete formă pe fundalul alb, devenind în cele din urmă un acoperiş în pantă deasupra unor pereţi din lemn închis la culoare. O cabană mică, departe de civilizaţie.

Când ajunseră la ea, descoperiră că geamurile şi uşa erau acoperite de zăpadă. El îndepărtă troianul din faţa uşii, care se dovedi îngheţată. Izbuti s-o deschidă numai după ce se opinti îndelung. Când intrară, ea îşi scoase rucsacul, bucuroasă să se elibereze de greutatea lui. Era întuneric beznă, însă lanternele de pe cap luminau interiorul oriunde cădea fasciculul lor, dezvăluind paturi cât pentru patru persoane, dacă nu chiar mai multe. Se aşeză pe una dintre saltelele subţiri ca să-şi tragă sufletul.

Cabana era extrem de primitivă. Înăuntru nu erau decât o masă mică, câteva scaune şi paturile. Probabil că ideea era să ofere călătorilor doar strictul necesar – doar cât să supravieţuiască sălbăticiei islandeze –, nu vreun fel de confort.

— Poţi aduce nişte apă?

El îi întinse sticla goală.

— Apă?

— Da. Du-te până la râu.

Deşi înfricoşată la gândul că trebuia să se întoarcă în noaptea de afară, de astă dată singură, ea se supuse, înarmată numai cu lanterna de cap. Cabana se afla pe o pantă, iar coborârea până la râu era abruptă. Înaintă încet, cu paşi mici, pentru că suprafeţele erau alunecoase şi nu mai purta crampoanele: şi le scoseseră după ce depăşiseră

partea cea mai dificilă a traseului. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se împiedice şi să alunece până în zăpada rece şi umedă de la poalele pantei.

Când ajunse în siguranţă pe malul râului, cufundă sticla în apa îngheţată şi aşteptă să se umple, apoi mai zăbovi un moment, bând pe ascuns prima gură. Apa era curată, limpede şi îngrozitor de rece, provenea chiar din gheţar. Era minunat de răcoritoare după drumul acela lung.

Se întoarse în cabană şi îşi scoase haina. Încă era transpirată după ce urcase înapoi de la râu. Însoţitorul ei era ocupat să aprindă lumânările: îi explicase că în cabană nu exista curent sau apă caldă. Ea îl ajută şi în curând zece flăcărui tremurânde începură să lupte cu întunericul, însă nu răspândeau prea multă căldură.

— Mai bine te îmbraci la loc, zise el, altfel o să-ţi intre frigul în oase. Aici e la fel de frig ca afară.

Ea încuviinţă dând din cap, dar nu se supuse imediat. Nu-i venea să-şi pună din nou geaca greoaie, nu încă.

El scoase un aragaz de campanie pe care-l numise spríttprímus *în islandeză, spunând că nu ştie cum să traducă denumirea, îl aprinse şi încălzi nişte fasole la conservă. Ea îşi înfulecă hulpav porţia. Mâncarea era delicioasă alături de apa rece de la râu şi o încălzi pe dinăuntru, însă efectul nu dură mult. Treptat, frigul începu să-i pătrundă în oase din pricină că stătea pe loc. Cabana nefiind încălzită, ar fi putut la fel de bine să stea afară, în zăpadă.*

Până se îmbrăcă din nou cu haina era prea târziu, frigul îşi înfipsese ghearele în ea. Cu dinţii clănţănindu-i, începu să străbată micul spaţiu în lung şi-n lat, străduindu-se să-şi pună din nou în mişcare sângele din degetele de la mâini şi de la picioare.

— O să-ţi fierb nişte apă, zise el. Vrei un ceai?

Ea încuviinţă dând din cap.

Fiecare înghiţitură de ceai îi trimitea un mic val de căldură prin trupul îngheţat, dar apoi tremuratul începea din nou.

Deodată, el se ridică în picioare şi se întinse după

rucsac.

— Am... începu el şovăitor, de parcă ar fi fost jenat. Am ceva pentru tine.

Ea nu era sigură cum să reacţioneze. Glasul lui era prietenos. Simţea că nu are de ce să se teamă de el. Oare îi adusese un cadou? De ce? Ea nu avea nimic pentru el.

Deschise rucsacul şi începu să cotrobăie prin el, căutând ceva, aproape cu frenezie.

— Scuze... E pe-aici pe undeva... Scuze.

Ea aşteptă, cu oarecare nerăbdare.

Într-un târziu, el îi întinse o cutie mică învelită în ceea ce, în întunericul acela, părea a fi hârtie de cadouri aurie.

— Uite, e pentru tine, aproape că se bâlbâi el. E o chestie mică pe care am găsit-o, o nimica toată.

De ce?, *îi veni ei să întrebe, dar nu rosti niciun cuvânt.*

— Mulţumesc, şopti ea şi primi cutia.

Cu stângăcie, desfăcu ambalajul cu degetele ei reci. Înăuntru era o cutie mică, neagră, în mod limpede ceva de la un magazin de bijuterii.

— S-o deschid? întrebă ea în speranţa că răspunsul avea să fie nu.

— Da, da, deschide-o.

Înăuntru văzu o pereche de cercei şi un inel mic.

Ce naiba trebuia să însemne asta?

Ea nu zise nimic, doar continuă să se uite la cadouri. Spera să nu fie un inel de logodnă sau aşa ceva. Dar, bineînţeles, n-avea cum...

Ridică ochii. El o privea.

— Scuze, e doar ceva ce am văzut la mall, când cumpăram chestii pentru excursie. Mi-am zis că poate ai nevoie de ceva drăguţ, ştii tu. Poţi să-l duci înapoi la magazin dacă vrei, să-ţi iei altceva, o brăţară, pantofi, orice... ştii tu.

— Mersi, răspunse ea, după care se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Pornim mâine dimineaţă devreme, spuse el, schimbând repede subiectul. Ar fi bine să ne odihnim.

VII

— Sper că ai aflat ceva util, zise Óliver, zâmbindu-i Huldei cu superioritate. Dacă nu mai ai nevoie de altceva, am nişte treabă de care trebuie să mă apuc.

Neluând în seamă apropoul, Hulda întrebă:

— Ştii ceva despre o rusoaică dispărută de la căminul azilanţilor anul trecut?

— Dispărută? Păi... da, acum că tot ai adus vorba, ţin minte că am solicitat oficial informaţii despre o azilantă care dispăruse. O fată. Dar nu-mi amintesc de unde era.

— Poţi să cauţi?

Óliver îşi dădu ochii peste cap.

— Da, bănuiesc că da. Dă-mi numărul tău de telefon şi, când am un răgaz, te anunţ.

O trată cu acelaşi zâmbet enervant de superior.

— N-ai putea să cauţi acum? lătră Hulda pe un ton atât de autoritar încât el tresări.

— Acum? Ăăă, da, bine, aşa cred...

Se aşeză în faţa computerului cu aerul unui schingiuit.

După ce apăsă câteva taste şi dădu câteva clickuri, anunţă:

— Da, era rusoaică.

— Katja? întrebă Hulda.

El se zgâi la ecran.

— Da, corect.

— Ce s-a întâmplat?

— Lasă-mă şi pe mine să citesc, răspunse el iritat.

Hulda oftă.

— Da, se pare că am pierdut-o, confirmă în cele din urmă.

— Aţi pierdut-o? repetă Hulda, scandalizată de felul cum îşi alesese cuvintele.

— Da, nu s-a mai întors la cămin. Se mai întâmplă, dar nu prea des. Uneori e o neînţelegere la mijloc, alteori încearcă să fugă, uitând că trăim pe o insulă. De fiecare dată îşi fac din nou apariţia.

După o clipă, adăugă:
— Aproape de fiecare dată.
— Dar ea nu?
— Nu, se pare că nu. Cel puţin nu încă. Dar o s-o găsim.
— A trecut mai bine de un an. Chiar mai crezi asta?
— Păi, nu eu mă ocupam de caz, deci n-am de unde să ştiu.
— Şi atunci cine se presupune că se ocupă? întrebă Hulda nerăbdătoare.
Óliver clătină din cap.
— Nu pare că se ocupă nimeni de el, nu direct. Dosarul e încă deschis. Sigur o să apară la un moment dat.
Hulda dădu aprobator din cap.
— Am înţeles.
— Poate că a plecat din ţară, sugeră el cu o expresie plină de speranţă pe chip. Pe mare? Cine ştie? E o variantă de a rezolva problema, ca să zic aşa.
Rânji.
— A căutat-o cineva?
— Nu în vreun mod sistematic, din câte văd. Am întrebat în stânga şi-n dreapta, dar nu am avut nicio pistă reală.
— Nu-mi spune: nimeni nu s-a sinchisit prea tare s-o găsească pentru că existau alte lucruri mai presante de rezolvat?
— S-ar putea spune şi aşa, răspunse Óliver, neavând măcar bunul-simţ să pară jenat.
Deşi, spre cinstea lui, măcar începuse s-o ia mai în serios. Poate că fusese cam dură cu Óliver. De obicei nu era atât de nepoliticoasă, dar ultimele două zile o puseseră la grea încercare.
— Crezi că ai putea să mă duci cu maşina până undeva? întrebă ea, mai politicos decât înainte.
Încă era obosită şi conştientă de o pulsaţie surdă în spatele ochilor.
— Unde?
— Până la golful unde a fost descoperit cadavrul Elenei. Cum ai zis că se cheamă? Flekkuvík?
Óliver păru gata s-o refuze, dar Hulda îşi întări

rugămintea cu o grimasă feroce, ca să arate că n-ar fi acceptat un „nu”. Până la urmă el acceptă, fără cea mai mică tragere de inimă.

— Ok, atunci să pornim.

VIII

El se urcă în patul aflat chiar deasupra. Deşi apropierea o făcea să nu se simtă deloc în largul ei, nu prea avea ce să facă în sensul ăsta.

Ea îşi pusese o lumânare pe scaunul de lângă pat ca să aibă parte de puţină lumină. Lanternele de cap erau pe masă, unde le lăsaseră după ce le stinseseră, insistând că trebuiau să economisească bateria. Intră anevoie în sacul ei de dormit, lucru deloc uşor fiind încotoşmănată cu un pulovăr gros şi lenjerie de lână, şi se cufundă în el cât reuşi de mult. Apoi stinse lumânarea şi se lăsă întunericul, risipit, după o clipă, numai de conturul vag, cenuşiu, al ferestrelor.

Doamne, îi era atât de frig, cumplit de frig! Fiorii parcă i se răspândeau prin tot corpul. Încercă să tragă fermoarul sacului de dormit, să-l aibă lipit de ea ca să nu iasă căldura, şi în cele din urmă îşi vârî şi capul înăuntru, închizând sacul cât să aibă numai un spaţiu mic pentru nas şi gură. Nici aşa nu reuşi să se încălzească.

În mod normal adormea repede, dar nu acolo, în împrejurimile acelea străine. Zăcu, aşteptând s-o cuprindă somnul, încercând în zadar să-şi învingă senzaţia de sufocare.

IX

La zece minute după ce ieşiseră din Keflavík se înscriseră pe drumul spre Vatnsleysuströnd.

— E la cinci minute de-aici, de-a lungul coastei, zise Óliver şi oftă. Şi după asta trebuie să faci o mică drumeţie până jos, la apă, dacă ţii neapărat.

— O să facem *împreună* drumeţia, vrei să spui, zise Hulda ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Vii cu mine ca să-mi arăţi locul.

Auzind asta, Óliver aprobă resemnat din cap.

Trase pe dreapta lângă o cărare care părea să ducă până jos, la mal. Fusese blocată cu o grămadă de pietre.

— Mai departe nu putem merge cu maşina, anunţă el. N-avem cum să ocolim bariera.

Golful era mai departe decât se aşteptase Hulda, iar vremea era şi ea urâtă. Oare chiar avea de gând să se supună la acest supliciu?

— Cât o să ne ia să ajungem acolo pe jos? întrebă ea reticentă.

Óliver o măsură cu privirea, având pe chip o expresie care-i trăda gândurile: oare cât de repede se putea mişca o bătrână ca ea?

— Un sfert de oră dus, un sfert de oră întors, cam aşa, estimă el, apoi, aruncând o privire la ceas, adăugă: Uite ce e, chiar n-am timp de chestia asta şi, oricum, nu e ca şi cum ar fi ceva de văzut acolo.

Reacţia lui înclină definitiv balanţa. O enerva atât de mult – deşi, la drept vorbind, poate că aici era parţial şi vina mahmurelii ei – încât hotărî că avea să facă pe dracu-n patru numai să-l târască până jos, la apă.

— Va trebui să ne descurcăm cum putem, zise ea scurt, apoi coborî din maşină şi porni pe cărare.

O privire peste umăr îi arătă că Óliver o urma, chiar dacă reticent. Încă picura, iar vântul sufla cu putere acolo, lângă coastă, însă Huldei i se păru că are un efect revigorant. Cu puţin noroc, urma să destrame pânzele de

păianjen şi, odată cu ele, rămăşiţele durerii de cap pe care o simţea. Apropierea de mare îi îmbunătăţea dispoziţia. Cu fiecare pas pe care-l făcea simţea cum slăbeşte tensiunea. Continuară anevoie de-a lungul cărării pline de pietre, ţinând capul plecat ca să înfrunte vântul, înconjuraţi de-o parte şi de alta de câmpul de lavă tapetat cu muşchi care avea o frumuseţe deosebită. În afară de câte o pasăre care se întâmpla să le zboare pe deasupra capetelor, ea şi Óliver erau singurele siluete care se mişcau din tot peisajul. N-ai fi zis niciodată că aproape de locul acela se aflau nişte ferme, pentru că zona era suficient de retrasă încât te puteai simţi destul de stingher odată ajuns acolo. În timp ce mergeau, Hulda se întrebă ce naiba căutase Elena într-un loc atât de singuratic: venise acolo de bunăvoie şi murise dintr-un accident? Îşi luase singură viaţa sau fusese ademenită acolo şi ucisă de o persoană necunoscută?

— N-aţi găsit vreo maşină aici, nu? întrebă Hulda, ridicând vocea ca să se facă auzită peste zgomotul vântului.

— Ce? Nu, mârâi Óliver.

Umerii lui lăsaţi în jos şi expresia acră de pe chip transmiteau fără urmă de îndoială mesajul că avea lucruri mai importante de rezolvat decât să se plimbe de-a lungul malului cu o babă de la poliţia din Reykjavík.

Probabil erau la mai bine de douăzeci de kilometri de căminul din Njardvík, reflectă Hulda – nu era tocmai o distanţă de străbătut pe jos. În direcţia asta, ca şi în altele, raportul lui Alexander lăsase de dorit, nereuşind să spună exact unde fusese găsit cadavrul. Cineva trebuie că o luase pe Elena cu maşina – era o ipoteză raţională. Şi cu siguranţă era semnificativ faptul că ultima porţiune de până la mal era imposibil de străbătut cu vreun vehicul, cu toate că Alexander omisese şi acest amănunt.

— Pe cărarea asta traficul a fost interzis de curând? întrebă Hulda.

— A, nu, acum o mie de ani. Acum nimeni nu locuieşte aici. În locul ăsta nu e nimic, doar două clădiri abandonate.

— Deci e puţin probabil să fi târât cineva un cadavru pe aici până la plajă?

— Ai înnebunit? Trebuie să fi murit în golf. Dacă mă întrebi pe mine, a fost un accident sau şi-a luat singură zilele. Îţi pierzi vremea încercând să rezolvi o crimă care n-a fost comisă niciodată, adăugă el cu francheţe. Există mai mult decât suficiente cazuri urgente de care să ne ocupăm.

Peisajul era mohorât şi neprimitor. Numai câte-o plantă rezistentă se mai agăţa de viaţă din loc în loc, şi câte-un copac scheletic.

Nu le luă mult să ajungă la clădiri, care erau în mod cert abandonate. Una dintre ele, o casă cu două etaje, nu era decât o cochilie goală: acoperişul triunghiular era încă intact, însă blocurile de ciment cenuşii ale pereţilor fuseseră dezgolite de stihii, iar ferestrele şi uşile erau nişte găuri larg deschise, astfel că puteai vedea drept prin casă. Cealaltă clădire era mai mică, avea un singur etaj, un acoperiş roşu şi pereţi zugrăviţi cu un strat de vopsea albă care se decojea. După ce trecură de ele, Hulda făcu o pauză ca să se uite împrejur, neobservând vreo locuinţă omenească. Nici maşina de poliţie, parcată lângă şosea, nu se vedea. În acel moment, mai mult ca niciodată, se simţi convinsă că Elena fusese ucisă în locul acesta uitat de Dumnezeu, în absenţa oricăror martori. *Ce naiba făceai aici, Elena?* se întrebă iar în sinea ei. *Şi cu cine erai?*

Dacă locul era singuratic şi neprimitor atunci, în luna mai, oare cum o fi fost când venise Elena acolo în miezul iernii? Ce fusese în mintea ei? Oare avea vreo idee ce urma să se întâmple? Era important să nu uite că tocmai aflase că avea voie să rămână în Islanda. Probabil că se simţise în al nouălea cer şi poate că asta o făcuse mai puţin prevăzătoare decât de obicei, nesimţind vreun risc din partea persoanei care o însoţea, până când…

— Numai întâmplător am găsit cadavrul atât de curând, spuse Óliver întrerupându-i şirul gândurilor. Nu multă lume vine încoace, cu atât mai puţin iarna, însă a dat peste ea un grup de oameni plecaţi în drumeţie. Au sunat la poliţie, iar eu şi partenerul meu am venit la locul faptei.

Abia termină de vorbit că golful le apăru înaintea ochilor.

Deşi nu era mare, avea o frumuseţe austeră, iar apa crea o atmosferă liniştită, în ciuda vântului care se stârnise. Hulda avu pe moment o senzaţie de bine, imaginea şi mirosul mării o aruncară o clipă înapoi în casa lor veche de pe Álftanes, în sânul familiei, în zilele dinainte ca dezastrul să lovească. Apoi senzaţia trecu şi gândurile i se întoarseră la Elena, care probabil cu mai mult de un an înainte stătuse în acelaşi loc, văzuse aceeaşi privelişte, poate chiar trăise aceeaşi senzaţie de pace.

— Au găsit-o cu faţa în jos, pe plajă. Avea răni la cap, dar n-avem cum să ştim cu precizie ce i le-a provocat. Probabil a căzut, s-a lovit la cap şi şi-a pierdut cunoştinţa. Cauza morţii e înecul.

Hulda începu să-şi croiască drum cu mare grijă pe deasupra pietrelor alunecoase spre marginea apei, simţind nevoia să se apropie cât mai mult de Elena, deşi trupul ei nu mai era de mult acolo.

— Pentru Dumnezeu, ai grijă! strigă Óliver. Nu te car înapoi la maşină dacă-ţi rupi un picior.

Hulda se opri. Probabil că înaintase suficient de mult. Şi-o imagina pe Elena zăcând acolo în apa mică. Oceanul era nemilos: le dădea viaţă islandezilor, însă cerea un preţ cumplit. Privi pe deasupra golfului Faxaflói spre povârnişul mare, acoperit cu zăpadă, al Muntelui Esja. Inima îi sângera nu numai pentru Elena, ci şi pentru sine însăşi. Îi era dor de vechea ei viaţă, de vremurile bune şi, cu toate că în Pétur câştigase un prieten nou, se simţea cumplit de singură pe lume. Sentimentul nu fusese niciodată mai puternic decât în clipa aceea.

X

— Ei bine, a fost o mare pierdere de vreme, bombăni Óliver când se întoarseră la maşină.

— N-aş fi aşa de sigură, zise Hulda.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? La secţie?

— N-am... venit cu maşina, recunoscu ea uşor jenată, încercând să dea de înţeles că era un mod perfect normal de a lucra.

I se păru că observă un rânjet viclean pe chipul lui Óliver.

— Să te duc până la Reykjavík? se oferi el fără vreun mare entuziasm. Nu-i aşa departe, dacă tot am venit până aici.

— Mersi, dar trebuie să mă opresc la căminul din Njardvík. Ar fi minunat dacă m-ai putea duce acolo.

— S-a făcut, zise el.

Deşi ploaia contenise pe moment, norii încă atârnau la mică înălţime peste Keflavík, ameninţând în orice clipă cu noi averse.

— Mulţumesc foarte mult pentru ajutor, spuse Hulda când ajunseră la destinaţie şi coborî repede din maşină.

Privi cum Óliver se îndepărtează.

Ultima locuinţă a Elenei.

În puţinul timp care trecuse de când hotărâse să ancheteze moartea Elenei, Hulda începuse să simtă o conexiune tot mai puternică între ea şi tânără. Iar acum, în timp ce stătea în dreptul căminului, sub neaşteptata rupere de nori de primăvară, sentimentul era mai puternic ca niciodată. Nu putea renunţa acum, nu când toate instinctele îi spuneau că se apropie de adevăr. Însă îi era teamă că o zi, ultima ei zi, nu avea să fie de-ajuns.

Se dovedi că avea noroc. Dóra era la biroul de la recepţie, citind absorbită un ziar.

— Bună din nou, zise Hulda.

Dóra ridică privirea.

— A, salutare. Te-ai întors?

— Da. Vreau să vorbim ceva rapid. Ai vreo veste nouă?

— Veste nouă? Nu, aici nu avem niciodată vreo veste nouă.

Dóra zâmbi şi închise ziarul.

— Oameni noi – da, dar mereu e aceeaşi rutină. Sau te refereai la, ştii tu, ceva care să aibă legătură cu Elena?

— De fapt, da.

— Nu, nicio veste aici. Cum îţi merge treaba aia cu ancheta?

— Binişor, dar încet, răspunse Hulda. Uite ce, am putea sta jos câteva minute şi să discutăm?

— Sigur, ia-ţi un scaun, e un taburet lângă telefon.

Dóra făcu semn spre o masă de lângă biroul de la recepţie pe care se afla un telefon fix, de modă veche, iar lângă el un exemplar din cartea de telefoane, cu coperţi legate, o imagine rară pe vremea asta.

— De fapt, mă gândeam la un loc ceva mai retras, zise Hulda.

— A, niciunul dintre locatari nu înţelege islandeză. Şi aş prefera să nu rămână goală recepţia, pe cât posibil. Oricum, am despicat în patru chestia asta, bănuiesc că n-o să dureze mult.

— Nu, n-ar trebui, cedă Hulda.

Îşi aduse taburetul şi se aşeză faţă în faţă cu Dóra.

— Spune-mi despre Katja.

— Katja? Cea care şi-a luat tălpăşiţa?

— Exact.

— Da, îmi amintesc de ea. Rusoaică, la fel ca Elena. Erau prietene bune, cred. Apoi, într-o zi, pur şi simplu a dispărut.

— Dispariţia ei a fost investigată?

— Bănuiesc că da. Un poliţist a venit pe-aici să pună întrebări, dar n-am putut să-i spun nimic. M-am gândit că poate fusese reţinută pe undeva, dar n-a mai apărut niciodată. Nu ştiu dacă au găsit-o, dar aici cu siguranţă nu s-a întors.

— E încă dată dispărută.

— A, am înţeles. Eu m-am înţeles mereu bine cu ea. Sper

că e ok, oriunde ar fi.

— A stabilit cineva vreo legătură între dispariţia ei şi moartea Elenei?

— Păi, asta a fost la ceva timp mai târziu.

Dóra păru să cadă pe gânduri.

— Dar nu, nu cred. Şi nu i-am spus asta prietenului tău când m-a interogat în legătură cu Elena.

— Lui Alexander?

— Da. N-aş putea spune că era chiar dornic să afle amănunte. Nu părea prea interesat de caz. Mi se pare că tu eşti mult mai energică.

Dóra zâmbi.

— Dacă m-ar ucide cineva, cu siguranţă aş prefera să te ocupi tu de caz.

Hulda nu zâmbi auzind gluma macabră.

— Ieri mi-ai spus că Elena s-a urcat într-o maşină 4×4 cu un străin, zise ea.

— Îhî, confirmă Dóra.

— Un tip scurt, gras şi urât, mi-ai zis.

— Aşa-i.

— Ei bine, ieri seară am făcut cunoştinţă cu un bărbat care e legat în mod indirect de caz, deci e posibil s-o fi întâlnit pe Elena la un moment dat. Are acces şi la o maşină 4×4.

Hulda îşi aminti de comentariul Dórei cum că toate maşinile 4×4 i se pare că arată la fel. Poate din pricină că văzuse acelaşi vehicul de mai multe ori; poate că Baldur o luase pe Elena cu maşina fratelui lui, Albert. Avea să afle în curând. Hulda începu să scotocească în poşetă după telefon. Negăsindu-l imediat, o lovi gândul cumplit că-l uitase acasă, pentru că îşi dădu seama că nu-l căutase toată dimineaţa.

— Scuze, mormăi ea. Stai o secundă.

A, iată-l! Hulda oftă uşurată.

— Chestia e că am o poză cu el pe-aici pe undeva. Stai să văd…

Nu se întâmplă nimic. Se descărcase bateria? Fir-ar.

— Se întâmplă să ai un încărcător pentru aşa ceva? o

întrebă ea pe Dóra. Care se potriveşte aici…

Arătă spre mufă.

— Pot să mă uit?

Dóra luă telefonul, apăsă pe un buton, iar aparatul scoase pe neaşteptate un sunet.

— Îl aveai închis. Poftim.

În clipa aceea, Hulda îşi aminti vag că oprise telefonul cu o noapte înainte.

— Scuze, spuse ea şi se înroşi la faţă.

Totul îi mergea pe dos în ziua aceea.

În timp ce căuta imaginea, telefonul începu să bipăie ascuţit, arătând că primise un sms. Apoi o făcu din nou şi din nou.

— Ce naiba se-ntâmplă? se întrebă Hulda cu voce tare, mai mult pentru sine decât pentru Dóra.

Sms-urile i se deschiseră unul după altul pe ecran.

SUNĂ-MĂ ACUM
SUNĂ-MĂ IMEDIAT!
VINO LA SECŢIE ÎN CLIPA ASTA!
HULDA, SUNĂ-MĂ ÎN CLIPA ASTA!

Sms-urile erau de la şeful ei, Magnús. Avea unul şi de la Alexander: „Hulda, poţi să mă suni? Vreau să vorbim despre anchetă. Chiar nu-i nevoie s-o redeschizi.” Hotărî să nu-i răspundă lui Alexander, şi nici să-l sune.

Dar nu putea ignora mesajele lui Magnús. *Ce naiba se întâmpla?*

Nu că i-ar fi păsat.

— O clipă, Dóra. Trebuie să dau un telefon rapid.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Hulda alese numărul lui Magnús, dar mai zăbovi un moment. Oare chiar voia să stea de vorbă cu el? Exista vreo şansă să aibă veşti bune pentru ea? Şi, dacă nu, atunci ce voia? Timp de luni întregi el abia dacă-i adresase vreun cuvânt, doar o lăsase să-şi vadă de cazuri fără să afişeze nici cel mai vag interes pentru ele. Dar acum că o concediase – sau pe-aproape –, brusc era disperat să ia legătura cu ea. Oare

călcase pe cineva pe bătături?

Se pregăti de impact şi apăsă pe butonul de apelare.

Magnús răspunse la al doilea apel. Lucrul ăsta era în sine neobişnuit.

— Hulda, unde dracu' ai fost? Futu-i mama mă-sii!

Îl văzuse de multe ori pierzându-şi cumpătul dar, auzindu-i glasul, îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată furios de-adevăratelea.

Trase aer adânc în piept.

— Am fost cu maşina la Reykjanes ca să văd unde a fost găsit cadavrul Elenei şi să urmăresc două piste. M-ai rugat să continui ancheta azi.

— Te-am *rugat? Ţi-am dat voie,* vrei să spui. E o diferenţă. Şi ai spus cumva *piste?* Umbli după cai verzi pe pereţi, Hulda! Nimeni n-a omorât-o pe rusoaica aia.

— De fapt, erau două rusoaice, interveni Hulda.

— Două? Cum adică? Mă rog, n-are nicio importanţă. Vino aici în clipa asta, auzi?

— S-a întâmplat ceva?

— Ba bine că nu! Mişcă-ţi fundul încoace în secunda asta. Trebuie să vorbim.

Închise. Hulda simţea că se purtase de multe ori nedrept cu ea, dar niciodată nu fusese atât de nepoliticos. Se întâmplase ceva grav.

Rămase la biroul de la recepţie, simţindu-se ca după bombardament. Faptul că nu ştia ce se întâmplase o înnebunea. Nu se putea gândi decât că era ceva care avea legătură cu Áki. Oare zădărnicise fără să vrea toată ancheta colegilor? Dacă da, de ce nu-i putea spune asta la telefon?

După ce-şi găsi în sfârşit glasul, cu faţa arzându-i, Hulda spuse:

— Mă tem că trebuie s-o şterg.

Dóra încuviinţă dând din cap.

— Da, mi s-a părut mie. Nu părea prea fericit, oricine era!

Hulda se sili să zâmbească.

— Nu.

— Dar ce voiai să mă întrebi?

— Ce? A, da, bineînţeles.

Hulda coborî privirea spre telefon şi în cele din urmă găsi fotografia lui Baldur Albertsson.

— E puţin neclară, dar e posibil să fie acesta bărbatul cu maşina 4×4?

Dóra se uită scurt la telefon, după care dădu convinsă din cap.

Hulda se uită fix la ea, luată cu totul prin surprindere.

— El e, spuse Dóra. Fără nicio urmă de îndoială.

XI

Se trezi gâfâind.

Îi era imposibil să respire, se sufoca. Îi luă câteva clipe să-şi dea seama unde se afla: înfăşurată ca într-un cocon într-un sac de dormit, în interiorul unei cabane îngheţate, în toiul nopţii.

Era atât de frig încât i se înfundase nasul, ăsta era motivul pentru care îi era greu să respire. Preţ de o clipă se simţi prinsă în sacul de dormit ca într-o capcană şi se zbătu cu disperare să mărească deschizătura, simţind că e în pragul isteriei. Trebuia să-şi elibereze capul ca să poată lua câteva guri de aer.

Într-un târziu, reuşi.

Se ridică puţin în capul oaselor şi încercă să se liniştească, să încetinească bătăile nebuneşti ale inimii.

Haina ei, pe care o folosea pe post de pernă, făcuse nişte cute neconfortabile. O împături la loc, ca să fie cât se putea de moale, apoi se întinse la loc, trăgându-şi sacul de dormit până sub bărbie, lăsându-şi de astă dată capul descoperit şi concentrându-se să adoarmă la loc.

XII

Hulda nu se uită la suma pe care i-o ceru taxiul înapoi spre Reykjavík: poliţia avea de unde să plătească. Îşi zise că ar fi putut să-l sune pe Óliver şi să-i accepte oferta, însă asta ar fi însemnat să piardă şi mai mult timp, iar ea se grăbea.

Spre imensa ei uşurare, şoferul nu părea dornic de vorbă, lăsând-o să gândească în voie. Pe la jumătatea drumului îşi dădu seama că nu-şi respectase cuvântul dat Amenei: îi promisese că o să-i spună lui Óliver că ajutase poliţia, dar uitase să-i comunice acest lucru, fiind prea consumată de propriile probleme. Îşi plânsese singură de milă toată ziua, dar acum se simţi vinovată. Biata Amena nu avea mulţi aliaţi în ţară, iar Hulda ar fi putut face ceva ca s-o ajute, i-ar fi putut face un mic serviciu. Se concentrase numai s-o salveze pe Elena, chiar dacă pentru ea era prea târziu, însă Amena era încă în viaţă, iar Hulda avea ocazia să-şi îndrepte greşeala. Hotărî să-l sune pe Óliver mai târziu, nu chiar în clipa aceea.

Cerul se însenina. Cu puţin noroc, aveau să lase ploaia mocănească în urmă, pe Reykjanes.

Cu nervii încă zdruncinaţi de conversaţia la telefon cu Magnús, nu avea nicio şansă să tragă un pui de somn pe drum. Adrenalina îi pompa în vene şi mintea îi era la turaţie maximă. Nu avea nicio idee ce o aştepta dar, pregătindu-se de ce era mai rău, îşi zise că ar fi bine să-l sune pe Pétur.

— Hulda, ce plăcere neaşteptată! zise el cu voioşia caracteristică. Ce faci?

— Ocupată, de fapt, spuse ea.

Se bucură să audă un glas prietenos şi să ştie că găsise în el pe cineva în care putea avea încredere, cineva cu care putea cu adevărat să vorbească. Era un sentiment care-i încălzea inima.

— Abia aştept seara asta. Am rezervat o masă.

— Da, în legătură cu asta… avem cum să amânăm până

mâine? Nu sunt sigură cum o să mi se desfăşoare ziua.

— A, am înţeles.

Dezamăgirea din glasul lui era limpede.

— Nicio prolemă.

— Aş putea să te sun când mă eliberez? Am putea ieşi la masă atunci.

— Da, sună bine. Dar nu putem amâna pe mâine: trebuie poimâine.

— Poftim?

— Cina de la Hotelul Holt. Nu o putem amâna pe mâine pentru că mergem să urcăm pe Esja. Ai uitat?

— A, da, bineînţeles, aşa e.

Gândul acela stârni în ea un val de fericire şi nerăbdare, atât faţă de drumeţie cât şi faţă de faptul că putea petrece timp cu Pétur.

— Ne auzim mai încolo, atunci, spuse Pétur.

— Da, sper să nu întârzii prea mult, răspunse Hulda, bucuroasă că el reacţionase atât de bine la schimbarea de ultim moment.

Încheiară convorbirea şi Hulda rămase iarăşi singură cu gândurile ei. Pe de-o parte ar fi vrut să-i comunice taximetristului o altă destinaţie, să se eschiveze de la întâlnirea cu Magnús. Faptul că nu ştia deloc de ce vrea s-o vadă nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Ar fi vrut să meargă acasă, să se relaxeze, să-şi recapete cumpătul şi să nu mai calce niciodată pragul secţiei. Să nu mai fie silită să aibă de-a face cu şeful ei bun de nimic, să nu mai fie nevoită să-i asculte mustrările. Însă asta ar fi însemnat s-o abandoneze pe Elena în voia sorţii, şi poate să-l lase pe ucigaşul ei să scape nepedepsit.

Ştia prea bine că aceea nu era o variantă. Ea era o persoană care ducea la bun sfârşit ce-şi propunea, aşa fusese dintotdeauna. Aşa că rămase în tăcere în timp ce taxiul înghiţea kilometrii şi câmpurile de lavă de pe Reykjanes făceau loc suburbiilor din Reykjavík, un amestec de blocuri şi case cu grădini unde poate că nişte familii se bucurau de un grătar, acum că vremea se îndrepta. Genul de viaţă pe care Hulda o pierduse.

Imediat ce intră în clădirea secţiei, pregătindu-se mental pentru furtuna iminentă, o lovi un gând: ceva se schimbase. Puteai tăia apăsarea din atmosferă cu un cuţit. Se îndreptă direct spre biroul lui Magnús, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, evitând privirile colegilor. De astă dată, însă, el nu era acolo. Descumpănită şi stânjenită, Hulda se uită împrejur înainte să hotărască să încerce la mâna lui dreaptă, care ocupa biroul mai mic, de alături. Încă un tânăr a cărui urcare în rang fusese mai meteorică decât ar fi visat vreodată Hulda să fie posibil.

Fu scutită de efortul de a spune ce voia. El începu să vorbească din clipa în care o văzu şi era limpede după expresia de pe figura lui că n-o invidia pentru întâlnirea care urma să aibă loc.

— Maggi te aşteaptă în sala de consiliu.

Îi spuse care dintre ele clătinând din cap, parcă sugerându-i că lupta în care avea să se angajeze era deja pierdută.

Hulda porni să-şi înfrunte sfârşitul cu o lentoare ca de vis, asemenea unui prizonier condamnat aflat în drum spre eşafod, încă neavând nici cea mai vagă idee despre ce era vorba.

Magnús era singur în încăpere. Privindu-i figura, era dureros de limpede că era prost-dispus. Înainte ca Hulda să-l poată saluta, el întrebă scurt:

— Ai vorbit cu cineva?

— Să fi vorbit cu cineva? repetă ea, confuză.

— Despre ce s-a întâmplat aseară.

— Habar n-am ce s-a întâmplat, mă tem, spuse ea.

— Bine. Stai jos.

Hulda se aşeză la masă, vizavi de Magnús. În faţa lui erau nişte hârtii, însă Hulda nu mai vedea ca odinioară şi nu reuşi să descifreze ce scria pe ele.

— Emma Margeirsdóttir, spuse el rar, după o pauză lungă, cu privirea aţintită la documente.

Huldei îi îngheţă sângele în vine când auzi numele.

— Ştii cine e, nu-i aşa?

— Dumnezeule, a păţit ceva? întrebă Hulda, cu vocea

gata să i se spargă.

— Ai cunoscut-o, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles. Doar ştii asta. Ţi-am spus deja.

— Aşa e.

Dădu aprobator din cap şi lăsă să se instaleze liniştea. Şi o lăsă să se prelungească. Era clar că spera s-o prindă pe Hulda folosindu-i propriile tactici, însă ea n-avea de gând să cadă în plasă. Era hotărâtă să-l forţeze pe el să facă următoarea mişcare.

Într-un târziu, Magnús cedă primul.

— Ai interogat-o, nu-i aşa?

— Corect.

— Şi mi-ai spus, dacă bine ţin minte, că în urma interogatoriului n-ai aflat nimic interesant.

Hulda încuviinţă dând din cap, simţind cum începe să transpire. Nu era obişnuită să fie ea persoana interogată, iar discuţia aceea nu putea fi numită altfel decât un interogatoriu.

— „Rezolvarea cazului nu se întrevede nici pe departe” – astea-s cuvintele pe care le-ai folosit, nu?

Din nou, ea îl aprobă. Magnús o aşteptă să răspundă şi, de astă dată, Hulda nu mai rezistă presiunii.

— Da, aşa e.

După încă o pauză, Magnús zise pe un ton ceva mai blând decât înainte:

— Să ştii că mă cam surprinzi, Hulda.

— De ce?

— Credeam că eşti una dintre cele mai bune poliţiste. De fapt, ştiu că eşti. Ai dovedit asta în repetate rânduri de-a lungul timpului.

Hulda aşteptă, neştiind sigur cum să reacţioneze la unul dintre puţinele complimente pe care i le făcuse vreodată.

— Problema e că femeia a mărturisit.

— Mărturisit?

Huldei nu-i venea să-şi creadă urechilor. *Să fie oare posibil?* După tot ce se întâmplase, după ce Hulda îşi pusese gâtul în ştreang ca s-o cruţe.

— Da. Am arestat-o azi-noapte şi a recunoscut că l-a

călcat pe individul ăla, pe nenorocitul ăla de pedofil. Fireşte, are toată compasiunea mea, dar cert este că l-a omorât – dinadins. Ce ai de spus despre asta?

— E incredibil, spuse Hulda încercând – şi fără îndoială nereuşind – să adopte un ton convingător.

— Da, e incredibil. Dar avea un motiv puternic în spate, după cum bine ştim amândoi.

— Da, avea.

Hulda făcu un efort să respire calm.

— Pe ea o paşte închisoarea. Iar fiul ei – ei bine, cu el ce se întâmplă? E greu, Hulda, nu eşti de acord?

— Ba da, bineînţeles. Chiar nu ştiu ce să spun…

— N-ai cum să nu simţi compasiune pentru ea.

— Păi, bănuiesc…

— Ţi s-a dus buhul că asta faci, Hulda, că le acorzi oamenilor prezumţia de nevinovăţie. Că eviţi să judeci. Sunt conştient de asta, deşi, din păcate, n-am apucat niciodată să ne cunoaştem pe cât de bine s-ar fi putut.

Din păcate. Câtă ipocrizie!

— Te-ai purtat blând cu ea?

— Cum adică?

— În timpul interogatoriului.

— Nu, nici pe departe. Am luat-o chiar destul de tare, date fiind condiţiile.

— Şi niciun rezultat?

— Nu.

— Problema e, Hulda, că există o parte pe care n-o prea înţeleg, spuse el încruntându-se şi folosind tonul superior pe care-l folosise de atâtea ori înainte. Vezi tu, Emma susţine că ţi-a mărturisit în timpul conversaţiei voastre…

Magnús parcă ar fi aruncat o grenadă în mijlocul camerei. Hulda simţi că i se înmoaie genunchii. Oare avea cum să scape din situaţia aceea? Cât de multe spusese Emma? De ce o trădase aşa? Îi era imposibil să înţeleagă.

Sau juca Magnús la cacealma?

Oare încerca să pescuiască adevărul?

Oare încerca s-o păcălească pe Hulda, s-o facă să-şi recunoască abaterea de la regulament?

Problema era că nu reuşea să-l citească, nu ştia cum să joace următoarea mutare. Să dea cărţile pe faţă sau să-l mintă mai departe şi să nege?

Hulda îşi acordă un răgaz înainte să răspundă.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, ca să-ţi spun sincer, nu s-a exprimat foarte clar. Sigur, era tulburată din pricina pozelor pe care le-am găsit cu fiul ei. E posibil să fi avut impresia că a mărturisit ceva, dar eu nu cu impresia asta am rămas după discuţia cu ea.

Îşi tamponă transpiraţia de pe frunte.

— Am înţeles.

Chipul lui Magnús rămase impasibil.

Era chiar bun, îşi dădu seama Hulda. Îl subestimase.

— Deci între voi două a fost o neînţelegere. Aşa se explică?

Hulda avu sentimentul că prin fiecare răspuns nu făcea decât să-şi sape singură o groapă şi mai adâncă. Nu se simţea în largul ei în aceeaşi încăpere cu Magnús, îi crea senzaţia că e prinsă în capcană.

— Asta trebuie să fi fost. Eşti absolut convins că a făcut-o, că l-a călcat cu maşina, adică? Asta indiferent de ce a mărturisit.

— Ce vrei să spui? întrebă el rar, părând mai degrabă curios decât surprins.

— Poate că doar vrea să atragă atenţia, mai ales dacă ţi-a spus că a mărturisit deja.

Hulda continuă să pistoneze cu îndrăzneală, cu toate că deja nu-şi mai dorea decât să renunţe şi să recunoască totul.

— Cu siguranţă ea l-a călcat cu maşina şi a fugit de la locul accidentului, în privinţa asta nu cred că există vreo urmă de îndoială. Dar nu asta e problema principală.

— Dar?

— Mi-a mai spus ceva…

Auzind asta, Hulda simţi că inima începe să-i bată atât de repede încât crezu că leşină, iar Magnús prelungi momentul, parcă făcându-i plăcere s-o vadă cum se perpeleşte.

— Emma mi-a spus că ai contactat-o mai târziu în seara aceea, după interogatoriu. E adevărat?

— Nu-mi amintesc. Da, poate, ca să verific nişte amănunte pentru raport.

— Hulda, ea susţine că ai sunat-o să-i spui să nu-şi facă griji în privinţa mărturisirii. Că ai asigurat-o că informaţia n-o să ajungă mai departe.

Iar acum ridică tonul şi se schimonosi la faţă.

— E posibil aşa ceva, Hulda? Există chiar şi cea mai mică *posibilitate* să spună adevărul?

Ce să răspundă la aşa ceva? Să-şi distrugă toată cariera în ajunul pensionării, numai dintr-un gest de bunătate care se întorsese împotriva ei? Sau să continue să nege? La urma urmei, era cuvântul Emmei împotriva cuvântului ei.

Ca să câştige timp, alese să nu spună nimic.

— Ştii ce cred eu, Hulda? Cred că ţi-a părut rău de ea. Nimănui nu-i e milă de un pedofil – nici mie, nici ţie –, dar asta nu înseamnă că putem lua legea în mâinile noastre. Dacă mă întrebi pe mine, cred că faptul că ai simţit compasiune pentru femeia asta te-a făcut să întreci o limită. Lucru pe care-l pot înţelege, cumva.

Făcu o scurtă pauză, dar Hulda se încăpăţână să rămână mută.

— Ar aştepta-o închisoarea, mama şi fiul ar fi separaţi… Înţeleg. La urma urmei, tu ţi-ai pierdut fiica.

— N-o târî pe fiica mea în chestia asta! răcni Hulda. Ce mama dracului ştii tu despre ea? Habar n-ai nimic despre mine şi familia mea şi nici nu te-a interesat vreodată!

Izbucnirea o luă pe Hulda prin surprindere, însă cel puţin avu efectul să-l prindă pe Magnús pe picior greşit. Ar fi fost foarte bine pentru el să n-o mai târască pe Dimma în povestea aia. Altfel, Hulda nu mai răspundea de sine.

— Îmi pare rău, Hulda. Încercam doar să mă pun în locul tău.

Era tot mai limpede că Emma dăduse totul pe goarnă, în ciuda intenţiilor bune ale Huldei. Trădarea femeii era atât de imposibil de înţeles încât Hulda se simţea rănită fie şi numai gândindu-se la asta. Da, Emma fusese supusă unei

presiuni foarte mari, dar asta nu era suficient ca să-i scuze comportamentul. Probabil îşi ieşise cu totul din minţi când fusese interogată de Magnús.

Numai atunci Hulda îşi aminti de ce închisese telefonul cu o seară înainte. De ce naiba băuse vinul ăla? Mahmureala n-o ajuta deloc să facă faţă presiunii din clipele acelea. Nu-i ieşise nimic cum trebuie, iar asta tocmai în ziua în care ar fi trebuit să fie în deplinătatea puterilor. Poate că vârsta chiar o prindea din urmă, îşi zise, dar apoi alungă furioasă gândul. Ştia că e un poliţist la fel de bun ca până atunci.

Emma o sunase târziu în noapte. Asta ar fi trebuit să-i pornească toate semnalele de alarmă, sugerându-i – cum se întâmpla acum – că avea un motiv urgent pentru care încerca s-o contacteze. Dumnezeule, cât de rău îi părea acum! Poată că Emma voia să se consulte cu ea înainte să se predea. Dumnezeule mare…

— E o chestiune extrem de gravă, Hulda, spuse Magnús după o pauză de efect.

Ea încă nu-şi putea da seama cum să reacţioneze şi care puteau fi consecinţele acţiunilor ei. Doar nu avea de gând s-o dea afară şi s-o umilească în ultima ei zi de serviciu!

— Vrei să spui că a mărturisit acum? întrebă Hulda, conştientă că prin întrebarea aceea îşi recunoştea greşeala, dar fără să-şi admită vina în mod direct. Chiar contează despre ce am vorbit sau cum a interpretat ea discuţia?

Îşi reprimă pornirea ruşinoasă de a se milogi: *Te rog, fii îngăduitor. După toţi anii ăştia, după cariera mea îndelungată, plină de succes, n-am putea trece cu vederea greşeala asta măruntă?*

— Aici ai pus punctul pe *i,* Hulda. În mod normal nu cred că aş fi făcut mare scandal din cauza asta, din moment ce oricum eşti pe picior de plecare şi e o perioadă grea pentru tine. Aş fi pus-o pe seama unei judecăţi eronate şi n-ar fi păţit nimeni nimic.

În mod normal? Ce încerca să-i spună?

— Dar lucrurile se înrăutăţesc. Emma s-a dus azi-noapte

la Spitalul Naţional. Din câte înţeleg a lucrat în sistemul de sănătate şi acum e angajată la un azil.

— La Spitalul Naţional?

— Da, se pare că n-a fost prea greu. Pază nu prea e, ea cunoaşte bine interiorul şi, de fiecare dată când a dat peste o uşă încuiată, a reuşit să o facă să se deschidă fluturându-şi legitimaţia de la serviciu.

Bănuind încotro se îndreptau toate astea, Hulda simţi că i se face rău.

— N-a durat mult să dea de pavilionul pedofilului. Îl ţineau în comă indusă, dar înţeleg că începuse să-şi revină.

Magnús făcu o pauză şi observă, fără îndoială, expresia îngrozită de pe chipul Huldei, apoi îşi reluă istorisirea:

— A luat o pernă şi i-a pus-o pe faţă.

Hulda era prea terifiată să întrebe ce se întâmplase după aceea. Aşteptă într-o stare de agonie, între speranţă şi frică.

— E mort.

— L-a omorât? întrebă Hulda nevenindu-i să creadă, cu toate că deja bănuise.

— L-a omorât, Hulda. Şi apoi s-a predat imediat. Ne-a spus toată afurisita de poveste. Cum l-a călcat cu maşina ca răsplată pentru ce i-a făcut fiului ei. Cum avusese de gând să-l omoare încă de atunci, nu doar ca să se răzbune, ci ca să se asigure că n-o să facă acelaşi lucru copilului altcuiva. Ai fost s-o interoghezi la serviciu, nu-i aşa? Şi ai văzut prin felul cum nega. Mi-a zis că ai ameninţat-o cu omor de gradul trei şi că, în cele din urmă, a cedat şi a recunoscut ce făcuse. A mai zis şi că…

Magnús privi în documentele din faţa lui şi se opri asupra declaraţiei Emmei:

— Că e bucuroasă că poate scăpa de povara de pe inimă. N-avea cum să trăiască liniştită ştiind ce făcuse. După vizita ta se aştepta să fie arestată din clipă-n clipă, dar mai târziu în seara aceea ai sunat-o şi ia-i spus că o s-o laşi în pace. A fost uluită – recunoscătoare, bineînţeles, dar în acelaşi timp dezamăgită. Vina o apăsa atât de tare încât a hotărât că n-are de ales, că trebuie să mărturisească. Aşa

că te-a sunat.

Hulda tresări. Apelul acela venit târziu în noapte.

— Dar n-ai răspuns.

Hulda clătină din cap, zdrobită.

— Nu, eram ocupată, şopti ea.

De ce naiba nu răspunsese?

Magnús răsuci mai departe cuţitul.

— Aseară nu se simţea deloc bine şi nu putea gândi raţional. Simţea că nu mai are niciun viitor, că n-o aşteaptă decât întuneric, aşa că la fel de bine putea să ducă la capăt ce începuse. Să realizeze ceva care să merite. Vezi tu, ai fi putut s-o opreşti aseară, Hulda.

Ea încuviinţă dând din cap. Gâtul îi era prea uscat ca să poată scoate vreo vorbă.

— Asta pe lângă abaterea grosolană de la regulament atunci când ai ales s-o acoperi. E mai mult decât abatere de la regulament, cum eşti pe deplin conştientă, Hulda: ai încălcat legea, ai obstrucţionat aplicarea legii.

Dar am fost bine intenţionată, îşi zise în sinea ei. Nu doar legea stabileşte ce e bine şi ce e rău. Uneori trebuie să te uiţi la imaginea de ansamblu. Nu-şi făcea iluzii. Conştientiza cât de periculos era ca o persoană în poziţia ei să gândească astfel. Doar depusese un jurământ să vegheze ca legea să fie aplicată. Dar nu era prima oară când îşi încălcase jurământul sub pretextul că, în anumite condiţii, un astfel de comportament se justifica. Singura diferenţă era că, de astă dată, fusese descoperită. Un om murise, şi asta parţial din vina ei. Brusc i se făcu groaznic de rău, însă nu reuşi să simtă vreun fel de remuşcare pentru moartea pedofilului. Poate că ar fi fost prea mult să spună că merita să moară, dar era sigură că lumea era un loc mai bun şi mai sigur în absenţa lui.

— N-am putea...?

Se întrerupse, nereuşind să ducă fraza la capăt. Pentru a doua oară în viaţă, lumea i se descompunea în jurul ei. Întâi moartea Dimmei, iar acum asta. Reputaţia ei, istoricul impecabil de la serviciu, toate urmau să se ducă pe apa sâmbetei. Şi, ce era mai rău: exista posibilitatea să

fie pusă sub acuzaţie. Putea, oare, rezista să ajungă la zdup după îndelungata ei carieră în poliţie? Să meargă la închisoare...? Şi cu Pétur cum rămânea, el ce avea să zică? Se temea cumplit că viitorul, faţă de care începuse târziu să arate o oarecare formă de interes, era pe cale să-i scape printre degete.

Magnús nu se mişca şi nu scotea niciun sunet. O privea fix pe Hulda. Linişte a deveni atât de apăsătoare încât ei îi venea să urle. Se simţea prea epuizată să facă orice altceva.

— Nici nu-ţi dai seama cât de greu îmi e, Hulda, spuse el în cele din urmă. Cât de dezamăgit sunt. Te-am respectat mereu.

Deşi era sceptică în privinţa asta, nu-l contrazise.

— Eşti un model pentru mulţi dintre noi. Şi ai deschis drumul pentru mulţi alţii, ca de exemplu pentru Karen. M-ai pus într-o postură imposibilă, Hulda.

Nu era sigură cum să ia toate astea. Era Magnús sincer? Ea spera că da, însă asta ar fi însemnat că ea, Hulda, citise greşit situaţia în toţi anii aceia, că subestimase respectul pe care-l insufla colegilor ei.

Îşi lăsă capul în jos, înfrântă. O părăsise orice dorinţă de luptă.

— Sunt furios, nu mă înţelege greşit, dar n-o să pierd vremea zbierând la tine. Situaţia e mult prea gravă pentru asta. Mai mult decât orice, mi se rupe inima, continuă el şi, spre surprinderea Huldei, chiar părea sincer. De multe ori ţi-am ţinut partea când s-a dorit să fii înlocuită sau transferată la un alt departament. Eşti înceată, dar insistentă, de modă veche, şi nu toată lumea apreciază asta. Însă obţii rezultate.

Nu era sigură dacă să-l creadă sau nu; nu simţise niciodată vreo susţinere reală din partea lui Magnús, nici măcar o dată. Dar obţinuse, fără îndoială, rezultate de-a lungul timpului şi condusese ancheta în nişte cazuri de foarte mare importanţă. Îşi amintea în mod special de două dintre ele: o persoană murise în apropiere de coasta sudică a Islandei, unde patru prieteni intenţionaseră să petreacă

un weekend liniştit; şi întâmplările înfiorătoare care avuseseră loc la o fermă din partea de est a ţării în Crăciunul lui 1987 – Crăciunul când murise Dimma. Ambele cazuri avuseseră un impact emoţional puternic asupra ei, iar întâmplările o bântuiau deseori.

— Mulţumesc, îngăimă pentru Magnús, atât de încet încât abia dacă se auzi ceva.

— O să încercăm să rezolvăm chestia asta în tăcere, Hulda, pentru binele amândurora. Nu le-am suflat nicio vorbă colegilor tăi. Ar fi păcat să-ţi închei cariera căzută în dizgraţie, deşi aproape sigur o să iasă totul la iveală mai târziu, dacă vei fi pusă sub acuzaţie. Dar asta o să vedem la momentul potrivit. Chestiunea o să ajungă pe biroul procurorului general luni şi, după aceea, eu n-o să mai am nimic de-a face cu ea. Trebuie să înţelegi că n-am cum s-o fac să dispară, Hulda. Dar o să încercăm să limităm pagubele.

Ea dădu din cap, recunoscătoare, smerită. Nu-i trecu prin minte să nege, să mintă în continuare. Jocul se sfârşise.

— Bineînţeles, va trebui să-ţi încetezi imediat activităţile – nu mai e loc de-ntors. Ţi-ai eliberat biroul?

Ea clătină din cap, cu gândul aiurea.

— Atunci o să pun pe cineva să se ocupe şi să-ţi trimită lucrurile la apartament, bine?

— Bine.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu azilanta din Rusia?

Hulda se străduia din răsputeri să nu aibă o cădere. Nu-şi putea încheia cariera aşa, la şaizeci şi patru de ani, plângând şuvoaie de lacrimi în ultima ei zi la serviciu. Îşi drese vocea şi zise cu glas răguşit:

— Încă lucrez la asta. Erau două fete.

— Da, parcă mi-ai zis ceva la telefon mai devreme. La ce te refereai?

— Mai era o fată din Rusia, pe nume Katja, care a dispărut acum mai bine de un an. Apoi a murit Elena. Erau cele mai bune prietene. Mă îndoiesc că Alexander a făcut legătura.

— Şi există cu adevărat o legătură?
— Nu ştiu, dar merită verificat.
— Ai dreptate.
Se gândi o clipă, apoi zise:
— Ai putea scrie un raport şi apoi să mi-l trimiţi pe mail când poţi? O să verific eu însumi când am timp.
Tonul vocii îl trădă. Hulda nu-l crezu nicio clipă, dar aprecie gestul.
— Da, sigur, aşa o să fac.
El se ridică în picioare, întinse mâna, iar ea i-o strânse fără să rostească vreun cuvânt.
— A fost un privilegiu să lucrez cu tine, Hulda. Ai fost o poliţistă extraordinară.
Făcu o pauză, apoi adăugă:
— Mare păcat că a trebuit să se termine aşa.

XIII

Se trezi brusc din somn, simţind că era miezul nopţii.

La început crezu că frigul o trezise, şi era adevărat că îngheţa, nu doar la cap, ci în tot corpul. Abia atunci îşi dădu seama că fermoarul sacului de dormit fusese desfăcut.

Tovarăşul ei de călătorie se mutase din patul de deasupra şi se suise în al ei, iar acum era întins lângă ea. O mână îi coborâse în chiloţii ei.

Înnebunită de spaimă, încercă să-l împingă la o parte, dar îi era atât de frig că trupul nu-i răspunse la comenzi. O trase spre el, sărutând-o, în timp ce ea se lupta din toate puterile să-l împingă.

— Potoleşte-te, mârâi el. Ştiam amândoi foarte bine ce-o să se întâmple – ce voiam să fac când te-am invitat să plecăm peste weekend. Am văzut cum te uiţi la mine, nu face acum pe ruşinoasa, fir-ai a dracu'să fii.

Auzindu-i vorbele, rămase năucă.

În următoarea secundă începu să strige din toţi rărunchii, mai tare decât strigase vreodată în viaţa ei.

El nici măcar nu se chinui să-i astupe gura cu mâna.

XIV

Hulda stătea afară, în dreptul secţiei de poliţie de pe Hverfisgata, încremenită. Câţiva colegi o salutară când trecură pe lângă ea, dar nu fu în stare să le răspundă. Doar stătea acolo, holbându-se în gol.

Viaţa ei parcă se oprise brusc. Nu putea privi înainte, nu-şi putea imagina ce avea să aducă ziua de mâine. Avea nevoie disperată să stea de vorbă cu Pétur, dar nu reuşea să-şi adune curajul să-l sune. Nu încă.

În cele din urmă îşi găsi o rezervă de voinţă ca să înceapă să se mişte şi ocoli încet clădirea, continuând să meargă în direcţia apei. Deşi soarele se eliberase din spatele norilor, când ajunse pe strada de pe coastă o întâmpină o briză rece. Traversă fără să ia în seamă traficul şi se aşeză pe o bancă, de unde privi peste golf spre panorama desenată de munţi. Nu se sătura niciodată de priveliştea aceea. Pe vremuri cucerise toate vârfurile acelea: Esja, Skardsheidi, Akrafjall. Frumuseţea care-ţi tăia răsuflarea avu un efect calmant asupra ei, o linişti şi o purtă în trecut spre unele dintre cele mai fericite clipe din viaţa ei. Dar îi aminti şi de Elena, adusă de ape la ţărm. Marea a dat şi marea a luat.

O dată în plus, Hulda simţi greutatea zdrobitoare a singurătăţii ei.

Avea atât de multe pe conştiinţă…

Gândurile i se întoarseră la Elena. Era ea, oare, cheia? Calea prin care Hulda îşi putea găsi un fel de izbăvire? Prin care-şi putea recăpăta onoarea, într-o oarecare măsură? Putea salva ceva din dezastrul care era viaţa ei rezolvând cazul acela? Ar fi reuşit măcar să fie mai împăcată cu sine?

Apele tulburi ale golfului Faxaflói nu-i ofereau niciun răspuns, dar poate că-i aduseră o fărâmă de speranţă. Îl asigurase pe Magnús că abandonase ancheta, însă care erau şansele ca el să afle că lucra în continuare la caz în restul zilei? Că folosea din plin ultimele câteva ore ca

poliţist? Existau două piste pe care trebuia să le mai verifice. Cui făcea rău dacă-şi vedea de treabă? Ar fi însemnat să fie nevoită să mintă, să pretindă că era încă în poliţie, însă era puţin probabil să pună cineva la îndoială acest lucru.

Da, trebuia să continue. Doar în ziua aceea. Era ultima ei şansă. Avea să-i dea ceva la care să se gândească, până seara, când poate reuşea să-şi adune curajul să dea ochii cu Pétur.

XV

— Nu te aude nimeni, zise bărbatul râzând în timp ce se lupta cu izmenele ei, încercând să le tragă jos.

În clipa aceea ea parcă găsi undeva o rezervă ascunsă de forţă, în ciuda frigului paralizant, şi reuşi să-l împingă atât de tare încât el căzu din pat pe podea.

Ea sări jos, orbecăind pe întuneric, conştientă că singura ei şansă de a scăpa din cabană era să fugă prin zăpadă şi să găsească o ascunzătoare în peisajul întins, gol. Pe cât de nerealistă i se părea ideea, trebuia să încerce. În momentul acela zări sclipirea slabă a târnăcopului de gheaţă pe care el i-l dezlegase de pe rucsac şi-l lăsase lângă uşă.

Printr-o minune, reuşi să ajungă acolo înaintea lui.

XVI

Hulda bătu la uşa lui Albert. Spera să stea de vorbă cu fratele lui, să afle dacă o dusese undeva pe Elena cu maşina 4×4. Spre surprinderea ei, avocatul deschise chiar el uşa, cu toate că încă nu era nici patru după-amiaza.

— Hulda? întrebă el puţin luat prin surprindere.

— Albert, am trecut pe la tine la nimereală…

— Da, aşa e, am venit şi eu acasă mai devreme pentru că nu era prea mare agitaţie.

Părea ruşinat şi puţin evaziv, ca şi cum lucrurile nu-i mergeau prea bine.

— N-ai primit documentele? Baldur mi-a zis că ai trecut ieri să le iei.

— A, da, le am. Dar sunt toate în rusă, aşa că n-am reuşit să aflu mare lucru din ele deocamdată.

— Da, mă gândeam eu că sunt în rusă, dar nu ştii niciodată, poate că e ceva util acolo. Să sperăm că-i putem face dreptate bietei femei. A fost clienta mea, la urma urmei.

— De fapt, speram să schimb două vorbe cu fratele tău.

— Cu fratele meu?

În mod evident, era ultimul lucru pe care se aştepta Albert să-l audă.

— Da… Mi-a… Hmm… A zis ceva în treacăt ieri, minţi ea stângace, blestemându-se că nu inventase o scuză mai bună, dar pe de altă parte nu se aşteptase să dea de Albert. Voiam să-mi explice mai bine la ce se referă.

— Ce naiba ţi-a zis? Ceva care are legătură cu Elena?

— Nu… De fapt, da… Nu direct. E cam greu de explicat.

— Atunci în legătură cu mine?

Albert ridicase puţin tonul.

— Poftim? Nu, bineînţeles că nu, nimic de genul ăsta. E acasă?

— Nu, nu e. A reuşit să-şi găsească de lucru să văruiască o casă, deci o să mai întârzie.

— L-ai putea ruga să mă sune când se întoarce?

Albert parcă nu ştia sigur cum să reacţioneze, dar în cele din urmă zise:

— Da, da, sigur. Aşa o să fac. Te sun la secţie.

— Nu, sună-mă pe mobil, doar ai numărul meu, se grăbi Hulda să spună şi zâmbi.

Albert îi răspunse scurt la zâmbet, apoi închise repede uşa.

XVII

Din moment ce acum nu mai avea acces la un traducător autorizat din partea poliţiei, următorul pas firesc era să verifice dacă nu cumva o putea ajuta Bjartur. Hulda se sui înapoi în maşină şi porni spre casa interpretului, aflată în partea de vest a oraşului. Urma să fie ultima ei oprire, dacă nu cumva descoperea ceva important în documente. Deşi o parte a fiinţei ei se agăţa de această speranţă, îşi dădea seama tot mai puternic că avea să se bucure să renunţe şi să lase totul baltă.

Îi sună telefonul şi trase pe dreapta ca să răspundă. Era tot Magnús.

— Hulda, zise el pe un ton grav.

— Da.

Se pregăti să încaseze lovitura.

— Nu voiam să te mai împovărez cu ceva azi, dar am uitat să-ţi spun ceva: l-au arestat pe Áki de dimineaţă.

— Serios?

Simţi cum se înveseleşte puţin.

— Pentru că e şeful unei reţele de prostituţie?

— Printre altele, dar partea proastă e că au fost siliţi să grăbească toată operaţiunea şi a ieşit o treabă cam de mântuială – toate astea numai pentru că l-ai interogat fără să-mi ceri permisiunea.

Hulda înjură în şoaptă.

— Şi există riscul să se fi ocupat să distrugă dovezi între timp, ceea ce e nasol. Să fii pregătită să te sune să te întrebe ce ai discutat cu el. O să vrea să afle dacă ţi-a spus ceva, în baza căror informaţii ai acţionat…

Hulda oftă.

— Da, bine… Deşi nu am nimic nou să le spun.

— Atunci mă tem că va trebui să suporţi balamucul. Toată chestia asta a fost un fiasco, dar nu lăsa asta să te afecteze.

Mai mult decât a făcut-o deja, completă ea în gând în timp ce închise apelul. Se simţea cu adevărat vinovată

pentru că era posibil să le fi distrus în totalitate ancheta colegilor, ştiind cât de mult efort depuseseră.

Ura să facă greşeli.

Ura din tot sufletul să facă greşeli.

Când era mică şi îşi făcea temele, bunica ei îi privea mereu peste umăr, verificând fiecare răspuns, fiecare compunere, indiferent dacă era vorba de gramatică, matematică, geografie, istorie… Iar Hulda considera că reproşurile ei fuseseră deseori şi dure, şi nedrepte. Bunica ei îi repetase la nesfârşit că trebuie să facă mai bine, că se mişcă prea încet, că trebuie să fie mai bună decât băieţii ca să aibă vreo şansă de succes în viaţă. De multe ori aceste vorbe o făcuseră să izbucnească în lacrimi.

Doar la maturitate învăţase conceptul de critică *constructivă,* lucru complet străin pentru bunica ei.

Iar acum, din nou, simţi ruşinea provocată de faptul că făcuse o greşeală.

Putea mai bine de-atât.

XVIII

De astă dată, Hulda nu pierdu vremea să se îndrepte spre casă ci ocoli direct până la garajul lui Bjartur şi bătu la uşă. Observă un semn îngrijit la fereastră: „Bjartur Hartmansson, interpret şi traducător”.

El deschise uşa repede şi păru surprins s-o vadă pe Hulda.

— Bună.

— Bună, Bjartur, tot eu sunt, spuse ea parcă cerându-şi scuze, dându-şi seama că luptă cu morile de vânt, că pornise în misiunea de a rezolva un caz care era aproape cu siguranţă o cauză pierdută.

— Ca să vezi, spuse el şi zâmbi, scărpinându-şi claia de păr des. Se pare că devin bun prieten cu poliţia.

Hulda se întrebă într-o doară cât de în vârstă era el. Nu se chinuise să-l caute pe internet dar bănuia că, în ciuda înfăţişării tinereşti, trebuie că se apropia de patruzeci de ani. Femeia – probabil mama lui – care-i deschisese Huldei uşa cu ocazia primei vizite păruse de vreo şaptezeci de ani.

— Ocupat? întrebă ea pe ton prietenos.

— Da, sigur, păi… nu prea mult pe parte de traducere, dar am destule tururi ghidate pentru ruşi. Jur că numai turiştii ţin Islanda pe linia de plutire în ultima vreme. Dar azi e linişte. Eu doar… scriu, ştii tu, lucrez la cartea mea.

Creşterea turismului de după colapsul sistemului bancar islandez – şi de după prăbuşirea coroanei islandeze – ajuta cu siguranţă la aducerea ţării înapoi pe făgaşul ei, pentru că turiştii aduceau valută străină preţioasă. Perspectiva era un pic mai luminoasă decât înainte, însă criza financiară aruncase o umbră întinsă, iar Hulda, distrasă pe moment, se gândi că turismul nu avea să-i sporească *ei* finanţele. Slujba ei nu era plătită aşa de bine, iar acum nu mai avea de aşteptat decât un venit fix, adică pensia dată de guvern.

— Intră, spuse Bjartur şi îi întrerupse şirul gândurilor. Încă e cam dezordine, mă tem. N-am apucat să cumpăr un

scaun pentru musafiri, aşa că va trebui să stai în pat.

Se înroşi la faţă.

— Vreau să spun, va trebui să te aşezi pe pat.

Hulda găsi un spaţiu liber unde să ia loc, în timp ce Bjartur îşi ocupă scaunul extrem de uzat. Aerul din cameră era neplăcut, îmbâcsit. Sosirea neaşteptată a Huldei nu-i lăsase ocazia să deschidă o fereastră.

— Locuieşti aici, în garaj? întrebă ea curioasă.

— Da, de fapt. Dorm şi trăiesc aici. E mai intim, vezi tu. Casa e a mamei şi a tatei, dar nu mai puteam să locuiesc cu ei. Devenise prea mult să stăm acolo unii peste alţii. Din păcate nu există subsol, m-aş fi mutat acolo, dar m-au lăsat să rearanjez în garaj.

Hulda dădu să întrebe de ce nu se mutase pur şi simplu într-un alt apartament dar se abţinu, ca nu cumva să sune nepoliticos.

Bjartur păru să ghicească întrebarea nerostită:

— N-are sens să-mi iau un apartament, nu încă. E mult prea scump, indiferent dacă e în chirie sau îl cumpăr. Preţurile caselor au explodat, iar eu nu am un venit fix. Trăiesc cam de pe-o zi pe alta – traduceri, tururi… Uneori nu-mi mai văd capul, mai ales vara, dar de multe ori n-am destul de lucru. Însă reuşesc să pun câte ceva deoparte. Până la urmă o să fie totul bine. Iar mama şi tata îmbătrânesc, aşa că la un moment dat o să vrea să se mute într-un loc mai mic.

Sau o să moară, citi Hulda în expresia de pe figura lui.

— Voiam să-ţi cer un mic serviciu, spuse ea.

— Da? Ce anume?

Îi întinse plicul cu hârtii pe care i-l dăduse Albert.

— Conţine nişte acte pe care le-a scos la iveală avocatul Elenei. Nu ştiu dacă e ceva interesant acolo, dar „să nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă” şi tot restul.

Zâmbi, parcă neluând în serios ce spusese.

— Am înţeles. Apropo, cum merge ancheta? Văd că încă lucrezi la caz.

— Da… sigur, nu am de gând să renunţ, minţi ea.

Adevărul era că ar fi renunţat cu bucurie pe loc. În ziua

aceea, dintre toate zilele, când încă nu-şi revenise după veştile pe care i le dăduse Magnús, continuarea anchetei era ultimul lucru de care avea chef, cu toate că era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Nu avea cum să scape de faptul că un om murise din cauza ei. E drept, fusese un individ care molesta copii, iar lucrul ăsta îi făcea conştiinţa să se împace mai bine cu situaţia. Unele infracţiuni pur şi simplu nu puteau fi iertate.

Şi existau mari şanse să le fi sabotat colegilor investigaţia cu privire la activităţile lui Áki. Cariera ei de inspector era o ruină fumegândă. Nici nu era de mirare că nu era capabilă să lucreze. Totuşi, în ciuda acestor lucruri, persevera, era prea căpoasă ca să renunţe când era angajată într-o ultimă cursă contracronometru.

— Sigur că o să mă uit pe ele pentru tine, spuse Bjartur şi roti scaunul cât să ajungă cu faţa la birou, unde scoase hârtiile din plic şi le răsfiră înaintea ochilor. Lasă-mă câteva minute să le parcurg.

— Sigur.

O intuiţie de moment o făcu să adauge:

— Ai putea fi atent mai cu seamă dacă apare pe undeva numele Katja?

— Katja? întrebă el studiind încă paginile.

— Da, din câte am înţeles a fost o prietenă a ei.

— Bine.

— N-o cunoşteai? N-ai făcut interpretariat pentru ea?

— Nu.

— Problema e că a dispărut.

— A dispărut?

— Păi, ori asta, ori s-a făcut nevăzută prin magie. Şi ea era o azilantă din Rusia şi mi-a trecut prin cap că e posibil ca între cele două cazuri să existe o legătură.

— Bine. Deocamdată nimic. Primul document e un fel de certificat de rezidenţă fiscală din Rusia. Probabil l-a luat aici ca să-şi dovedească identitatea.

— Aha, am înţeles, spuse Hulda puţin dezamăgită.

Ştia că e în căutarea acului în carul cu fân, însă

documentele acelea erau ultima ei şansă.

— Te rog să le citeşti cu grijă, adăugă ea pe cel mai pozitiv ton posibil.

— Sigur.

Bjartur continuă să citească fără să scoată o vorbă, stând cu spatele la Hulda, în vreme ce ea stătea cocoţată incomod pe marginea patului, aşteptând chinuită de suspans. Tăcerea continuă nesfârşit de mult până când în cele din urmă Bjartur avu un fel de reacţie.

— Hopa, zise el şi era limpede din tonul vocii că descoperise ceva neaşteptat. Hopa, repetă.

— Ce e?

Hulda se ridică şi îi privi peste umăr. Bjartur citea ultima coală de hârtie, care era scrisă de mână.

— Ai găsit ceva? se interesă ea nerăbdătoare.

— Păi… n-aş vrea să… însă…

— Ce e? întrebă ea pe un ton mai dur. Ce scrie?

— Vorbeşte despre o călătorie la ţară cu o prietenă căreia îi spune K. E posibil să fi fost Katja?

— Da, e posibil, e posibil, răspunse Hulda simţind cum i se tensionează tot corpul de entuziasm.

În sfârşit!

— Şi cineva… nu ştiu dacă e bărbat sau femeie…

— Haide, spune…

— A folosit tot o iniţială. Dar, din context, pare să fi fost şi un bărbat cu ele.

— Care e iniţiala?

— A.

XIX

El izbucni în râs.

— Lasă târnăcopul jos şi o să stăm de vorbă. Oricum, n-ai curaj să-l foloseşti.

Înnebunită de groază, ea se ghemui şi se lipi de uşă, ţinând târnăcopul cu o singură mână în faţa ei, iar cu cealaltă bâjbâind după clanţă.

El nu părea deloc tulburat şi făcu un pas în faţă. Apoi, dintr-o singură mişcare, se aruncase asupra ei şi îi smulsese târnăcopul din mână.

Preţ de o clipă, rămase destul de nemişcat.

Ea era paralizată de spaimă, deşi toate instinctele îi ţipau să plece de acolo.

Atunci el se năpusti asupra ei

O lovise oare târnăcopul în cap? Pentru o fracţiune de secundă rămase complet năucă de uimire, încă prea amorţită din pricina frigului încât să înregistreze ce se întâmplase.

Apoi, ducând o mână la cap, simţi cum i se scurgea sângele fierbinte.

XX

— *A?*

— Da.

— Doar nu vrei să spui…

— La asta m-am gândit şi eu imediat, spuse Bjartur dând aprobator din cap, cu o expresie consternată pe chip.

Hulda întrebă cu voce tare:

— Albert?

— Da.

— Dar poate… poate că a fost ceva complet inofensiv. Poate că are legătură cu pregătirea cazurilor. E posibil să fi fost şi avocatul Katjei?

Bjartur dădu din umeri.

— Nu pare inofensiv. Ea vorbeşte aici despre un soi de agresiune – bucata asta parcă e un pasaj dintr-un jurnal. Poate că a vrut să lase în scris, în caz că se întâmpla ceva. Mă rog, *bănuiesc* că Elena a scris asta. Vorbea foarte puţină engleză aşa că, bineînţeles, ar fi scris în rusă.

— Vrei să spui că Albert a dat peste nişte însemnări fără să ştie ce reprezintă şi mi le-a dat pur şi simplu?

— E ironic, spuse Bjartur. Să ştii că mă simt ca într-un roman poliţist. Citeam multe în tinereţe.

Zâmbi larg, parcă savurând rolul de asistent de anchetator.

— Doamne sfinte… murmură Hulda.

Acum încotro s-o apuce? Era posibil ca Albert însuşi, nu fratele lui, să aibă ceva de ascuns?

— Lasă-mă să termin de citit, spuse Bjartur.

Îşi aplecă din nou capul deasupra paginii, încuviinţând pe măsură ce parcurgea textul.

— Da, da…

Chiar îşi intra în rol.

— Ştii ce? întrebă el şi ridică ochii din hârtie. Cred că ştiu unde s-au dus. E destul de departe, cam la vreo oră şi jumătate de mers cu maşina faţă de Reykjavík.

Îi spuse Huldei despre o vale despre care ea nu mai

auzise, dar e drept că o pasionau mai mult munţii – văile nu-i stârneau acelaşi entuziasm.

Bjartur continuă:

— Dar e ciudat, pentru că menţionează o casă, însă din câte ştiu valea nu e locuită.

— Poţi să mi-o arăţi pe hartă? întrebă Hulda.

— Pot mai mult: pot chiar să te duc acolo, se oferi el îndatoritor. N-am nimic altceva de făcut.

— Da, bine. Mersi. O să vorbesc cu Albert după aceea. Îmi poţi traduce documentul, cuvânt cu cuvânt?

— Da, o să-ţi spun ce scrie acolo cât suntem în maşină. Ăăă, am putea merge cu a ta? Eu nu, ăăă, nu prea am benzină destulă cât să ajungem.

Viaţa de traducător înseamnă să te descurci de pe-o zi pe alta, îşi zise Hulda, simţind un val de milă pentru el.

Se urcă la volanul bătrânei şi credincioasei Skoda. Bjartur se sui în locul de lângă şofer, de unde jucă rolul de navigator, spunându-i printre indicaţii ce conţinea documentul scris de mână. Elena plecase într-o excursie în valea aceea în compania altor două persoane, o femeie al cărei nume începea cu litera *K* şi un bărbat al cărui nume începea cu litera *A.* Petrecuseră noaptea într-o cabană de vară, dar weekendul se sfârşise prematur când bărbatul o agresase fizic pe cealaltă femeie.

Deşi Huldei îi venea greu să creadă că Albert putea fi implicat în aşa ceva, nici nu putea exclude posibilitatea întru totul. Oare era cu putinţă să le fi ucis pe amândouă femeile, şi pe Katja, şi pe Elena? Şi fratele lui unde intra în toată povestea?

Când telefonul începu să-i sune, înălţă o rugăciune aprinsă ca nu cumva să fie iar Magnús. Încă era în stare de şoc după cele două conversaţii pe care le purtaseră şi încă nu reuşise să pună totul cap la cap. I-ar fi prins foarte bine să mai aibă la dispoziţie o zi în care să încheie cazul, o zi în care să se simtă ea însăşi. Şi – se pomeni zicându-şi, deşi nu-i făcea nicio plăcere s-o recunoască – poate că nu i-ar fi stricat nici să fie cu vreo zece ani mai tânără.

Trase pe dreapta, scoase telefonul şi răspunse, deşi nu recunoscu numărul.

— Hulda? Bună, sunt Baldur, Baldur Albertsson. Fratele lui Albert.

— Poftim? A, da. Bună.

Momentul era straniu de potrivit.

— Albert mi-a zis că vrei să vorbeşti cu mine…

Părea neliniştit.

— Da, aşa e. Despre Elena, fata din Rusia pe care o reprezenta fratele tău.

— Da…

— Ai cunoscut-o?

— Eu? Nu…

Şovăi, iar Hulda aşteptă.

— Nu… dar, adică, vreau să spun, am întâlnit-o o dată sau de două ori. De ce întrebi?

— Poţi să-mi spui unde te-ai întâlnit cu ea?

— Am luat-o de la Njardvík de câteva ori.

— Serios? De ce?

— Ca să-i fac un serviciu lui frate-miu. Trebuia să se vadă cu ea, dar n-avea timp s-o ia cu maşina. Era prins cu nişte întâlniri sau ceva de genul. Am împrumutat jeepul şi m-am dus s-o iau. Nu-i mare lucru. Am trecut drumul la cheltuieli – ştii tu, timpul şi costul benzinei. Nu-i o problemă, nu? Totul a fost cinstit deşi, la rigoare, nu Albert a fost la volan. Îl mai ajut când sunt liber – măcar atât să fac pentru că mă lasă să locuiesc cu el. Îmi place să ajut, dacă pot.

Baldur părea să respire sacadat şi şuierător.

Oare asta era tot? Oare Baldur doar îi făcuse un simplu serviciu fratelui său?

— Mersi, Baldur. Nu-i o problemă. Voiam doar să verific ca să te scot de pe lista mea. Cineva te-a văzut luând-o de la Njardvík şi trebuia să ştiu de ce, asta-i tot. Nu-ţi face griji, nu s-a întâmplat nimic.

— Bine, mulţumesc, spuse el. Eu… ideea e că nu sunt obişnuit să fiu amestecat în anchetele poliţiei.

— Da. Mai bine.

— Poţi s-o mai spui o dată.

Hulda tot trebuia să afle dacă Albert o reprezentase şi pe cealaltă rusoaică, pe Katja.

— Apropo, întrebă ea pe cel mai nonşalant ton de care era în stare, fratele tău e cu tine, Baldur? Am nişte întrebări şi pentru el.

La celălalt capăt se lăsă tăcerea.

— Păi… nu, nu-i aici.

După o scurtă ezitare, Baldur adăugă:

— De fapt, nu ştiu unde e.

— Bine, Baldur, nicio problemă. Mulţumesc că ai sunat.

Încercă să-l sune pe Albert pe mobil. Simţea că e tot mai urgent să dea de el, se temea că, dacă într-adevăr el era ucigaşul, poate că avea să încerce să iasă din ţară sau aşa ceva.

Nu primi niciun răspuns.

Când închise, gândurile îi zburară imediat la fata din Siria, Amena. Ceva nu-i dădea pace într-un cotlon al minţii. Ceva ce-i scăpase Amenei… un amănunt semnificativ pe care Hulda nu-l luase în seamă prima dată. La naiba! Pe vremuri îşi luase notiţe cu mai multă conştiinciozitate şi memoria îi era şi ea mai bună. Era ceva ce… ceva ce spusese ea… Hulda îşi rechemă în minte imaginea tinerei din celulă. Prostituţie, da: Amena negase vehement cum că Elena ar fi fost implicată în prostituţie. Negase cu convingere. De asemenea, o atenţionase pe Hulda de existenţa celeilalte fete din Rusia, Katja. Şi îi spusese despre permisul de şedere – îi spusese că Elena primise dreptul să rămână… da, asta era… era ceva care avea legătură cu asta. Dar ce naiba era? Amintirea încă o ocolea, rămânând, chinuitoare, puţin mai departe decât putea ea ajunge.

— Îmi cer scuze, dar aş putea să-ţi împrumut telefonul o clipă? întrebă Bjartur întrerupându-i şirul gândurilor înainte să pornească din nou maşina. Am uitat să le spun alor mei că am plecat. Şi, în fine, pe al meu nu mai am credit.

Se făcu din nou roşu la faţă.

Formă numărul şi aşteptă.

— Salut, tata, ascultă… da, ştiu… mama să-şi facă singură… Nu, tata, nu pot acum… O ajut pe o doamnă de la poliţie… Lucrăm la un caz…

Îşi dădu ochii peste cap şi ieşi din maşină, încă vorbind.

Hulda îşi aminti de zilele când lumea ar fi spus despre ea că e „tânără”, nu „doamnă”.

Cât lipsi el, Hulda profită de ocazie, porni radioul şi se rezemă câteva momente de spătarul scaunului. Fusese o zi lungă şi încă nu se terminase. Însă cerul era albastru şi, după dimineaţa lipsită de speranţă, seara era acum frumoasă şi însorită. Hulda îşi zise că luna mai era fără îndoială cea mai bună perioadă din an în patria ei nordică şi friguroasă.

După câteva minute, Bjartur se întoarse în maşină.

— Scuze, acum putem să plecăm.

Zâmbi.

— Mai avem doar vreo jumătate de oră.

Plecaseră deja de o oră, iar Hulda începu să simtă că o roade foamea. Mâncase doar napolitanele Prins Póló de dimineaţă. Începea şi să obosească. S-ar fi bucurat foarte tare dacă drumul nu urma să se dovedească o mare pierdere de vreme. Îşi promisese că o să abandoneze cazul la sfârşitul zilei, dar oare avea să reuşească să se ţină de cuvânt? Încă avea un sentiment neplăcut că nu reuşea să dea de Albert. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu el.

Sau poate ar fi fost mai bine să asculte ordinele primite, să ducă toate dovezile strânse până atunci la Magnús şi să-l lase pe el să termine cazul? N-ar fi fost de glumă să-i spună lui Magnús că-l bănuia de crimă pe vechiul lor coleg, Albert. Băieţii aveau obiceiul să se susţină unul pe celălalt, iar Albert fusese acceptat ca parte din gaşcă, chiar dacă era avocat, nu anchetator.

Blestemă în şoaptă. Poate că era mai bine doar să lase totul baltă. Să ajungă la destinaţie şi apoi să lase totul baltă.

Îi era dor de Pétur şi, brusc, îşi dădu seama că până la urmă era aproape fericită că iese la pensie, că era

entuziasmată la gândul că o să-şi petreacă vârsta de aur împreună cu el. Puteau face multe lucruri împreună, să călătorească prin Islanda, chiar şi în străinătate, şi să se bucure de viaţă în compania celuilalt. Ea putea să se ţină de drumeţii, acum împreună cu Pétur, dar şi să descopere noi pasiuni. Era încă în formă şi trebuia să se păstreze activă. Poate avea să se apuce chiar de golf, hobbyul preferat al atât de multor colegi de-ai ei. Avea numai şaizeci şi patru de ani şi multe lucruri pe care să le aştepte cu nerăbdare. Cu ajutorul lui Pétur poate că avea să lase în urmă întunericul din trecutul ei. Nu mai văzuse lucrurile atât de limpede de multă vreme.

Abia aştepta să ajungă acasă, să se culce şi apoi să înceapă o nouă viaţă când soarele avea să urce pe cer a doua zi. O nouă viaţă alături de Pétur.

XXI

După o clipă, el bâjbâi după una dintre lanternele de cap de pe masă şi o aprinse. Apoi se uită la ea, încercând să se împace cu ceea ce făcuse. O iubise pe femeia asta, iar acum ea zăcea moartă la picioarele lui. O omorâse. Totul era extrem de bizar, cumva.

Trebuia să salveze ce mai putea din situaţie. Să gândească logic. Să facă în aşa fel încât să nu curgă prea mult sânge pe podeaua cabanei.

Să gândească. Cel mai important era faptul că nimeni nu mai ştia de călătoria lor. Şi nimănui nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să-i caute aici sau să caute dovezi ale crimei în cabană.

Era încă întuneric, ceea ce însemna că mai avea încă destul timp. Nu trebuia decât să se calmeze şi să acţioneze metodic.

Era prima dată când omorâse pe cineva şi, la drept vorbind, fusese tulburător de simplu.

XXII

— Cred că suntem pe drumul cel bun, spuse Bjartur. Asta e valea pe care a menţionat-o Elena, cu toate că nu ştiu să existe vreo clădire pe-aici. Dar e drept că n-am mai fost în zonă de mult timp.

Apoi adăugă:

— Eşti sigură că ar trebui să mergem aici? Nu sunt prea obişnuit să… ştii tu, să umblu pe urmele unui criminal…

— Nu ne putem întoarce dacă am mers atât de departe, zise Hulda. O să fie bine. Nu cred nicio clipă că suntem în vreun pericol. Asta e direcţia bună? Mergem tot înainte prin vale?

Drumul se transformase într-o cărare cu pietriş şi devenea tot mai prost cu fiecare kilometru străbătut.

— Da, e corect.

În timp ce-şi continuară drumul hurducăind prin vale, Hulda mai îndreptă câte-un gând răzleţ la Skoda ei, îngrijorată că era posibil ca maşina să nu facă faţă gropilor, însă alte temeri mai mari i se îngrămădeau în cap şi îi cereau atenţie: moartea de la spital; mama aflată în drum spre închisoare; potenţialele consecinţe ale acelui incident tragic pentru Hulda însăşi; felul cum distrusese totul într-o singură şi deosebit de cumplită săptămână. Elena îi dispărea tot mai mult din câmpul vizual, împinsă la o parte de celelalte griji.

Era o seară superbă, soarele nu se înălţase prea mult pe cerul lipsit de nori şi un grup de puieţi proaspăt plantaţi arunca umbre lungi pe iarba palidă din vale. Povârnişurile nu înverziseră încă, pentru că aici primăvara nu se instalase încă la fel de bine ca la oraş. Preţ de o clipă, când privi împrejur la spaţiile întinse şi la cerul albastru, neţărmurit, Hulda avu senzaţia că e liberă, că potenţialul ei nu are limite. Dar apoi oboseala îşi spuse din nou cuvântul. Ar fi dat orice să se bucure de vreme altundeva – de preferat în timp ce îngrijea grădina lui Pétur din Fossvogur.

— Poate că ar trebui să încheiem pe azi, mormăi ea după alte cinci minute parcurse pe drumul care le zdruncina fiecare oscior din corp.

— Da, de acord, spuse Bjartur. Ai un loc mai bun unde să întorci la vreo sută de metri mai în faţă.

În clipa următoare el strigă victorios:

— O casă! Uite, e o clădire acolo! E nouă. Nu era ultima dată când am trecut pe-aici.

Hulda încetini şi privi în direcţia în care arăta Bjartur cu degetul.

— Mergem să verificăm? propuse el. Pun pariu că e casa la care se referă Elena.

— Absolut, răspunse Hulda.

Era cam exagerat să spui că era o „casă”. Apropiindu-se, constatară că era o colibă sau o cabană primitivă, aflată lângă ceea ce părea un şantier. Deşi nu văzură pe nimeni la lucru, era limpede că se turnau fundaţiile unei case mai mari. Hulda parcă în faţa cabanei şi, din obişnuinţă, studie împrejurimile cu băgare de seamă înainte să se dea jos din maşină. Ar fi fost imposibil să se ascundă cineva în peisajul acela deschis, acoperit de iarbă, în noaptea albă de vară. Nu existau nici măcar bolovani. Singura ascunzătoare posibilă era chiar casa.

Hulda îi întâlni privirea lui Bjartur.

— Aici n-avem ce vedea.

— N-ar trebui măcar să aruncăm o privire rapidă înăuntru? întrebă el.

— N-avem mandat, obiectă ea, deşi se simţea extrem de ispitită să le dea încolo de reguli.

La urma urmei, ce avea de pierdut? Mai ales acum, că veniseră până aici.

— Ne putem uita pe geam, sugeră Bjartur.

Hulda dădu din umeri. Doar nu putea să-l oprească.

El dădu înconjur micii cabane, privind înăuntru pe geam. Apoi, pe neaşteptate, încercă clanţa, iar uşa se deschise.

— E descuiată! strigă el şi, înainte ca Hulda să poată reacţiona, păşi înăuntru.

— Ei, acum ce mai contează? mormăi Hulda şi porni

agale pe urmele lui spunându-şi că, dacă ar fi aflat cineva, tot n-ar fi putut s-o dea afară de două ori.

Când intră în cabană simţi cum inima începe să-i bată mai tare de nerăbdare, cum adrenalina îi pulsează prin vene, iar creierul ei parcă se trezi brusc din toropeală: într-o străfulgerare îşi aminti vorbele misterioase ale Amenei, care nu-i dăduseră pace în ultimele câteva ore. Cu o seară înainte să moară, Elena vorbise mult timp la telefon în holul căminului. Dar Hulda îşi amintea acum limpede că recepţionerul îi spusese că apelurile internaţionale erau blocate. Iar Elena nu vorbea decât rusă. Oare era posibil să fi vorbit cu Bjartur?

Bjartur.

Unde se dusese? Nu-l vedea nicăieri în micuţa cabană. Înainte să se poată întoarce, simţi o lovitură puternică în cap.

XXIII

Dură o vreme să cureţe cabana, munca fiindu-i îngreunată de întuneric, şi nici după aceea nu era clar dacă avea să fie nevoie să revină cât mai repede, cu produse mai puternice, ca să elimine orice urmă ar mai fi rămas. Se simţea curios de detaşat, ca şi cum un alt bărbat ar fi lovit-o pe femeie în cap cu târnăcopul şi lui îi revenise doar sarcina să cureţe. Într-un fel, îi părea rău de Katja, însă în acelaşi timp era extrem de nervos pe ea că se comportase atât de prosteşte. Nu meritase să moară dar, în condiţiile date, reacţia lui fusese singura posibilă.

O privire aruncată registrului de oaspeţi al cabanei îi confirmă că în perioada aceea a anului treceau zile, chiar săptămâni, până venea cineva acolo, aşa că putea să scape dacă se întorcea în seara aceea să cureţe mai bine.

Dar, în clipa aceea, prioritatea era să scape de cadavru.

O pusese în sacul ei de dormit, apoi îl trăsese până la maşină, convins că ninsoarea avea să-i acopere urmele destul de repede. În ceasurile întunecate dinaintea răsăritului, în toiul iernii, departe de civilizaţie, avea încredere că poate acţiona fără să-l vadă sau să-l întrerupă cineva. Problema era cum să scape de cadavru. Toate soluţiile care-i treceau prin cap implicau riscuri, unele mai mari decât altele.

Până la urmă se hotărî să plece cu maşina în inima văii, spre cea mai apropiată întindere de gheaţă. Ştia un şir de crevase ideale pentru ce intenţiona să facă. Ultima porţiune de drum nu putea fi parcursă cu maşina, dar în condiţiile acelea de îngheţ şi ninsoare ar fi fost chiar mai în siguranţă să meargă cu schiurile. Aşa ceva n-ar fi fost niciodată posibil vara, când gheţarii colcăiau de turişti, însă în perioada aceea merita să rişte. Hotărî să pornească într-acolo şi hotărî că acolo avea s-o facă pe Katja să dispară pentru totdeauna.

XXIV

Preţ de prea mult timp, Hulda nu voise să vadă adevărul. Trăise cu urmările devastatoare ale acestui lucru de un sfert de veac. Nu ştia cu exactitate când îşi dăduse seama ce se întâmpla, dar până atunci era deja prea târziu. Punea lucrul ăsta parţial pe seama dorinţei de a nega, parţial pe faptul că fusese oarbă la ce se întâmpla chiar sub nasul ei. Ironia cumplită a faptului îi era cât se poate de limpede, doar se mândrea cu ascuţimea minţii ei, se considera unul dintre cei mai buni anchetatori din poliţie, tocmai pentru că nimic nu-i scăpa, pentru că avea flerul de a vedea dincolo de minciuni şi înşelăciuni cu mult înaintea colegilor ei.

Dar când infracţiunea fusese comisă chiar în casa ei, nu observase nimic.

Sau nu voise să observe.

Fusese aproape de neconceput să se confrunte cu adevărul. Îl iubise pe Jón aproape toată viaţa ei de adult. Se căsătoriseră de tineri, iar el se purtase mereu frumos cu ea, fusese un soţ cinstit, de încredere. Iubirea lor înflorise, cel puţin o vreme, şi fusese o iubire adevărată. Îşi amintea de primul an în care îşi făcuseră reciproc curte, cum parcă îi fugise covorul de sub picioare văzându-l pe bărbatul acela chipeş, suav, care părea atât de rafinat şi umblat prin lume. Aşa că îi fusese extrem de uşor să treacă cu vederea anumite indicii, să se convingă că însemnau cu totul altceva.

Amândoi fuseseră extrem de fericiţi când se născuse Dimma, extrem de mândri. Dar, când împlinise zece ani, comportamentul fiicei lor suferise o schimbare, fata devenise capricioasă şi retrasă, trecuse prin mai multe episoade de depresie. Însă Hulda tot nu reacţionase. Îşi acordase luxul de a trăi în ignoranţă, convingându-se că era imposibil ca motivul să se afle în casă.

Fireşte, Hulda încercase să stea de vorbă cu fiica ei. O întrebase de ce se simte aşa de rău, ce se întâmplase care

să o supere aşa de tare, însă Dimma se încăpăţânase să nu comunice, refuzase să răspundă, se arătase hotărâtă să sufere în tăcere. În unele clipe de disperare, Hulda chiar se întrebase, în chip caraghios, dacă nu cumva şi-o făcuseră cu mâna lor când aleseseră un nume aşa neobişnuit pentru fiica lor: Dimma, adică „întuneric”. Parcă o condamnaseră din naştere, cu toate că aleseseră numele doar pentru rezonanţa lui elegantă, poetică. În momentele în care analiza lucrurile la rece alunga astfel de gânduri ca pe nişte aiureli.

Privind retrospectiv, Hulda regreta că nu pusese mai multă presiune pe Dimma, că nu-i ceruse insistent un răspuns. Copila fusese prinsă într-o dilemă fără scăpare şi cu fiecare zi se cufundase tot mai mult în abis.

În săptămânile dinainte ca Dimma să-şi ia viaţa la numai treisprezece ani, Hulda dormise foarte prost, de parcă ar fi anticipat nenorocirea. Dar nici aşa nu reuşise să intervină cu forţa care poate că i-ar fi salvat Dimmei viaţa.

În clipa în care Dimma murise, în clipa în care văzuse reacţia lui Jón, adevărul se prăvălise cu toată puterea asupra ei. Lumea întreagă i se transformase peste noapte. Dar, cine ştie de ce, continuaseră să se prefacă, să locuiască în aceeaşi casă, să se afişeze uniţi în faţa lumii exterioare, deşi căsnicia lor se încheiase în clipa aceea. Poate că îşi dorise să evite consecinţele unei confruntări directe cu Jón, temându-se că nelegiuirea lui cumplită ar fi putut s-o întineze şi pe ea prin asociere. Gurile rele ar fi şoptit că Hulda ar fi trebuit să-şi dea seama, că ar fi putut să facă ceva, că l-ar fi putut opri şi că i-ar fi putut salva viaţa fiicei ei. Că i-ar fi putut salva viaţa Dimmei. Cel mai cumplit era că în acuzele acela putea exista un sâmbure de adevăr. Aşa că nu-i spusese niciun cuvânt bărbatului pe care cândva îl îndrăgise. Nu-l întrebase niciodată ce-i făcuse fiicei pe care ea o iubise mai mult decât viaţa însăşi. Nu încercase să afle de cât timp durau abuzurile. Dar de un lucru era sigură: sinuciderea Dimmei fusese o consecinţă directă a acelor abuzuri. Poate că Dimma îşi luase singură viaţa, însă răspunderea pentru moartea ei

era numai pe umerii lui Jón.

Când Dimma murise, ceva murise şi în interiorul Huldei. În adâncurile suferinţei ei, când durerea părea imposibil de suportat, în zilele când se simţea vinovată pentru ce se întâmplase – zile nenumărate, nopţi nenumărate, fără somn – singurul lucru care o ţinea pe picioare era ura ei acerbă pentru Jón.

Nu mai vorbiseră niciodată despre fiica lor, nici măcar nu-i pomeneau numele unul în faţa celuilalt. Hulda nu reuşea să vorbească despre ea în prezenţa acelui străin, în prezenţa acelui… monstru. Iar Jón simţise că nu mai trebuie să vorbească niciodată despre Dimma când îl putea auzi Hulda.

XXV

Huldei îi luă vreme să-şi revină în simţiri. La început nu-şi aminti ce se întâmplase, unde era sau cine era cu ea. Dar când întâmplările îi reveniră în memorie şi încercă să deschidă ochii, deveni conştientă de o durere de cap atroce.

Zăcea undeva. Deasupra ei era cerul luminos al nopţii, dar şi… ăla era cumva pământ? Unde se afla?

Închise din nou ochii. Dumnezeule, parcă-i despica cineva capul! O lovise – Bjartur o lovise în cap. Întredeschise ochii şi descoperi, spre uluiala şi groaza ei, că zăcea în şanţul de fundaţie al şantierului din vale.

Iar apoi îl zări pe Bjartur ţinând în mână o lopată.

Încercă să strige dar, imediat ce o deschise, gura i se umplu de nisip. Îl scuipă şi reuşi să îngaime printre buzele uscate:

— Ce faci?

Bjartur zâmbi cu un calm înspăimântător.

— Sincer să fiu, nu mă aşteptam să-ţi revii, spuse el rar. Poţi să strigi cât vrei: aici suntem singuri. Proprietatea e a unui prieten de-al meu. L-am ajutat să-şi construiască o casă de vacanţă aici.

Ea se strădui în zadar să se ridice în capul oaselor.

— Te-am legat, oricum, pentru orice eventualitate, adăugă el şi aruncă o lopată de pământ peste ea.

Pământul îi ateriză cu putere pe faţă şi piept. Îşi închisese instinctiv ochii, iar când îi deschise la loc începură s-o usture din pricina mizeriei.

— Ce mama dracului crezi că faci? înjură ea.

Teama făcuse loc furiei şi mirării.

— Te îngrop în fundaţie, mă asigur că dispari. Sub casă.

Cu mintea lucrându-i disperată, Hulda încercă să tragă de timp.

— Îmi dai… îmi dai o gură de apă?

— Apă?

Se gândi puţin.

— Nu, n-are rost. E vina ta, să ştii. N-ar fi trebuit *niciodată* să-ţi bagi nasul, să mă întrebi despre Katja. Nimeni n-a văzut legătura dintre Katja şi Elena… şi mine. Nu pot să risc. Sigur mă înţelegi.

— Adică o să mă omori?

— O să… o să te îngrop. După aia probabil că o să mori.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Hulda făcu o tentativă disperată să se elibereze, dar constată că nu putea decât să se zvârcolească de pe-o parte pe alta. Bjartur îi apăsă vârful lopeţii pe piept.

— Stai locului!

— Aşa… aşa ai scăpat şi de Katja? întrebă Hulda.

Orice, numai să-l ţină de vorbă.

— Oarecum. Dar ea… ea e altundeva.

— Unde?

— Nu cred că te priveşte pe tine. Pe de altă parte, nu prea cred că o să spui nimănui. E într-un loc mai rece decât cel în care eşti tu.

Rânji.

— Şi ea a plecat într-o excursie la ţară cu mine, deşi condiţiile erau foarte diferite. Vezi tu, o iubeam, iar ea ştia asta. Am crezut că excursia o să fie începutul relaţiei, dar ea a fost de altă părere şi… ei bine, ce-i făcut e bun făcut.

Hulda se sili să-şi domolească respiraţia, să reziste valului de panică astfel încât să-şi poată folosi creierul. Trebuia să se gândească la o soluţie de scăpare. Să-l facă din vorbe. Pentru asta trebuia să câştige timp, să lege o conversaţie cu el. Orice, numai să alunge gândul că putea fi îngropată de vie.

— Ai omorât-o pe Elena, nu-i aşa? întrebă ea stăpânindu-şi glasul. Aţi vorbit mult la telefon în seara dinainte ca ea să moară. Nu mi-ai spus niciodată despre asta.

— Elena. Ea şi-a dat seama, zise Bjartur.

Începuse să arunce din nou pământ peste Hulda, dar se opri din nou, sprijinind o clipă vârful sapei în pământ.

— Elena era singura persoană care ştia că eu şi Katja suntem prieteni apropiaţi. Mă tot bătea la cap să afle ce păţise. La început am minţit şi i-am spus că am ajutat-o pe

Katja să fenteze autorităţile, că se ascundea undeva la ţară. Apoi m-a sunat în seara în care… în care a murit. M-a ameninţat că se duce la poliţie. Am încercat s-o conving să nu meargă. Trebuia s-o opresc, nu înţelegi?

Hulda încuviinţă dând din cap.

— Am invitat-o la o plimbare pe malul mării mai târziu în seara aia. N-avea niciun motiv să-i fie frică de mine.

XXVI

— Trebuie s-o văd pe Katja! zise Elena la telefon. Trebuie!

— Ei bine, nu se poate, răspunse Bjartun.

Stătea în garajul lui, sau mai bine zis în garajul părinţilor lui. Fusese o lună dificilă, cu prea puţine proiecte, şi nu avusese chef să lucreze nici la cartea lui. Incidentul din podişuri îi apăsa mintea. Îşi tot derula în cap momentul când fusese nevoit s-o omoare pe femeia pe care o iubea. Katja, care venise în ţară ca să caute azil politic, pe care o cunoscuse când fusese numit interpretul ei. Începuseră foarte bine, sau cel puţin aşa crezuse el. Şi era atât de frumoasă... Cum Katja nu vorbea nici boabă de engleză, apelase de multe ori la ajutorul lui şi, uneori, ajunseseră să stea de vorbă toată seara. Amândoi erau interesaţi de natură şi literatura rusă. Lui nu-i fusese niciodată uşor să discute cu femeile, cel puţin nu cu femeile din Islanda, iar acum că avea peste patruzeci de ani se resemnase cu gândul că o să rămână singur, dar apoi în viaţa lui apăruse Katja. Avusese fantezii cum că o să se căsătorească, lucru care ei îi conferea automat dreptul să primească permis de şedere. Poate că ar fi reuşit să se mute din casa alor lui, sau să-i trimită la un azil de bătrâni şi să se mute în casă alături de Katja. În imaginaţia lui planificase deja viitorul pentru amândoi şi doar aştepta momentul potrivit, convins că şi Katja simţea la fel. Că-l iubea. Apoi ea spusese ca într-o doară că ar vrea să iasă din oraş la un moment dat. El o crezuse imediat pe cuvânt, conştient că aceea era şansa lui. Voia s-o ducă în inima ţării, la o cabană din munţi. Iar acolo, unde aveau să fie doar ei doi, rupţi de lumea exterioară, relaţia lor putea începe.

Însă lucrurile luaseră o turnură diferită. Ajunsese să fie nevoit s-o ucidă. Sigur, nu voise asta dar, uneori, n-aveai de ales. La fel ca în cazul Elenei. Fusese obligat s-o omoare şi pe ea. Întreba mereu de Katja iar el trebuia să mintă, să

pretindă că o ajutase să se ascundă, că fata aflase că era puţin probabil să primească permisul de şedere şi intrase în panică. Sigur, nici asta nu era adevărat, dar trebuise să inventeze un motiv plauzibil pentru fuga Katjei. Elena nu pusese la îndoială povestea.

Se rugase ca Elena să fie deportată în scurt timp ca să nu mai trebuiască s-o vadă vreodată – şi ca soarta Katjei să nu iasă niciodată la lumină. Poliţiştii organizaseră o căutare, dar nimeni nu ştiuse de excursia lor în munţi şi nimeni – cu excepţia Elenei – nu ştia că el şi Katja se înţeleseseră atât de bine. În fine, se înţeleseseră atât de bine până în noaptea aceea din cabană.

Dar apoi venise ziua când îl sunase Elena. Din câte înţelesese cu puţinele ei cunoştinţe de engleză, i se spusese că dosarul cu solicitarea ei fusese acceptat. Faptul că-l sunase să-i dea vestea îi stârnise o panică nebună: Elena voia s-o vadă pe Katja, să-i dea vestea bună şi s-o convingă să se predea ca să înceapă o nouă viaţă împreună în Islanda.

— Trebuie neapărat s-o văd, insistă Elena. Iar tu eşti singura persoană care mă poate ajuta. Doar spune-mi unde e – nu mai zic nimănui. Vreau doar s-o văd, să vorbesc cu ea.

— Nu putem risca, spuse el.

La celălalt capăt se lăsă liniştea.

— Atunci mă duc la poliţie, îl anunţă Elena.

— La poliţie?

— Da. Mă duc să le spun că ai ajutat-o să fugă. Dacă poliţiştii te iau la întrebări va trebui să le spui adevărul. Şi atunci ea chiar s-ar putea să aibă o şansă, nu înţelegi? O şansă să primească un permis de şedere. Dar mai întâi trebuie să se predea!

Se lăsă din nou tăcerea. Convorbirea dura de atât de mult timp încât nervii lui Bjartur erau franjuri. Obosise făcând atâta efort să mintă. Iar acum i se făcuse şi teamă.

Nu putea să meargă la închisoare. Pur şi simplu nu putea. Crima nu trebuia să iasă la lumină. Cadavrul ei zăcea ascuns în siguranţă pe fundul unei gropi dintr-un

gheţar şi făcuse tot posibilul să elimine orice urmă incriminatoare din cabană. În plus, nimeni, niciun suflet, nu avea idee că fuseseră acolo. Scăpase basma curată, sau cel puţin aşa credea, până îşi vârâse nasul javra aia de Elena şi hotărâse să strice ea totul.

— Bine, spuse el într-un târziu.

— Bine? repetă Elena, evident uluită. Vrei să mă duc la poliţie?

— Nu, o să-ţi spun unde e. Sau… n-ai vrea mai bine să vii cu mine în seara asta şi s-o vezi?

— Ce? Vorbeşti serios? Da, normal că aş vrea.

— Sunt sigur că totul o să fie bine. E o zi mare, veştile sunt grozave… Te duc acolo.

În timp ce vorbea, rotiţele din mintea lui se învârteau, ocupate să găsească locul ideal: micul golf izolat Flekkuvík, aflat cam la jumătatea drumului dintre Reykjavík şi Keflavík. Era o zonă pe care o cunoştea bine. Lucrând ca ghid turistic, se familiarizase cu geografia unei bune părţi din ţara lui, fie din experienţe directe, fie din cărţi. Avantajul acestui golf anume era că, deşi se afla la numai un sfert de oră de mers cu maşina de Njardvtk, nu îl puteai vedea nici din case şi nici de pe drum. Avea certitudinea că urma să fie singurele persoane de-acolo pentru că nici măcar nu era accesibil cu maşina: ultimele câteva sute de metri trebuia să le străbată pe jos.

— Poţi să vii să mă iei? întrebă Elena.

— Hmm… nu de la cămin. Nu pot să risc să mă vadă cineva – din cauză că e ascunsă Katja, mă înţelegi.

Îi zise de un magazin la care se putea ajunge pe jos de la cămin şi o rugă să se întâlnească acolo.

— Ce departe e, se plânse Elena şi dinţii îi clănţăniră din pricina frigului.

Cu toate că pe pământ nu era nici urmă de zăpadă, afară era un frig cumplit, iar ea nu se îmbrăcase corespunzător. Totuşi, n-avea încotro. Bjartur o conduse pe cărarea care ducea spre golf. În faţa lor se înălţau două clădiri, greu de distins în penumbră.

— E în casa de-acolo, cea mai apropiată de apă, spuse el în cele din urmă.

— Serios? Katja e acolo?

— Nimănui nu i-ar trece prin minte s-o caute acolo.

— Incredibil. Vrei să spui că a fost acolo în tot acest timp?

— Întâi a stat la mine, spuse Bjartur şi lăsă glasul să-i capete o notă mai caldă.

Preţ de o clipă aproape că-şi crezu propriile cuvinte, amintindu-şi de fantezia în care ei doi se căsătoreau şi o lua cu sine în casa lui.

— Dar era prea riscant, continuă el. Îi am pe ai mei, care stau cu mine. Până la urmă ar fi descoperit-o.

— Înţeleg, spuse Elena.

Pe întuneric, nu reuşi să citească expresia de pe chipul fetei. Oare era convinsă?

— Sunt sigură că o să fie şi ea eligibilă pentru un permis de şedere, la fel ca mine, zise Elena după un moment de tăcere. Situaţiile noastre nu sunt aşa de diferite.

— Aşa e, spuse Bjartur. Aşa e.

— Dar… păcat că a fugit aşa. A fost ideea ta?

Tonul îi era acuzator.

— Dacă a fost ideea mea? Normal că nu.

Bjartur adoptă un ton jignit.

— Eu am încercat s-o facă să se răzgândească.

— Ea ştie? Că venim, adică.

— Nu. N-are telefon.

Elena rămase tăcută.

Numai când se apropiară de casă vorbi din nou.

— Ştii ce, ceva mi separe că nu-i în ordine, Bjartur. Nimeni n-ar putea locui aici. N-ai nici geamuri la ferestre. Clădirile astea sunt goale.

— Nu fi caraghioasă! Îţi spun sigur că e aici.

Elena se întoarse să-l privească, iar acum el văzu că ea mijise ochii, bănuitoare.

— Mă minţi cumva?

Singură cu el, în frig şi întuneric, ea păru să se încordeze brusc, temătoare.

Bjartur se opri. Vântul abia dacă sufla, iar murmurul valurilor era hipnotizant. O studie cu privirea. Nu-i mai putea scăpa.

— Minţi? De ce minţi?

Ridică tonul, iar glasul îi sună ascuţit şi gâtuit:

— Unde-i Katja?

Începu să facă paşi în spate, îndepărtându-se de el. Bjartur nu se mişcă.

Apoi ea se întoarse şi o rupse la fugă în noapte.

Nu-i luă mult s-o prindă. Când o ajunse din urmă o trânti la pământ, apucă o piatră din apropiere şi o pocni în cap, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. Murise? Probabil că nu. I se păru că-i simte pulsul.

Bjartur o ridică şi îi duse corpul inert până la golf, împiedicându-se o dată sau de două ori de pietre, în întunericul acela. Apoi o întinse cu grijă pe Elena cu faţa în jos, cu capul în apa sărată, şi o ţinu acolo.

XXVII

— Vrei să spui că în hârtiile pe care ţi le-am adus nu era nimic? întrebă Hulda în timp ce mintea îi gonea furibundă, hotărâtă să facă tot ce-i stătea în puteri să tragă de conversaţie.

Bjartur râse.

— Nimic interesant. Sigur, a trebuit să gândesc repede când mi-ai zis de Katja, să găsesc o scuză ca să te atrag în afara oraşului. Trebuia să scap de tine. N-am de ales.

Hulda blestemă în sinea ei. Ziua aceea se transformase într-una de coşmar. Toate greşelile ei se întorseseră s-o bântuie: mărturisirea Emmei, bărbatul ucis la spital, arestarea lui Áki. N-ar fi trebuit nici măcar să se dea jos din pat. În mod normal, îşi zise, ar fi simţit mult mai repede pericolul în care se aflase, dar îngrijorarea îi tocise instinctele.

— Te rog, dă-mi nişte apă, gâfâi ea, deşi n-avea niciun rost să-i ceară ceva omului aceluia.

— Mai târziu, zise el, însă Hulda era convinsă că nici el nu credea ce spune.

— Amândouă se prostituau? întrebă ea.

Bjartur izbucni în râs.

— Normal că nu. Niciuna dintre ele nu se prostitua. Erau fete bune, mai ales Katja. Era minunată.

— Dar…

Abia acum, mult prea târziu, înţelegea Hulda cum o dusese Bjartur de nas, cum o trimisese într-o direcţie greşită încă de la începutul anchetei.

— M-am speriat aşa tare când mi-ai apărut în prag, continuă el. Lăsasem toată povestea asta în urmă, am crezut că poliţia închisese cazul acum o mie de ani. Nu mă gândeam decât cum să găsesc o metodă să-ţi îndepărtez atenţia de la mine. Apoi am avut o revelaţie: urma să-ţi spun că Elena făcea trotuarul. Şi a funcţionat destul de bine, nu-i aşa? Te-am păcălit.

Hulda clipi intens. Avea ochii plini de pământ. Când şi-i

curăţă, văzu că Bjartur zâmbea absent.

Simţea cum groaza îi cuprinde inima, dar nu trebuia s-o lase s-o paralizeze. Preţ de o clipă simţi că e din nou copil, că e încuiată de bunica ei în dulăpiorul neascultătorilor.

Închise scurt ochii şi se concentră asupra cântecului păsărilor. Sigur urma s-o ajute cineva. Deşi era trecut de miezul nopţii, sigur era cineva prin preajmă. Sau poate că Bjartur o să se răzgândească, poate că încerca doar s-o sperie… Speranţele i se destrămau cu fiecare clipă care trecea.

— N-o să scapi, spuse în cele din urmă, dar până şi ei i se păru că nu sunase convingător.

— Am scăpat deja cu două crime. Încep să mă pricep. Şi o să mă asigur că nu eşti găsită niciodată. Turnăm fundaţia de ciment săptămâna asta.

— Dar…

Mintea Huldei zbură la telefonul ei mobil. Sigur era posibil s-o poată urmări cineva, să dea de urma ei, să afle unde fusese, chiar dacă era prea târziu s-o mai salveze.

Din nou, Bjartur păru să-i citească gândurile.

— De telefonul tău m-am ocupat acum ore întregi. Mai ţii minte cum mi l-ai împrumutat şi m-am prefăcut că-l sun pe tata? Am scos bateria.

— Mai am maşina.

— Asta e o bătaie de cap mai mare, de acord, dar o să scap de ea. O s-o arunc de pe o stâncă în mare şi apoi o să ajung cumva în oraş. Oricum, n-o să intereseze pe nimeni unde am umblat, pentru că n-am fost niciodată suspect în cazul ăsta. Nu-ţi face griji, o să scap.

Continuă să mânuiască lopata.

XXVIII

Întunericul are avantajul că în el nu există umbre.

Hulda închise ochii.

Hotărî să nu se mai zbată. Să renunţe la luptă.

Senzaţia sufocantă de claustrofobie era cumplită, imposibil de descris, şi, totuşi, simţi că asupra ei se pogoară un fel de pace, odată ce se resemnă în calea inevitabilului, odată ce conştientiză că nu venea nimeni s-o salveze, că acelea erau ultimele ei momente de viaţă. N-avea să fie nevoită să suporte vreodată umilinţa de a fi acuzată de abateri profesionale. În caz că ea murea, Magnús urma să renunţe la toate procedurile împotriva ei, era convinsă de asta. Gândurile îi fugiră la Pétur. El avea s-o aştepte. Poate că încercase s-o sune. Şi avea să fie nevoit s-o aştepte veşnic.

Acum avea faţa acoperită aproape cu totul de pământ.

Mai presus de orice, moartea era o cale de scăpare milostivă, un sfârşit al coşmarurilor. Izbăvirea mult-dorită. Pacea. În ultimii douăzeci de ani şi mai bine, Hulda încercase să răscumpere ce făcuse, să răscumpere fapta care-i atârna atât de greu pe suflet, arătând înţelegere şi compasiune celor vinovaţi. Uneori, asta însemnase să depăşească o limită, ca în cazul Emmei. Femeia comisese o infracţiune, călcase un pedofil cu maşina, dar Hulda înţelesese asta foarte bine.

Nu ştia cât timp mai are la dispoziţie. Poate că doar câteva secunde.

În clipa aceea aproape că-şi dori să creadă într-o putere superioară. Mersese în mod regulat la biserică în copilărie, cu bunicii, dar mai târziu, după moartea fiicei ei, ultimele rămăşiţe ale credinţei o părăsiseră.

Gândurile i se întoarseră la Jón şi Dimma.

Cândva nu iubise pe nimeni pe lume mai mult decât pe ei doi, pe soţul şi pe fiica ei. Dar când aflase că Jón o supusese pe Dimma unor cruzimi de nerostit, iubirea se transformase în ură. Dintr-o singură lovitură cumplită îi

pierduse pe amândoi: Dimma îşi luase singură viaţa, Jón se transformase într-un monstru. Ura ei crescuse şi se intensificase de la o zi la alta, până când se umflase şi devenise un ocean de mânie incontrolabilă. Ce făcuse el era de neiertat, şi totuşi el era în viaţă şi Dimma nu. De fiecare dată când îl vedea, Hulda se gândea la Dimma. Fiica ei era moartă, greşise atât de mult faţă de ea, şi totuşi Hulda se simţea plină de o iubire maternă mai puternică decât în anii când Dimma fusese în viaţă.

Trebuise să-l şteargă pe Jón din viaţa ei. Însă divorţul n-ar fi fost îndeajuns şi n-avea nicio dorinţă să târască familia printr-o anchetă publică de agresiune sexuală. Nici nu se putea pune problema. Nu, voia ca totul să fie în ordine la suprafaţă, dar Jón trebuia să dispară, şi trebuia să plătească pentru fărădelegile lui odioase.

Întâmplător, se dovedise chiar uşor.

Jón avea probleme cu inima, însă cu medicamentele potrivite ar fi putut trăi până la o vârstă înaintată.

Hulda îi înlocuise pastilele cu unele fără niciun efect şi apoi aşteptase, sperând să se întâmple ceva, că – într-o bună zi – Jón o să adoarmă şi n-o să se mai trezească niciodată.

Bineînţeles, ştia că era greşit ce face. Nu doar că era greşit, că era o crimă, pur şi simplu. Şi totuşi îndepărtase acele sentimente, concentrându-se la scopul ei, la eliminarea lui Jón. Şi, poate, la a-şi găsi puţină linişte. Dorinţa de dreptate era copleşitoare. Trebuia să răzbune moartea fiicei ei. Dar, mai mult decât atât, nu suporta gândul ca Jón să fie lăsat să trăiască în continuare.

După ce stabili planul, nu mai avu vreun dubiu. Dubiile veniseră mai târziu; prea târziu.

În cele din urmă să săturase să mai aştepte. Într-o zi se întorsese acasă la prânz, ştiind că Jón o să fie acolo. Se luase intenţionat la ceartă cu el şi insistase fără milă, aducându-l într-o asemenea stare că suferise un atac de cord masiv.

Căzuse pe podeaua sufrageriei, nereuşind să vorbească, nereuşind să strige, dar încă în viaţă. Se uitase la ea,

implorând-o cu privirea. N-avea de unde şti ce făcuse ea, iar Hulda nu simţise nevoia să-i explice. Doar rămăsese în picioare şi-l privise cum moare, gândindu-se la Dimma. Nu simţise nimic, nici remuşcări, dar nici bucurie. Şi apoi, după ce el murise, o străbătuse un sentiment de uşurare că totul se terminase, în sfârşit.

Hulda ştiuse că putea în sfârşit să meargă mai departe. Nimic nu avea să mai fie normal, desigur, dar făcuse ce trebuia.

Omorâse un om care comisese o fărădelege mai cruntă decât omorul.

Îl lăsase să zacă pe podea şi se întorsese la serviciu.

Mai târziu venise acasă şi „descoperise" cadavrul, apoi sunase la ambulanţă. Şi cu asta basta.

Un om care are probleme cu inima moare înainte de vreme. Nu-i ceva neobişnuit. Fiica lui se omorâse cu puţin timp înainte. Tot contextul se dovedise prea mult pentru el. Nu existase nici cea mai vagă bănuială cu privire la motivul pentru care îşi luase Dimma viaţa – cu atât mai puţin avea să i se pară cuiva neobişnuită moartea lui Jón. Cu toţii îi arătau compasiune soţiei care, mai mult, era ofiţer de poliţie. Bineînţeles, nu avu loc nicio investigaţie. Şi, bineînţeles, Hulda scăpase, dar de atunci nu trecuse noapte în care Jón să n-o viziteze în vis. Comisese un omor şi scăpase basma curată, însă descoperise că nu putea trăi cu asta pe conştiinţă.

Aşa că poate era o pedeapsă meritată ca viaţa ei să se încheie într-o manieră atât de crudă, îşi zise acum.

Hulda încercă să nu intre în panică, cu toate că pământul îi bloca acum căile respiratorii, făcând-o să se înece. Aşteptă inevitabilul, gândindu-se la fata ei. Sigur, Dimma nu-i părăsise niciodată gândurile, dar acum îi putea vedea limpede chipul şi simţi un val de iubire neţărmurită, amestecată cu un sentiment cumplit de vină.

Dimma...

Bjartur părea să se fi oprit din mânuirea lopeţii. Ca să-şi tragă sufletul, poate. Sau poate că Hulda rostise numele fiicei ei cu voce tare şi îl luase prin surprindere pe

moment?

Apoi el începu să arunce din nou pământ în şanţ.

Păsările cântau.

Nu ştiau că e noapte.

EPILOG

— Mă bucur să văd că v-aţi adunat atât de mulţi în această zi minunată ca să ne luăm rămas-bun de la Hulda Hermanssdóttir, spuse preotul. Sigur, nu e o înmormântare propriu-zisă pentru că, după cum ştim cu toţii, Hulda nu a fost încă găsită. Ne rugăm din tot sufletul să fie undeva, în lume, încă printre noi, încă bucurându-se de viaţă. Ne rugăm doar să fi plecat, din motive numai de ea ştiute. Deci poate că ar trebui să privim acest moment mai degrabă ca pe o ocazie de a sărbători viaţa Huldei, deşi, bineînţeles, este o ocazie tristă din multe puncte de vedere. Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat în ultima zi de serviciu a Huldei sau de ce a dispărut fără urmă, chiar când era pe cale să înceapă o lungă şi fericită pensionare, răsplata pentru toţi anii în care a lucrat cu dedicare în poliţie. E de la sine înţeles că nu toată lumea primeşte cu braţele deschise această piatră de hotar: unii se tem de ziua asta, alţii abia o aşteaptă. Nu ştim ce părere avea Hulda despre ieşirea la pensie şi nici ce i-a trecut prin minte în ultima zi, cum nu ştim nici unde se află acum trupul ei, însă de un lucru putem fi siguri, şi anume că poate odihni aici, împăcată cu Dumnezeu şi cu semenii ei.

Hulda a avut o carieră distinsă în poliţie, a urcat rapid în ierarhie şi s-a bucurat de respectul subalternilor şi superiorilor deopotrivă. Mare parte din carieră şi-a dedicat-o anchetării unor infracţiuni grave, ca să asigure liniştea şi siguranţa concetăţenilor ei. În ultimii ani a fost implicată în soluţionarea multor cazuri importante, s-a aflat de multe ori în prim-planul investigaţiei, alteori a lucrat în culise, ferindu-se de lumina reflectoarelor cu modestia ei caracteristică.

Mulţi dintre colegii Huldei au mers dincolo de chemarea datoriei în eforturile lor de a o căuta în această primăvară, în ciuda faptului că nimeni aproape că nu avea niciun indiciu cu privire la locul în care a dispărut. Ştiu că Hulda ar fi fost profund mişcată de generozitatea altruistă a

eforturilor lor, care reprezintă o dovadă a afecţiunii pe care o simţeau faţă de ea. Prietenii ei au refuzat să renunţe la căutarea neîncetată până nu s-a pierdut şi ultima speranţă că ar mai putea fi găsită. Mare parte din timp şi-au petrecut-o căutând în podişurile unde s-ar putea spune că Hulda se simţise la ea acasă. Cum fără îndoială ştiţi cu toţii, cea mai mare pasiune a Huldei era să se plimbe prin munţi. După cum spunea chiar ea, era o adevărată capră de munte. Am pierdut şirul vârfurilor pe care le-a cucerit – probabil că şi ea le pierduse şirul. Haideţi să ne-o imaginăm, aşadar, în ajunul pensionării, pornind la drum pe unul dintre munţii ei preferaţi ca să marcheze momentul, o călătorie care s-a dovedit a fi şi ultima. Şi haideţi să ne alinăm sufletele la gândul că odihneşte acum în inima sălbăticiei islandeze pe care o iubea atât de mult.

Hulda şi-a petrecut primii doi ani din viaţă la o casă de copii din Reykjavík din pricina situaţiei dificile a familiei ei. Astfel de lucruri nu erau neobişnuite pe vremea aceea, însă personalul dedicat a avut grijă de ea. La vârsta de doi ani a început să locuiască alături de mama sa şi, mai târziu, ele două s-au mutat în casa bunicilor materni, formând o familie mare, iar Hulda a păstrat mereu o legătură puternică, apropiată cu mama ei, cu bunicul şi cu bunica ei. Această copilărie fericită, plină de iubire, a ajutat-o pe Hulda mai târziu în viaţă: a fost mereu deschisă şi luminoasă şi s-a înţeles bine cu toată lumea. Hulda nu şi-a cunoscut niciodată tatăl, care era american.

Însă doi oameni mai mult decât oricare au ocupat locul cel mai important în inima Huldei. Unul a fost soţul ei, Jón, pe care l-a cunoscut în tinereţe şi cu care s-a căsătorit la scurt timp după aceea. O decizie fericită. S-a spus despre ei că au fost adevărate suflete pereche. Hulda şi Jón au rămas împreună şi prin bune, şi prin rele, au avut multe interese în comun şi s-au completat reciproc, după cum le şade bine unor buni tovarăşi de viaţă. Prietenii lor depun mărturie pentru faptul că nu şi-au aruncat niciodată vreo vorbă grea. Şi-au făcut casa lângă mare, pe Álftanes, care

pe atunci era încă o zonă rurală, şi poate că acolo s-a aprins pasiunea Huldei pentru peisajul islandez.

Tot acolo s-a născut lumina ochilor lor, fiica lor, Dimma. Dimma a fost o fată populară la şcoală şi o elevă model, o fetiţă care promitea multe şi, deloc surprinzător, Hulda şi Jón erau extrem de mândri de ea. Aşa că moartea ei tragică la numai treisprezece ani a fost o lovitură devastatoare pentru părinţii ei. Au înfruntat-o cu stoicism şi curaj, de neseparat, ca întotdeauna, fără îndoială trăgându-şi liniştea unul din celălalt. Au trăit mai departe pe Álftanes şi în cele din urmă s-au întors la serviciu: Hulda la poliţie, Jón la slujba sa în domeniul investiţiilor. Apoi, doi ani mai târziu, Hulda l-a pierdut pe Jón, iubirea vieţii ei. Câţiva ani mai înainte fusese diagnosticat cu o boală de inimă, dar nimeni nu se aşteptase să moară atât de tânăr. Din nou, Hulda a fost nevoită să se confrunte cu un şoc îngrozitor şi a răspuns cu un curaj de neclintit. S-a pus înapoi pe picioare, s-a luat la trântă cu viaţa şi a continuat să-şi pună amprenta într-o profesie solicitantă.

Hulda nu i-a uitat niciodată pe Jón şi pe Dimma. Şi, după cum ştim, a rămas mereu fidelă credinţei sale creştine, convinsă că o să fie din nou alături de cei dragi ei în viaţa următoare. Noi, cei cărora ne e atât de dor de Hulda, tragem nădejde ştiind că ea odihneşte acum în braţele lui Jón şi Dimma, pe care i-a iubit mai mult decât viaţa însăşi.

Dumnezeu să binecuvânteze amintirea Huldei Hermannsdóttir.

Seria HULDA

RAGNAR JÓNASSON
întuneric

„Ea îl privi în oglinda retrovizoare, iar când îl văzu întorcându-se cu două târnăcoape inima îi rată o bătaie. El le vârî în portbagaj și se întoarse la volan.

- Alea erau... târnăcoape?

Vocea îi tremură puțin, deși se strădui din răsputeri să ascundă fiorul care-i înghețase inima când le văzuse.

- Da, târnăcoape pentru gheață – câte unul pentru fiecare.

- De ce naiba ne trebuie târnăcoape pentru gheață? întrebă ea. Nu vreau să risc. Nu sunt obișnuită cu sporturile extreme.

- Nu-ți face griji, sunt doar o măsură de precauție. Mai bine să fim pregătiți pentru orice situație. N-o să fie periculos, e doar o aventură.

Doar o aventură."

Ragnar Jónasson - *Întunericul*

„Cu o mână de maestru, Jónasson ne oferă o perspectivă năucitoare asupra întunericului din oameni."

Publishers' Weekly

„Jónasson își țese poveștile pline de suspans cu o logică nemiloasă, până într-un punct culminant mai cumplit decât toți pașii care ne-au dus până acolo."

Kirkus Review

„Cărțile lui Jónasson au revitalizat genul *Nordic Noir*."

Jake Kerridge, *Sunday Express*

CRIME SCENE PRESS